

Я хотів би стати вітром, щоб в волоссі заблукати,
Я хотів би бути сонцем, щоб тебе обігрівати.
Якщо хочеш – стану раєм, а накажеш – пеклом буду.
Поселюсь за небокраєм, всі зірки тобі добуду...

Влада Клімова

Розділ 1. Замовник

Довгий день добігав кінця, але у директорки на сьогодні була ще одна невідкладна справа.

– Юліє Павлівно, Вам телефонують з компанії «Кращі інвестиції», – почула голос секретарки власниці модельної агенції Джулія Лагода та відповіла:

– Добре, з'єднуй! А де Паша?

– Чекає в автомобілі. Часу обмаль, можете запізнитися на зустріч, – ввічливо нагадала дівчина.

Однак стримана та врівноважена дама мовчки натиснула прийняття дзвінка й бадьоро відповіла:

– Слухаю Вас, «Кращі інвестиції». З ким маю честь?

– Хвилинку, будь ласка. Зараз Ви будете говорити з генеральним директором. Прошу! – голос тієї помічниці звучав майже ідентично.

– Вітаю, пані Джуліє! Мене звати Гнат Гамаюн. У нашої компанії скоро свято: день народження. Ми запланували корпоратив у ресторані «Дніпровські зорі». Мої підлеглі, за рік тяжкої праці, заслужили на

приємний сюрприз. А про Ваших дівчат я чув багато позитивних відгуків. Тому звертаюсь за допомогою. Не відмовите? – прозвучав з трубки приємний оксамитовий баритон.

– Дякую, пане Гамаюн. Ми завжди раді допомогти у створенні свята працьовитим людям. Я чула про Вашу компанію. Думаю, що співпраця буде корисною. Ви сказали "скоро". Дозвольте уточнити: коли? – надала особливого звучання своєму голосу Джулія, бо миттю відчула достойний заробіток.

– О, перепрошую! Звідки ж Вам знати дату заснування? Свято за три дні, – приголомшив своєю відповіддю бажаний замовник.

– Боже-милий, зовсім скоро! – зойкнула Юлія Павлівна.

– Підозрюю, що нам не пощастить потрапити до вашого щільного графіка? – розчаровано зітхнув Гамаюн.

– Ні, все добре. Сподіваюсь завтра побачити в себе Вашого представника, для підписання контракту, – не злякалась труднощів смілива жінка.

– Дякую! Вранці ми виконаємо всі відповідні дії, а наразі більше не смію Вас затримувати. Було дуже приємно поспілкуватися з наставницею кращих моделей нашого міста, – швидко розпрощався з Джулією гендиректор, наче знав, що вона страшенно поспішає. А може у людей, які мають справу з великими грошима, час набуває особливого статусу?

Лагода автоматично глянула на настінний годинник, схопила пальто й сумку та ринулась на вихід. В ресторані її давно чекав колега з іспанської агенції, щоб обговорити умови іншого контракту.

– Настуню, закриєш тут все. До завтра! – кинула вона помічниці й стрімко збігла з другого поверху сходами. Водій Паша ввічливо відчинив для боса задні дверцята Вольво та миттю опинився за кермом.

Тепер Джулія могла трохи відпочити й зібратися з думками. Прекрасне обличчя сорокарічної жінки було усміхненим. А в розумній голові вже закрутилися думки, пов'язані з новим замовленням.

«Коли Новотарська дізнається, то з глузду з'їде! Але ж не я винна, що в Галі зовсім відсутні такі стрункі й довгоногі красуні, як у мене. Всі після вишів. Знають мови та вміють підтримати цікаву бесіду. Сама вишколила. Терпіти не можу тупих мордочок, що бекають наче вівці. Ось тому до нас і звертаються серйозні й заможні люди»

Це так пані Джулія аналізувала агенцію-конкурентку. Хоча про конкуренцію - гучно сказано! Наразі жінка подумала про інше:

«Цікаво: який на вигляд цей пан Гамаюн? Бо голос просто як в оперного співака. Такий баритон не скоро забудеш! Та ще й особисто домовлявся з якоюсь власницею агенції моделей. Доволі приємна, як на його статки, особа».

– Приїхали, Юліє Павлівно. Вас супроводити? – спитав водій, бо вже заїхав на стоянку біля ресторану.

– Ні! Дякую, Пашо, просто чекай. Не думаю, що розмова затягнеться. Я сьогодні так втомилася, що лише підпишу папери й відразу поїдемо додому.

– Добре, як скажете, – повернувся за кермо водій та знайшов собі приємну музику.

Розділ 2. Мамина доня

Лагода відкрила двері квартири своїм ключем і традиційно скрикнула:

– Доню, я вдома!

З неймовірним задоволенням жінка зняла з ніжок височенні підбори, які вимагала її робота, та начепила м'які капці-котики. Відразу стало набагато легше. А ще з обіду вона просто марила теплою ванною, з духмяною пінкою.

Зі своєї кімнати до матері вийшла струнка дівчина, років двадцяти. Її хвилясте золотаве волосся та розкосі, яскраво зелені очі, підказували належність до модельного бізнесу. Але дитина просто вивчала економіку в Києво-Могилянській академії й жила своїм студентським життям.

Про мамину роботу вона знала дуже багато та навіть інколи допомагала з підготовкою різних заходів. Дівчата-моделі жартома називали її «тринадцятою». Це тому, що колись до прекрасної Джулії причепився пунктик, відносно кількості моделей. Їх завжди було дванадцять, не більше й не менше.

– Господи! Як я сьогодні зморилася, доню. На підписанні контракту з сеньйором Габріо бачила лише цифри та посміхалася. Скоріше, що я хворію. Навіть до його вина не доторкнулась. Добре, що ми давно знайомі, інакше б образився, – поцілувала вона доньку в шовкову щічку.

– Мамо, а він ще не позбувся своєї звабливої борідки? – поцікавилось дівча.

– Навіщо? Вона йому дуже пасує. А ще в мене з'явилося нове замовлення. Доню, здається воно шикарне! Завтра зрозумію, коли підпишу контракт. Зателефонував такий собі гендиректор «Кращих інвестицій», щоб замовити моїх квіточок на день народження фірми. Якщо заплатить, як розмовляє, на Новий рік махнемо знову в гори! – перевдяглася в домашній халат пані Юлія та розпустила волосся.

– Мамо, ти вже їх статки по голосу навчилась визначати? – любляче посміхнулася донька.

– Ні, Тіночко, я пожартувала. Але розмовляє цей Гамаюн, наче оперний співак. Коли говорить - мурашечки по спині так і скачуть. Та прийдеться дещо перенести чи скоригувати. Їх свято через три доби, уявляєш? – поскаржилася мама.

– Він що з глузду з'їхав? Ще б за годину попередив, – обурилася

нахабством замовника донька. А сама вже бігала пальчиком по екрану айфона. Бо девайс в руках студентки, то наче продовження самих рученят. Юлія Павлівна лише махнула рукою й зникла за дверима ванної кімнати.

Настирлива дитина схилилась над екраном та вивчала біографію маминого замовника. З телефона на дівчину дивився чорнобривий красень, у дорогому костюмі, й посміхався стандартною посмішкою голлівудської зірки.

Тіна додала інформації в пошуку та побачила гендиректора «Кращих інвестицій» в різних образах. То він вихвалявся м'язами, висячи на скелі; то позував на яхті чи підпирав тулубом яскравий спорткар.

– Яке насичене у Вас життя, пане Гамаюн! – пробурмотіла вона й далі цікавилась людиною, що їй миттю сподобалася. Дізналась, що красунчикові тридцять сім років і він має аж дві вищі освіти, одну з яких отримав у Кембриджі. Але чомусь неодружений...

Коли окрилена домашнім теплом Юлія Павлівна вийшла з ванної, донька готувала салат з куркою.

– Подивилась я, мамо, інфу про твого замовника. Здається він зовсім не дурний, бо має аж дві вищі освіти. А дружини – жодної. Словом, мандрує по життю, собі на радість!

Розділ 3. Боксер

Сьогодні в залі, де проходив півфінал турніру міста, яблуку не було де впасти. З неймовірним азартом публіка слідкувала за боєм двох міцних чоловіків, що активно гамселили одне одного. Вони обидва були в боксерських шоломах, та за одним спостерігалась краща підготовка й очевидна перевага.

– Гнат! Гнат! Гнат! – гаряче вболівала публіка за свого фаворита.

Ось відволікаючий удар, ще один точний удар і суперник падає на ринг, а інший переможно підіймає обидві руки та зриває з себе шолома. Далі

він допомагає підвестися переможеному й чоловіки мирно обіймаються. Ведучий вечора оголошує про блискучу перемогу бойовим нокаутом бійця Гната Гамаюна та тисне йому руку.

Скоріше за все Тіна Лагода не дочитала до кінця біографію столичного мільйонера, інакше б дізналася, що цей успішний бізнесмен ще й боксер. І сьогодні він вкотре став безумовним переможцем.

А ні для кого ж не секрет, що переможців страшенно люблять дівчата! Ось і наразі до Гната кинулась його нинішня подружка - двадцятисемирічна Олівія. Вже декілька місяців вона вважає себе вигідною партією для засмаглого красеня. Тільки поки ніхто не знає: чи згоден з її думкою сам Гамаюн?

– Мауглі, поїдемо до «Аватарки»? – липне до його змоклого тіла дівчина, але Гнат трохи відсторонює її та ввічливо просить:

– Оливко, зажди! Я в душову.

– Добре, а гонорар зараз дадуть чи пізніше? – безсоромно запитує дівчина.

– Опам'ятайся, який гонорар? Добровільні внески підуть на підтримку клубу. А до твоїх розваг ми можемо поїхати й без сторонньої допомоги. Та я поїхав би додому. Пару разів Жора таки добряче дістав мене по голові, тому треба випити аспірину.

– Мауглі, до чого тут твоя голова? По дорозі купимо! – дивно, що ця байдужа дівчина постійно кличе Гната ім'ям героя оповідань Кіплінга.

Гамаюн пропускає її настирливість та зникає в кабінці. А до роздягальні заходить тренер Гната й поглядом побитої собаки дивиться на красуню в блискучій сукні. Та дівчину сумний погляд діда ніяк не обходить і тепер вона чіпляється до нього:

– Тренере! Правда наш Мауглі неповторний? А грошей дадуть? Нам до нічного клубу дуже треба!

– Гнату додому треба, він травмований. Хіба не можна хоч один день відпочити й не дригатись в тому чадному закладі? – човгає ногами старий спортсмен та сідає на лавку.

Скоро з кабінки виходить переможець. З його натренованого тіла ще звабливо стікають крапельки води. Він добре розтирається рушником та одягається в спортивний костюм.

– Гнате-синку! Їхав би ти додому. Бо Олівія знову хоче танців, а тобі необхідно відпочити, – дбайливо повторює старенький.

– А я й поїду додому, Карповичу. Мені попрацювати треба. Я по Словаччині звітів в очі не бачив. Вдень перекинули, а вивчити не встиг. Дякую за допомогу! – обійняв Гамаюн тренера й додав: – Внески за бій, як завжди, перекиньте на клуб і дитбудинок.

– Дякую, зробимо! – задоволено киває той, забирає мокрі рушники та йде собі геть.

– Тобто до «Аватару» ти не поїдеш? – надула, й без того накачані ботоксом, губи дівчина в блискітках.

– Оливко! Ну сьогодні ж Гелловін чи лихі дев'яності, щоб я з синцями та в спортивках до клубу завалювався. Ось, тримай і розважайся! – Гамаюн дістав з портмоне триста доларів для дівчини, а вона застрибула на нього побитого та продзижчала:

– Дякую тобі, мій герою! Скоро мене не чекай...

Розділ 4. Корпоратив

Для докладної підготовки до заходу три дні - замало. Та Джулія Лагода у своєму, не дуже сприятливому до неї житті, звикла долати труднощі. З офіційного контракту, який вона підписала з компанією «Кращі інвестиції» виходило, що жінка не помилилася. Гонорар дійсно був царським. Тому директорка, з дизайнером, особисто підбирала вбрання та прикраси для моделей.

Від її дівчат нічого особливого не вимагалось. Просто бути присутніми на святі, щоб прикрасити його. Час від часу, переміщатись поміж столиків та вітати працівників. Можна приймати запрошення до танцю і все. Саме такі вимоги поставив замовник перед популярною в місті агенцією моделей під назвою «Квіти Джулії».

Юлія Павлівна довго сиділа біля подіуму й ганяла дівчат до нудоти. Вона вважала, що за такі гроші все повинно виглядати краще, ніж бездоганно! Моделі не розуміли: яке відношення має свято фінансистів до бездоганного дефіле, та сперечатись з босом не бажали.

Вони вже отримали жирну передплату за майбутній вечір і тому моделям було байдуже, навіть якби Джулія муштрувала їх на морозній вулиці. Так, на календарі почався грудень і заморозки вже скували холодом дерева. Снігу поки не передбачалось, але зима набирала свого невблаганного темпу.

В призначений день «квіточки», на чолі з директоркою, прибули до ресторану. Лагода спеціально пригнала бусик з дівчатами завчасно, щоб вони вільно походили та призвичаїлись до зали. А захід точно планувався урочистий! Красиві шовкові скатертини щедро вкривали столи, а ті виблискували сріблом обіднього приладдя. Багато кульок, свічок і досвідчений диджей у кутку. Дійсно великі гроші, то велике задоволення. Ну, якщо тільки раз на рік, то чому б і ні?

Контрактом було обумовлено, що моделі поступово заповнять простір і лише після привітальної промови гендиректора. Свято розпочалося вчасно й усе пішло, як по маслу. Дівчата виглядали чарівно, та одна за одною з'являлися в залі. Фінансисти були в захваті. Виходить сюрприз їх боса вдався на славу!

Пані Джулія тихенько сиділа в куточку й ніби попивала вино. Насправді вона прискіпливо слідкувала за виконанням моделями поставлених вимог. Але десь насередині вечора, одна з дівчат, необачно порвала намисто й воно розлетілось по паркету. Звісно прибиральниця миттю все зібрала пилотягом, та настрої суворої директорки був зіпсований.

Вона непомітно поманила до себе дівчину.

– Юліє Павлівно, вибачте нездарі! Але працювати я далі не зможу. Живіт дуже болить, – зізналася модель, а наставниця вже помітила під звабливим розрізом, на стегні, свіжий синець.

– Таню! Що це? – за дверима банкетної зали спитала Джулія.

– Це бойфренд вчора мене побив. П'яний був, – гірко плакала красуня.

– Тобто вночі? І ти вранці мені нічого не сказала? – тяжко зітхнула директорка.

– Я вже гроші за виступ взяла, тому намагалася їх відпрацювати, – щиро вимовила нещасна.

– Ти зі слізками зав'язуй та сходи до лікаря. Наразі відпочивай! – дбайливим, але стальним голосом наказала леді-бос.

– Але ж я дівчат підвела... – рюмсала Таня.

– Так. Тільки це вже не твоя справа, – відрізала їй невблаганна пані.

Дівчина зникла, а Юлія Павлівна зробила таке, чого ще ніколи не допускала. Вона набрала дочку й тихо попросила:

– Доню, одягай свою маленьку чорну сукню та смарагдове намисто. У нас форс-мажор. Таня раптово захворіла. Виручай, мій скарбе! Я тебе дуже люблю й чекаю.

Розділ 5. Форс-мажор

Коли Тіна зайшла до зали, навіть диджей, що бачив на цьому паркеті сотні гарних дівчат - забув про свою роботу. Кілька чоловіків відразу встали й намагались запросити її до свого столика. Але красуня пройшла до мами й покірно спитала:

– Що трапалося, мамуню? Чим допомагати?

Джулія з гордістю дивилася на свою дитину й ледве стримувала сльози. Смарагдове кільце віддзеркалювалось в очах дівчини, а хвилясте довге волосся огортало тендітний стан. Крихітна чорна сукня плавно перетікала в струнку ніжки й весь образ маленької принцеси зачаровував...

Мати не встигла нічого відповісти, бо побачила за спиною Тіни замовника свята. Гнат Гамаюн кинув своїх співрозмовників та вже з'явився поруч.

– Пані Джуліє, хто ця сліпуча німфа? Ви суперпрофесійні, бо приховали на апогей вечора найяскравіше диво!

– Вибачте, шановний пане, та вона не моя модель. А ховаю я її вдома. Це моя дочка Тіна. Привітайся, доню, з сьогоднішнім господарем свята - це пан Гнат Гамаюн.

Тіна обернулася і побачила Його очі... Психологи обчислили, що для народження Кохання достатньо десь семи секунд. Та наразі це було зайве! В одну мить їх погляди зустрілись і казка відбулася. Гнат заворожено утопав в зелені очей юної красуні й не говорив ані слова. А збентежена дівчина майже перестала дихати, бо одночасно читала в його неймовірному погляді: цікавість і жагу, ніжність і пристрасть, а ще шалене бажання дивитися на Неї вічно...

Юлія Павлівна спостерігала за цим дійством і вже відчайдушно жалкувала, що викликала сюди дочку. Бо кому ж як не їй, Джулії Лагоді, миттю визначити ту Божу іскру, яка дає крила або спалює все на душі? Скільки вона бачила тих іскор! Та й сама згоріла колись, на попіл, аж доки не віродилася завдяки цій дитині. До сьогодні все було добре, але наразі жінка дуже помилилась.

Першим до тям прийшов Гамаюн. Він галантно нахилився й доторкнувся вустами до руки дівчини. Мабуть, не зміг стриматися! А коли відчув шок ніжної дитячої шкіри, то зрозумів, що доторкнувся до

своєї Долі й наслідки можуть бути непередбачуваними. Він зроду не пам'ятав, щоб так блискавично і могутньо його накрыли почуття до абсолютно незнайомої жінки. В «колекції» красунчика налічувалось багато експонатів жіночої статі, але Гнат не уявляв, що може бути одночасно таким піднесеним і розгубленим.

– Радий знайомству, Тіно. Ви схожі на янгола! Я просив у Вашої мами допомоги в організації свята, але божественних створінь не замовляв. Ви з'явилися наче диво і я просто приголомшений, – говорив чоловік тим голосом, від якого бігали мурашечки...

– Дякую, пане Гамаюн. Я навіть не знаю, що відповісти на Ваші компліменти, – зітхнула Тіна. – Знайомству я теж рада.

– Гнат! Прошу, називайте мене на ім'я. А ще я буду неймовірно щасливим, коли Ви складете мені компанію за столиком. Звісно, якщо мама дозволить? – продовжував поглинати казкові очі Тіни чоловік. Здавалось він хоче насититися ними, адже може більше ніколи не побачити.

– Будь ласка, мама дозволяє. Доню, будь чемною з господарем свята, – ввічливо вимовила Джулія, а Тіні здалося, що тут не вистачає повітря.

Гнат супроводжував гостю так красиво, наче плив по залі. Чоловік, не торкаючись, тримав руку за її спинкою, ніби обіймав простір. Він знаками показував своїм заступникам, щоб пішли геть з-за столика. Ті виконали, а офіціант миттю прибрався й поставив новий обідній набір.

Гендиректор обережно допоміг красуні присісти та вже опинився на своєму місці.

– Тіно, що я можу Вам запропонувати? У нас тут доволі прості чоловічі напої. Тільки скажіть і нам принесуть, що побажаєте, – зачаровував він голосом.

Дівчина глянула на кілька пляшок посеред столу й знизала плечиками:

– Будь ласка, не турбуйтеся через мене. Я задовольнюсь Шардоне.

А Гнат посміхався цьому янголу й розумів, що дійсно готовий для неї на все.

Розділ 6. Неймовірна врода

Келихи були наповнені, а парочка за столиком забула про світ навколо й не могла відірвати одне від одного зачарованих очей. Інколи так буває, що двоє людей зустрілися вперше та розуміють, як існували нероздільно завжди. Просто треба було фізично перетнутись і щастя навіки заповнить їх спраглим чеканням душі.

– Я думав, що бачив красу, але такої ніколи! Тіно, я хочу випити за Вашу неймовірну вроду, – вони доторкнулись келихами й тихий дзвін наповнив серця.

– Дякую за комплімент і вітаю Вас зі святом! – сумирно опустила очі дівчина.

– А я дякую Вам, Тіно, за привітання. І в подарунок, прошу Вас, не ховайте від мене свої неземні очі.

– Ви бентежите мене, Гнате! – вимовила вона й розуміла, що їх спілкування переходить всякі межі. Адже вони сторонні люди, що двадцять хвилин тому не здогадувались про існування одне одного. Але чому тоді по всьому тілу розливається така млосна ніжність до нього. Що це?

– А Ви мене та даруєте казкову втіху, – наче почув її думки красень. – З Ваших вуст моє просте ім'я звучить, наче пісня. Я хочу слухати Ваш голос, Тіно. Розкажіть, що-небудь про себе. Де Ви працюєте?

– Я навчаюсь, в Могилянці на економіста. Цей рік у мене випускний і я потроху займаюсь дипломною роботою. А працювати мені мама не дозволяє. Каже, що напрацююсь іще, – посміхалась зеленоока фея й тепер Гнату терміново треба було вийти... Від своїх думок він навіть почервонів.

– Мама права, Тіночко. Ой, перепрошую! – він взявся за кишеню, де лежав айфон та вдав, що почув виклик. – Мені треба відповісти. Я залишу Вас на хвилю.

– Так, будь ласка, – посміхнулось диво за столом і Гнат кинувся до кімнати для хлопчиків.

Дорослий дядько намагався розстебнути зіпер, та видно той міланський кравець неправильно пошив йому штани. Давно Гамаюн не був у публічному місці настільки збудженим. Він ще бачив перед собою зелені променисті очі й намагався не зламати застібку й не осоромитись.

Та порятунок прийшов неочікувано. Раптом він згадав, що вдома сидить жадібна до грошей та розваг Оливка і йому відразу попустило. Гнат вмився холодною водою та протер палаюче лице, але ж серце все одно горіло полум'ям.

Він чітко розумів, що до нестями закохався в незнайому дівчину та нізащо у світі її не відпустить. А як же Оливка? Та ніяк! Від цієї нахабної особи вже давно треба було здихатися. Адже тепер у нього є одна-єдина мрія: до кінця життя носити на руках крихітну німфу з золотавим волоссям... Більше нічого й не треба.

Розділ 7. Перший танець

Гендиректор повернувся до зали з айфоном у руці та тільки біля столика артистично сховав його до кишені.

– Ще раз вибачте за мою невихованість, Тіно! Справи ніде не дають спокою. Можна Вам поновити напій? – заговорив він тим вбивчо прекрасним голосом і дівчині здавалося, що вона тане. Та й бос фінансистів почувався дивно. Він продовжував блаженно поглинати її поглядом, так наче проникав наскрізь. Личко Тіни вкрилось рум'янцем і вона покірно кивнула:

– Нічого, я розумію. Будь ласка.

Вони знову доторкнулись келихами, а Гнату здалося, що душами. Ніхто з них, звісно, не пив. Так торкалися вустами до скла й милувались тим, як відкриваються їх губи та розуміли, що уявляють зовсім інші дії.

А зі свого кутка на зачаровану парочку, примруживши підозрілий погляд, дивилась Юлія Павлівна Лагода. Вона прекрасно розуміла, що зараз діється з її дитиною й проклинала себе за те, що викликала Тіну сюди. Адже цей багатенький ловелас миттю поклав око на її донечку й тепер точно не відчепиться. Це було вздовж і впоперек написано на кожному міліметрі його надто збудженого, хоч і схованого під дорогий костюм, тіла.

«Яка ж я дурепа! Захотіла бездоганно відпрацювати великі гроші... І хто тепер дасть гарантії, що ця миттєва зоряна пристрасть між паном Гамаюном і моєю крихіткою закінчиться чимось хорошим? Як правило нічим! Хіба моє неземне кохання до депутата Карпова не тому приклад? Ой, Господи! Ніколи ж не знаєш, де впадеш, бо підстелив би»

А доки пані Джулія мучилась думками за своїм робочим столиком, свято підходило до законного фіналу. Більше ніяких пригод чи неприємностей не сталося. Дівчата відпрацювали на відмінно, та ніхто навіть не помітив неповного складу, за яким так убивалась господарка «Квітів Джулії».

Може це тому, що з половини свята зал тільки й спостерігав за столом, де їх генеральний втрачав розум біля дівчинки, що з'явилась так несподівано, наче Попелюшка? Багато співробітників знали Гната, як суворого керівника. Близькі товариші, як колекціонера жіночих сердець. Деякі не знали майже взагалі. Але наразі тільки сліпий міг не бачити, що їх бос забув про все життя на землі. Він бачив лише ту, що сиділа навпроти нього та намагався виглядати середньовічним принцом.

– Тіно, я з жахом розумію, що вечір невблаганно наближається до свого завершення. Але не можу відпустити, не запросивши Вас на танець. Один-єдиний! Ну, будь ласка, – майже прошепотів він і Тіна навіть здригнулася. Коли цей голос звучав аж так тихо, він був ще чарівнішим.

– Я згодна! – сказало дівча й Гамаюн подумав, що від щастя наразі втратить свідомість.

Гнат обійшов столик, обережно простягнув дівчині руку й тепер вони знову доторкнулись одне до одного. Не уявно, як марили цілий вечір, а ніжно та жадано.

Досвідчений диджей зрозумів, що потрібно знайти серед записів найчарівнішу з мелодій. Він подумав якусь мить і натиснув клавішу. Можливо хтось із молоді не пам’ятав ні такого фільму, ні такого композитора. Але не відчуті міжпросторового полону вальсу з однойменного кінофільму «Мій лагідний і ніжний звір» було неможливо.

– Але ж це вальс! – розгублено вимовила Тіна.

– Так. А хіба Ви не танцюєте? – вже оповив її талію рукою Гамаюн.

– Чому ж, з радістю! – схвильовано зітхнула мамина донька й вони попливли паркетом.

Народ припинив і заворожено спостерігав, як обдарована парочка насолоджується єднанням у танці. А Тіна й Гнат забули про все навколо й лише сяяли одне для одного, десь між зорями та розуміли, що їх не роз’єднати вже нікому.

Розділ 8. Мамин дозвіл

Коли мелодія стихла, вдячні глядачі навіть поаплодували чарівній парі, а Гнат знову доторкнувся губами до Тіниної ручки та стримано провів до мами.

– Дякую Вам, пані, Джуліє за приємний вечір. Я навіть не уявляв, що складеться така затишна атмосфера. За десять років існування у нас не було нічого подібного. Тепер, якщо не збанкрутуємо, я завжди буду звертатись за святом лише до Вас, – ще сяяв від насолоди його

звбливий погляд.

– Пане Гамаюн, я дуже рада, що Вам сподобалася наша допомога. Власне Ви самі організували, а ми трішки прикрасили свято, – ввічливо відповіла Юлія Павлівна.

– Скромність робить Вам честь, шановна пані! А тепер про найголовніше... – проковтнув повітря Гнат. – Пані Джуліє, я прошу дозволу на нову зустріч з Вашою неймовірною донькою.

Саме цього вона й боялася! Весь вечір Лагода чекала, що блискучий бос фінансистів не піде просто так. Він обов'язково скаже ці слова та не помилилася.

– Ну, по-перше, до чого тут я? Тіна доросла й розумна дівчинка та сама планує зустрічі. А, по-друге, я не розумію цілі Вашого прохання, – стала не такою усміхненою мати.

– Я б запросив красуню до театру, наприклад. Куди вона побажає. Але дуже прошу Вашої згоди! – наче хлопчисько, благав Джулію Гамаюн.

– Та робіть, що хочете. Я ж не рабовласниця якась, – знизала плечима жінка й хотіла накинути пальто.

Окрилений відсутністю її спротиву, Гнат обережно одягнув даму й тепер повернувся до Тіни. Вона вже стояла одягнена й посміхалася.

– Тіно, я випросив дозвіл у Вашої мами. Тепер готовий на колінах прохати Ваш контакт, – тяжко зітхнув Гамаюн.

Прикольно було б подивитися, як директор відомої фінансової компанії стоїть на колінах перед незнайомою дівчиною, в присутності купи підлеглих. Та Тіна не була марнославною й уже проговорила йому цифри номера. А щасливець блискавично запам'ятав і зробив пробний дзвінок.

– Ну й швидкість у Вас на числа, пане Гамаюн, – здивувалася дівчина.

– Дякую, – одними вустами прошепотів він та знову попросив: – Просто Гнат, домовилися?

– Тіно, скільки тебе чекати? Люди втомилися, відпочити хочуть! – суворо покликкала від дверей мати.

– Яюсь зустрінемося, Гнате. У мене перша половина дня вся забита лекціями, але ввечері я завжди вільна. Була рада знайомству, – наче сонечко знову посміхнулася краса.

– Якби ж Ви знали, який я радий! Дякую за танець. Ніколи в житті не мав такої насолоди, Тіно. До зустрічі, – близенько нашіптував він і мамина донька розуміла, що нікуди від нього не хоче.

Вона звикла бути з мамою, та сьогодні серденько дівчини розділилося навпіл. Їй страшенно не хотілося покидати товариство цих збуджених карих очей! Юлія Павлівна майже силоміць випхала дитину за двері, а вже в бусику спитала:

– Доню, що то було?

– Звичайний корпоратив, мамо. Всі п'яні й трішки дурні, – викрутилась Тіна.

– Особливо ти й цей Гамаюн! Ви ж нічого не пили, а виглядали зовсім хмільними, – не мала таємниць від дівчат начальниця. – Добре відпрацювали, мої «квіточки»! Вами я пишаюся, а моя доня нахабно зваблювала того крутого боса.

– Юліє Павлівно, але ж у неї до чортиків класно виходило! Тіно, кидай свою академію та йди до нас, будеш прямою, – сказала дівчина, що дійсно вважалась старшою в групі.

– Ну-ну, я їй дам «приму». Зранку на заняття, все як рукою зніме. Пашо, включи якусь музичку, а то в мене від того вальсу й досі в голові вертиться, – незадоволено зітхнула мама Тіни.

Розділ 9. Гірка Оливка

Гамаюн викликав свого водія. Він усівся на заднє сидіння й виглядав таким замріяним, що якби зараз на трасу впав з космосу метеорит, він точно не помітив би. Перед очима весь час мерехтіли зірки смарагдового погляду, шовкові щічки й такі звабливі дитячі вуста, що він знову боявся вдома не вибратися зі штанів.

Та в цьому бос фінансистів помилися! Там на нього чекала, як їй здавалося, наречена Олівія. Вона одна спустошила цілу пляшку червоного вина й тому виглядала зовсім непривабливо. Романтика миттю покинула серце Гната й він спробував відібрати у п'яної дівчини залишки самотньої гулянки.

– Де ти шляєшся, клятий Мауглі? Ніч надворі, а він все ніяк по бабах не налазиться! Чому не взяв мене на ваше збіговисько? – скрикнула Олівія й жбурнула келихом об стіну. Посипалося скло.

– Оливко, я ж тобі казав, що на корпоративі будуть присутні лише співробітники. Це традиція та моя вимога заодно. А пізно, бо голова правління не може залишити захід до його закінчення, розумієш? – спокійно зібрав рештки келиха Гнат.

– Ой-ой-ой, який же ти завжди нудний! А нічого, що я маю право бути на ваших тупих заходах, як твоя наречена? Я вже й татові сказала. Він чекає пропозиції від тебе. Якби не мій татусь, ти й досі сидів би у держбанку. Забув, придурку! – вкотре нагадала Олівія про начебто борг Гната перед людиною, що дійсно дала старт його кар'єрному злету.

– Про допомогу Терентія Олексійовича я завжди пам'ятаю. Але він мій учитель, а не покровитель. І все, що я маю - напрацьоване власним горбом. За науку твоєму татові я вдячний, та він не дозволяє собі шантажу, а в тебе це хвацько виходить. І чому ти користуєшся твердженнями, яких не існує? – після сьогоднішніх подій, не витримав її нахабства Гамаюн.

– Про що це ти верзеш? – принохувалась до Гната дівчина й звісно вже

визначила аромат Живанши на його костюмі. – О, милий, сьогодні ти взяв дорогу повію!

Більше вона не встигла нічого сказати, бо отримала легенького ляпаса й навіть дещо протверезіла:

– Ну, давай! Хочу ще... Удар мене, візьми боляче!

Ні, не протверезіла! Гнат бив суперників на ринзі, але таке з ним сталося вперше. Він ніколи не торкався жінок силою, та коли ця розпусниця зачепила язиком небесне янголя - чоловік не стримався.

– Вибач, я не хотів, – спробував він погладити жінку по голові. А вона різко потягнула до себе й Гнат ледве не придавив її, падаючи з розмаху на ліжко.

– Хочу гаряче, як ти вмієш! Мауглі, йди швидше! – белькотіла п'яна дівчина та він вибрався з її чіпких обіймів і сумно сказав:

– Знаєш, прийшов час. Звісно ми поговоримо, коли ти проспирнешся, але між нами все скінчено, Олівіє. Я ніколи тебе не кохав. Ти сама зголосилась пожити зі мною, а я не чинив опору. Та ми різні люди, що мають абсолютно протилежні погляди на життя, а щодо кохання - й поготів.

Може ляпас зробив свою справу або щирі зізнання Гната, та Олівія втупилась в чоловіка здивованим поглядом:

– Мауглі, що ти мелеш? А як же заручини? Я татові обіцяла...

– Ти обіцяла, не я! Я нізащо б не одружився з жінкою, яка може запропонувати кохання на трьох. А для тебе це було нормально! І чому ти завжди кличеш мене ім'ям мультяшного героя? Хіба вже не пам'ятаєш справжнього? Ти живеш у якомусь вигаданому світі: між нічних клубів та салонів краси. Тебе це влаштовує, а мене ні. Лягай спати, завтра на тверезу голову поговоримо, – втомлено відповів Гамаюн. Олівія ще була хмільною та чітко зрозуміла, що її гонитва за

цим красунчиком-багатієм дійшла до фінішу.

Розділ 10. Скорочена відстань

Гендиректор «Кращих інвестицій» був справді радий, що корпоратив пройшов так гармонійно. Наразі він припустив порівняння між п'яною Олівією та ніжним створінням, з яким сьогодні його зіштовхнула доля. Гнат стояв на балконі, дивився на зорі та від подібних думок навіть скривився.

Впертий чоловік дістав з кишені айфон й відкрив контакти. Їх було багато, але в обраних лише кілька. Дивлячись на номер Тіни він щасливо посміхнувся та страшенно захотів натиснути виклик. Але ж на годиннику була третя ночі й дівчинка давно бачить свої світлі сни та зовсім забула про нього.

Спав цю ніч господар у своїй вітальні. Олівія ще дрихла міцним похмільним сном й Гнат залишив їй на столі записку, з проханням дочекатися його ввечері. Йому конче потрібно було виселити зі свого житла спотворений зразок сучасної цивілізації та привести дім до нормального стану.

Через гидку тягучку на дорозі гендиректор запізнився в офіс майже на годину та його нікому було сварити, адже це він стояв на чолі компанії. У приймальні вже вишикувалась ціла черга працівників, з товстими теками в руках. Гамаюн вибудував таку систему підбору кадрів, в якій і після свята ніхто не страждав похмільним синдромом. Це голову правління точно влаштовувало.

Ввечері, перед тим, як знову побачити «синтетичне» обличчя Олівії та почати завершальну серію своєї Санта-Барбари, Гамаюн не витримав і натиснув контакт Тіни. Він почув ніжний голосок й усі проблеми миттю відступили.

– Вітаю Вас, Гнате! – відповіла вона так, як він попросив. Від цього щасливе серце в спортивних грудях закалаталось, наче божевільне й чоловік тихо відповів:

– Вітаю, Тіно! Я не заважаю?

– Ні, я вдома: читаю конспекти й готуюсь до занять. Мама в Мистецькому арсеналі, на показі. У мене було тихо та сумно. Ось тепер стало веселіше, – щебетала дівчина, а чоловік блаженно слухав.

– Знаєш, Тіно, це найпрекрасніше з усього, що я почув за цілий день. Перепрошую, я неправильно звернувся! – піймав себе на думці Гамаюн, що дуже хоче бути ближчим до неї, хоча б у розмові.

– Нічого, Гнате! Я ж розумію, що мала, то як до мене звертатись? – весело відреагувала Тіна.

– Тоді може, дійсно, скоротимо відстань? – таємниче завернув співрозмовник.

– Як? – зацікавилась наївна студентка.

– Губитись у множині для тебе, це найменше, чого б я хотів, – ох вже ці його словесні шаради! Гнат чекав, що вона вагатиметься.

– Я не зовсім згодна, що це доречно. Але якщо Вам буде приємно, я не проти, – поки тримала бар'єр вона, а потім додала: – Ти це маєш на увазі?

– Саме це! – радісно виголосив Гамаюн і відстань між ними відразу скоротилась.

Розділ 11. Літати любиш?

Твердження про те, що Гнат не встиг придумати сюрприз для наступної зустрічі з Тіною, було хибним. Адже минулої ночі в голові шалено закоханого чоловіка збурились сотні фантастичних ідей. Та лише коли він обрав бажану - дозволив собі пару годин сну.

– А я сьогодні на відмінно склала залік! – сповістила в телефонній розмові дівчина.

– Вітаю! Я й на хвилинку не сумнівався в твоїх здібностях, – пригальмував Гнат наступну фразу.

– Дякую. Але мені здається, що ти хочеш про щось запитати, – прочитала його думки на відстані прекрасна співрозмовниця.

– І маєш рацію, дуже хочу. Тіночко, ти літати любиш? – випалив Гамаюн.

– Люблю! – сказало дівча й бідолашний фінансист миттю поринув у шалений вир божевільних мрій. Він навіть не уявляв, як красиво звучить це слово з її вуст! І хоч наразі то була відповідь про польоти, та романтик сподівався колись почути його саме на свою адресу.

– Дуже добре, – тільки й вимовив він.

– А чому Ви... пробач. Гнате, а чому ти питаєш у мене про польоти? – виправилась красуня, наче підкреслювала його щастя.

– Скажу, коли відповіси ще на одне запитання. Ти вже літала коли-небудь над Києвом на повітряній кулі? – з азартом говорив Гамаюн.

– Ще ніколи! Але дуже хочу спробувати, – почув він і серце людини, яка вміла настирливо йти до поставленої мети, закалаталось сильніше.

– А зі мною полетиш? – з надією запитав Гнат.

– Так! А це можливо? – поцікавилася вона й не розуміла, що для її цілеспрямованого співрозмовника, при бажанні, залишається мало неможливого. Гнат посміхнувся блаженною посмішкою та згадав, як гарно вона танцює. Виходить, що й спортивні уподобання у дитини теж присутні.

– Полетимо, коли захочеш! – ствердно відповів фінансист, а його очі сяяли, наче під дією наркотика.

– Гнате, хіба зараз кулі літають? Влітку я інколи спостерігала, як вони плывуть над Дніпром і страшенно заздрила тим людям у кошику. Побачити наше місто з висоти пташиного польоту - моя заповітна мрія!
– зізналася студентка. Тепер, на відстані, той препарат діяв на обох.

– Що ж, здійснимо твою мрію, маленька красуне! Кулі взимку літають навіть краще, ніж влітку. Звісно треба тепло вдягтись та почекати хорошої погоди. Але для польоту зима навіть сприятливіша. Наша запашна зелень не заважає огляду та й у повітрі менше перешкод. Як піднімемось з тобою в небо, я розповім про польоти ще більше, – передчував неймовірне задоволення Гамаюн.

– Боже, це так романтично! – передався його настрої дівчині. – Гнате, Ви просто чарівник... Пробач, я поки ніяк не можу звикнути до нового звернення, адже ми тільки познайомились, – соромилась своєї непристосованості вона.

– Тіно, ти навіть не уявляєш: як я хочу, щоб ти до мене звикла! – знову прикусив язика дорослий чоловік, що бажав наговорити їй купу неймовірних дурниць. А ще він розумів, що коли дівчина буде поряд, оті гальма йому миттю відмовлять.

Розділ 12. Несподівана зустріч

Поки Тіна в телефонній розмові катувала закоханого фінансиста, її мати - власниця невеличкої модельної агенції Джулія Лагода, дійсно знаходилась у Мистецькому арсеналі, на щорічному показі мод. Ні, її моделі сьогодні не були присутні на подіумі, але Юлія Павлівна являлась офіційною гостею заходу.

В перерві між показами вона вийшла на коктейль та відразу зустріла очима свою суперницю - Агнесу Новотарську. Правда в житті Агнесу звали Ганною, та в світі моди жінки часто використовували більш витончені імена.

Дами токсично посміхнулись одна одній і привітались легким змахом келиха. Але Ганна жестом попрохала про більш тісне спілкування. Юлія

Павлівна терпляче почекала, доки вона пробереться крізь натовп.

Добре, що жінки не намагались поцілуватись, бо покусались би. Очі обох сяяли відвертою ненавистю, адже Новотарська вже дізналась про гарний зарібок сусідньої агенції на корпоративі «Кращих інвестицій». Неймовірно бажання зробити колезі щось гидке читалось у всьому її образі.

– Як тобі щорічна показуха? – їдко спитала Новотарська.

– Так, як і минулого року, нічого нового. Одні й ті ж шарфики, тільки в профіль, – стримано відповіла їй Лагода.

– А ти свого колишнього вже бачила? – дійшла до гидоти Ганна.

– Це ти про кого? – посміхнулась Джулія демонструючи, що не розуміє свою співрозмовницю.

– Про твого Карпова, про кого ж іще? – примружилась у підлій посмішці Новотарська та знала, що робить Лагоді дуже боляче.

– Ну, по-перше, він слава Богу давно не мій. А що старий псих приперся помилуватися на дівочі ноги? – тримала байдужу міну на обличчі Юлія Павлівна.

– Ха, старий! Та він з такою ціпонькою сюди приперся. Та дівка липне до нього, наче за лаштунками все зробили! – нахабно розсміялась Новотарська.

– Старечий маразм заговорив? Це ж скільки пройдисвіту років? – вдала, що підраховує Джулія та теж дзвінко розсміялася.

– А ти сама у нього спитай. Упс, яка несподіванка! Вітаємо на показі, депутате, – підморгнула комусь Ганна й тепер Юлія Павлівна відчула тремтіння в ногах та пригадала все на світі. Але ж треба було розвернутись.

– Боже-Боже! Незрівнянна Джуліє, хіба Ваші «квітки» беруть участь у сьогоденішньому показі? – давно забутий голос був таким же страшним.

– Вітаю, депутате. Ні, не беруть, лише я запрошена. Яким вітром? – спокійно та врівноважено вимовила жінка.

– Я б сам ніколи! Пилюка, багато фарби та все несправжнє. Ти ж знаєш, Юленько, я люблю рибалку й полювання, – підкреслив, що він вбивця Карпов і Джулія миттю зблідла. – Кицю, сходи купи собі щось з колекції прикрас, а мені треба з цією пані переговорити.

Він дав своїй худючій супутниці пачку грошей та запросив Лагоду до місцевого кафе. Тепер він заговорив зовсім іншим тоном:

– Як давно я не бачив твоїх очей, Юленько! Ця краса не підвладна часу. Ти й досі неймовірно прекрасна.

Юлія Павлівна не відповіла на комплімент свого колишнього й мовчки сіла за столик. Миттю з'явився офіціант і шанована пара замовила каву. Депутат, у свої шістдесят з гаком, виглядав доволі пристойно. Легкий рум'янець, підтягнута статура та й каву п'є, значить тиск його ще не турбує. Ось тільки причин для цієї розмови Лагода не бачила.

Розділ 13. З минулого

В той час, коли вісімнадцятирічна модель Юлія Лагода прибула до столиці, щоб співпрацювати з відомим кутюр'є та вийшла на подіум - Карпов вже був майже на вершині. Вони зустрілися на схожому показі й веселий симпатяга зачарував Юлю, з першого погляду. Вона шалено закохалася в нього, бо не знала, що той вже двічі одружений та має нащадків. Карпов сипав до її ніг подарунки й щастя, аж доки дівчина не зрозуміла, що вагітна. Та в планах успішного чиновника не було місця розлученню та батьківству.

Він запропонував Юлії зробити аборт і продовжити модельну кар'єру. Вона кохала Карпова так, що могла б викинутись з будь-якої висотки, але згодилась на аборт. Дитинку Юля вбила та дізналась, що більше ніколи не стане мамою. Тоді вона зруйнувала ганебний зв'язок,

залишила столицю й кілька років успішно працювала за кордоном.

Правда Лагода неодноразово намагалась покінчити з життям, але вижила. Вона повернулася до Києва з непоганими грошима, купила житло й попрямувала до дитячого будинку. Довго гортала альбоми з дітками, аж доки не побачила дворічну дівчинку, з яскравими зеленими оченятами й золотавим в'юнким волоссям. Вагань у Юлії не було: саме ця крихітка стане її дочкою, і в житті чарівної жінки знову з'явився сенс.

Скоро Лагода відкрила свою першу модельну агенцію. Вона спеціально брала до навчання найбідніших і знедолених дівчат, адже багатеньким світ у всьому сприяв і без неї. На вогник злітались талановиті красуні, що заплутались в шалених буднях столиці. Так бізнес Джулії пішов вгору.

Маленька Тіна росла доброю й веселою. Та якось зі школи прийшла в сльозах. Наш світ жорстокий і в ньому немає місця порядності й жалю! Хтось з однокласників назвав дівчинку «підкинутою». Тоді вся кров стійкою Джулії скипіла на смолу. Вона посадила доньку поруч і розповіла всю правду. Дивно, але тепер з кожним днем ця парочка ставала сильнішою та непереможною.

Дівчинка виявилась розумною. Вона на відмінно закінчила школу й легко, без грошей Джулії, вступила до Києво-Могилянської академії. Тіна навчалась завзято та зовсім не звертала уваги на залицяльників. Адже завдяки її янгольській зовнішності їх було багато. Але Тіна була «підкинутою», тому миттю відшивала пропозиції й сміялась з дивних чоловічих бажань.

Все б нічого, та минулої доби, намагаючись допомогти мамі в роботі, Тіна зустріла ту біду, яку кличуть фатальною. Хоча чому відразу біду? Той, хто вперше потрапив до її замкнутого серця був здається достойним? Можливо з якимись старими грішками, але гарний і заможний, а ще прикипів до юної красуні всім серцем. Навіть зараз, доки мати у кав'ярні зі своїм колишнім гріхом, дівчина вже домовилась про політ над Києвом. А вже з радістю чи з бідною - покаже час!

– То як поживаєш, Юленько? – діставав Лагоду депутат, попиваючи каву.

– Добре. Та бачу й ти полишив старих замашок. Все за юними дівчатками сохнеш? – посміхнулася Джулія.

– Ні, це знайомий причепився. Влаштує, каже, куди-небудь! Юленько, до себе не візьмеш? Вона талановита, – нахабно натякав на гидке Карпов.

– Ні, не візьму. У мене вакансій немає. Запропонуй он хоча б Новотарській. У неї саме такі «таланти» працюють. А в мене повний штат. Не скажу, що була рада зустрічі, бо це не так. Живи собі, депутате Карпов. Бог тобі суддя! – сказала Юлія Павлівна, піднялась на пружні ноги й красивою ходою моделі пішла геть з його товариства.

Розділ 14. Розставання

Доки Гнат Гамаюн розмовляв з юною знайомою, час летів непомітно. Дорослий і серйозний, під владою дівчинки Тіни, він забував про все на світі. Сидів у своєму кросовері та млів від усього, що вони встигли наговорити одне одному. Гнат блаженно посміхався та бачив, як вони пливуть над містом серед білих хмарок. Дівчинка знаходиться дуже близько й посміхається тією чарівною посмішкою, за яку він готовий віддати ціле життя...

Аж раптом його наче громом ударило... Господи! Вдома ж повинна сидіти Олівія й чекати на розмову з ним. Принаймні Гамаюн на це дуже розраховував. Він зірвався з місця й помчав у бік дому на неприпустимо шаленій швидкості.

Він молив Бога, щоб Олівка прочитала його вранішню записку. Бог почув його прохання й господар знайшов свою подругу в ліжку, голою. Поруч з нею не було випивки, та валявся інший предмет, що доводив Гната до сказу. Олівія могла запропонувати кохання на трьох, а ще часто користувалась фалоімітатором. Сильний спортсмен вважав, що ту

гидоту створили якісь збоченці та не розумів: навіщо він Олівії? Поряд на гарному простирадлі валявся ще й інтимний гель. Він зробив на новісінькій шовковій білизні брудну пляму й тепер все це попрямує на смітник. Жінка так захопилась штучним задоволенням, що забула про кришечку. Хоча вона паскудила багато речей, адже ніколи на них не заробляла.

– Олівіє, вставай! Нам треба поговорити, – ввімкнув Гамаюн яскраве світло та безжально вивів жінку з її еротичного сну.

– Мауглі, вибач, я почала без тебе... На низькій швидкості це так збуджує! Йди, задовольни мене грубо, – простягнула вона до Гната свої розмальовані кігті та чоловік відсахнувся від неї й накину на тіло простирадло.

– Досить твоїх дурниць! Ти що навіть речі не зібрала? Я ж просив у записці, щоб була готова. Відвезу тебе до тата, – палали невблаганністю його очі.

– Не жартуй так, мій боксере! Я тебе шалено хочу, – продовжувала нити Олівія й Гнат не витримав:

– Ну, вибач. Не зможу я тебе задовольнити, бо напередодні кохався з дівчиною, яка скоро буде тут жити. А тобі пора додому.

– Ах ти ж тварюка, Гамаюн! Де ти взяв ту шльондру? Я ж за тобою слідувала. З роботи, так? – притискала вона до грудей простирадло, наче засоромилась.

– Яка тобі різниця: звідки? Одягайся та збирай свої дурні іграшки. Я їх бачити не можу. Власне, як і тебе, – чоловік відійшов до вікна та чекав, стоячи спиною.

Вигнанка востаннє вибралась з гарного ліжка та побрела в душ. До Гната вийшла в джинсах та светрі, одягнених на голе тіло. Здавалось, що для цієї пані білизна існує лише, як поміч при звабленні. В її гардеробі була купа непотребу, що не міг застосовуватись у

нормальному житті.

Гамаюн не розумів: як витримав її присутність в домі та своєму ліжку кілька довгих місяців? Коли наприкінці літа батько Олівії запросив його в мандрівку по Дніпру, Гнат збирався добре відпочити. Але коли на борту з'явилась Олівія - настрій був невиправно зіпсований. Чоловік знав її багато років і дівчина ніколи не вирізнялась чемною поведінкою та скромністю. Батько ростив її сам, бо дружина колись втекла з коханцем, й скоріше за все, донька успадкувала мамини гени. Вона виросла справжнім стервом та розпусницею.

В тій подорожі між ними нічого не було. А вже коли зійшли на берег - Олівія причепилась до Гната та переїхала навіть без запрошення. Спочатку вони жили доволі жвавим статевим життям. Але поступово її розваги та бажання звели інтимні стосунки нанівець. Гамаюн все пізніше повертався додому та віддавав перевагу рингу.

Наразі він відчув, що може розвернутися й бадьоро сказав:

– Дякую, Олівіє, за оперативність! А де твої речі?

Вона якось дивно посміхнулась та відповіла у своєму стилі:

– Залишила для твоєї злидні. Ти ж приведеш сюди якусь кухарку. Таких ти любиш? А мені від твого тупого життя ніяких спогадів не потрібно. Вези мене до тата, бо я завтра тільки пальцем махну й пів міста багатіїв до мене вишикуються. Пропади ти пропадом!

Розділ 15. Репетиція

Тиждень промчав для студентки Тіни Лагоди зовсім непомітно. В неї розпочалась зимова сесія й справ було аж занадто. Серйозна дівчина намагалась на відмінно скласти всі заліки. А ще зеленоока фея, з неймовірним хвилюванням, чекала на один важливий дзвінок. Новий знайомий - успішний бізнесмен Гнат Гамаюн пообіцяв, що підніметься з нею в небо над Києвом, на повітряній кулі.

Але пройшов тиждень, а той чарівний чоловік наче забув про неї. Це

було страшенно образливо! На корпоративі, де вони познайомились, Гнат поведився наче казковий принц, а тепер навіть не нагадував про своє існування.

Звідки ж їй малій було знати: скільки роботи встиг виконати за цей час закоханий чоловік? Після того, як він вилучив зі свого життя розпусну Олівію, Гнату хотілося забути про все з їх нетривалого співіснування. Здавалося, що фінансист соромився навіть власних спогадів, тому замовив у квартирі незначний ремонт. Спочатку під шпатель пішли дорогі шпалери, а потім Гамаюн з дизайнером обрав новий романтичний образ для спальні.

Паралельно з основною діяльністю в «Кращих інвестиціях» та переобладнанням квартири, Гнат ретельно готувався до польоту. Романтична натура підказувала, що спустившись на землю, їм необхідно разом пообідати. А там... Про подальший перебіг подій він поки думати боявся. Тому напружене навчання студентки Тіни не йшло ні в яке порівняння з турботами кароокого красеня спортивної зовнішності.

Дні стояли, на диво, ясні та сприятливі. Недалеко від злітного майданчика, в кафе, Гамаюн забронював столика на двох. Він вже бував тут та знав, що місцевий чаклун готує пристойний шашлик з молоді баранини. Потрібного вина у них не знайшлося, тому Гнат привіз своє. З усього цього можна зробити висновок, що новий знайомий Тіни Лагоди або несповна розуму, або їй можна просто позаздрити.

Ввечері студентка лежала з вологою хустинкою на голові. Після сьогоднішнього заліку в неї просто розколювалась голова. А може так на неї діяв ПМС? Часто двадцятирічну незайману Тіну добивали жіночі болячки. В той час, коли її ровесниці міняли хлопців та задовольнялись звичайним сексом, мамина доня чекала на свого принца та ще ніколи не була з чоловіком!

Наразі вона почула телефон і потягнулась до трубки. Коли Тіна побачила абонента, її хусточка впала, а головний біль миттю відступив. Серце в грудях закалаталось, як сполохана пташка та стало важко

дихати.

– Алло...

– Привіт, Тіно! Ти мене ще пам'ятаєш? – запитав Гнат тим своїм чарівним голосом і дівчина прикрила повіки.

– Не зовсім, але здається я вже десь чула цей приємний голос, – посміхнулася вона.

– Дякую і перепрошую за довге мовчання. Я хотів добре підготувати сюрприз, – зізнався чоловік.

– Що репетирував політ, Гнате? – пожартувала Тіна і їй здавалося, що він зовсім поруч.

– А ти вмієш влучно пожартувати! Знаєш, я дуже скучив за тим, як ти промовляєш моє ім'я. Навіть вечір став теплішим. Тіночко, я був зайнятий, але тепер для нашого польоту все готове. Завтра ти зможеш приділити нам кілька годин? – випалив закоханий.

– Гнате! – жалісно промовила Тіна. Він поставив бідолашну перед вибором: нудна підготовка до наступного заліку в академії чи захопливий політ над містом? – Це в тебе стиль такий - залишати на підготовку заходу дні чи години?

Після її запитання Гамаюн зрозумів, що знову неправий. Адже спочатку він зателефонував її матері за три доби до корпоративу, а тепер просить доньку подарувати йому цілий день, наче в неї немає інших справ. Виходить, що дурнувата Оливка таки привчила його до думки, що жінка в цьому житті лише б'є байдики! Та впертий кавалер спробував задобрити співрозмовницю так:

– Вибач, Тіно, ти права. Я тупа й невихована тварюка...

– Будь ласка, ніколи більше не кажи такого про себе! До польоту з тобою завтра я готова, – впевнено відповіла дівчина і вже відчула себе

за хмарами.

Розділ 16. Політ над Києвом

Вранішнє сонце було яскравішим ніж завжди. Принаймні саме так здавалося Тіні, коли вона тремтячими рученятами одягала теплі колготи під джинси.

– От нещастя! – вимовила дівчина, адже побачила на трусиках темну кров...

Вона тяжко зітхнула й пішла до ванної кімнати. Там перевдяглась у відповідну дамську амуніцію, а вже потім продовжила збори до зимового польоту над Дніпром. Светрик та кожушок повинні були захистити від холоду. Ще дівчина начепила на голівку веселу шапочку й виглядала готовою до турпоходу.

Швидко таксі домчало її на Гідропарк. Там було сиро й холодно. Вітру не відчувалось, але й настрої у Тіни був безрадісний. Та коли вона побачила Гната - все змінилося. Він прямував до неї в розстебнутій шкіряній куртці, на хутрі, а з його светра на Тіну весело дивився новорічний олень. Стрункі довгі ноги альпініста сьогодні були в спеціальних штанях з липучками й кишнями, а тепле взуття згодилося б для лижних прогулянок. Дівчина посміхнулася думці, що між цим спортсменом та мачо в шикарному костюмі глибочіє прірва.

– Доброго ранку, красунечко! Тіно, я навіть не уявляв тебе такою, – поглинав Гамаюн її яскравим поглядом.

– Привіт! Але ж і ти сьогодні зовсім інший, Гнате, – відчувала стрімке покращення настрою Тіна.

– А який тобі більше подобається: той чи цей? – шаліли на ній примружені карі очі. – Ти готова?

– Скоріше за все, так, – знизала плечима Тіна. А Гнат покликав когось рукою й перед ними намалювався ще один спортивний красень.

– Вітаю вас на гостинній землі київського Гідропарку! Я пілот кулі, мене звати Олександром. Зараз ми підіймемося в небо, але зі мною там буде безпечно. Та все ж я зобов'язаний спитати: юна пані не боїться літати? Хоча поряд з таким чоловіком я б нічого не боявся! – веселився пілот.

Ось чоловіки допомогли Тіні забратися в кошик і бідолашна відчула, як затремтіли ніжки. Але це були лише квіточки! Коли величезна яскрава куля почала дихати вогнем, та гойдаючись підійматися у повітря, від жаху дівчина заплющила очі. Вона підсвідомо вчепилась в руку Гната, а він страшенно зрадив і дбайливо обійняв її за плече:

– Тіночко, розплющ свої красиві оченята! Ти ж мріяла про це. Не бійся, я поряд та й Шурик нас нікому образити не дасть!

Коли куля набрала висоту та курс, Тіні стало трохи легше дихати й вона почала роздивлятись столичні краєвиди вздовж Дніпра. А ще дівчина відчувала, як Гнат обережно притримує її. Від нього йшло таке приємне тепло, що скоро вона забула про відсутність двигунів і стюардес та про майже кілометр вільного простору під ними...

– Ви така чарівна пара! Давайте я вас сфоткаю, – гостинно вимовив Олександр і вже кілька разів натиснув камеру.

Тепер Тіна схвильовано вслухалась як могутньо пульсує поряд збентежене серце Гната. Від такої спорідненості дівчині більше не було, ні страшно, ні холодно. Періодично, наче випадково, чоловік міцно притискав її до себе, а вона покійно зітхала. Десь на середині польоту пілот Олександр таємниче підморгнув та випалив:

– А тепер фото поцілунку!

– Ні! – вирвалось у Тіни й Гамаюн промовисто похитав головою.

– Перепрошую! Просто в цьому місці всі просять мене сфотографувати їх поцілунок, – посміхнувся пілот, адже був не в курсі, що ці двоє бачаться другий раз у житті. Та й очі в них палали вогнем, яскравішим

ніж під кулею.

Година в повітрі пролетіла дуже швидко. На землі була традиційна пляшка ігристого, символічний диплом та посвята в повітроплавці. В ніжках Тіни ще панував мандраж і коли Гнат запросив її до місцевого кафе відсвяткувати політ, вона ввічливо відмовилась і попросилась додому.

– Щось не так? Тобі не сподобалося? – схвильовано поцікавився Гамаюн. Хіба ж він міг забути ті обійми у повітрі? А ще йому страшенно хотілося більш серйозних вражень!

– Дякую, сподобалось. Я запам'ятаю цей день на все життя. Тільки мені треба готуватись до наступного заліку. Розумієш, Гнате, в мене зимова сесія. Не ображайся, будь ласка, – щиро дивилася йому в очі Тіна й бачила там непереможний сум.

– Вибач, я забув, яка ти старанна студентка. Відірвав сьогодні від занять. Але ми побували з тобою в небі! Хоча й на землі, біля тебе, я наче на небесах, – відповів зізнанням чоловік.

Тіна сором'язливо опустила очі й хотіла сказати йому багато хорошого. Та язик застряг на місці й вона не наважилась промовити йому більше жодного слова.

Розділ 17. Розчарування

На шляху до авто кавалер, телефоном, зняв бронювання столика. Він намагався виглядати веселим, але виходило не дуже. Гнат покладав на сьогодні такі великі сподівання, що навіть змінив вигляд свого помешкання. А дівчина подивилась на Київ з небес та й попросилась назад до мами...

Почувався Гамаюн просто жахливо! В авто Тіна весь час мовчала, а він тільки зрідка поглядав на неї дбайливим поглядом та ніжно посміхався. Коли вони заїхали на Кловський узвіз, дівчина дивно сіпнулася й сказала:

– Гнате, будь ласка, зупинись. Я тут вийду.

– Чому? Я завезу тебе до двору, – здивовано зиркнув у навігатор водій.

– Мамина машина тільки-но повернула до нашого дому. Не треба туди їхати разом.

– Тобто ти справді вирішила тримати наші зустрічі в таємниці, чи ця була останньою? – зовсім впав духом чоловік. – Краще скажи відразу. Я не хочу марних сподівань, Тіно.

– Гнате, мені важко розібратись. Вибач, що я поводжусь по дурному, але це тому, що не вмію прикидатися, – чесно відповіла йому дитина та ледве не плакала. Чоловік зупинив авто, обережно взяв її долоньку й приклав до губ.

– Нічого, Тіно. Я зрозумів і це мені дуже подобається у тобі. Коли захочеш мене побачити або хоч почути - я буду дуже радий. Дякую, що подарувала мені сьогодні незабутній політ і чистоту свого серця. Сподіваюсь, що до зустрічі! – Гамаюн тяжко зітхнув, оббіг Тойоту й подав Тіні міцну долоню.

– До побачення! – кивнула дівчина й не озираючись пішла під арку. А розчарований Гнат зірвався з місця й помчав, знову порушуючи купу дорожніх правил.

Чому на корпоративі йому здалося, що між ними доля? З першого погляду їх душі поєднались. А коли танцювали той вальс, він тримав її у своїх обіймах і порівнював з гарячою близькістю. Потім щиро готувався до нової зустрічі. І вони ж не просто зайшли до кафе попитувати кави, а піднялися разом у небо! Вона була такою близькою в його обіймах... А потім все обірвалося і він тепер сам на сам з оновленою квартирою та модними дизайнерськими шторами у спальні...

Тіна забігла до булочної й купила кілька тістечок, а потім піднялася в квартиру. Вона відкрила двері своїм ключем та вдала, що здивована матері. А Гнату сказала, що зовсім не вміє прикидатися. Виходить,

трохи таки вміє?

– Привіт, мамо! Я тут виходила за тістечками. Живіт болить, захотілося солодкого.

– Що знову? – бідкалася мати. – Сесія тебе доконає. Ну, хочеш прийми мій Гліцесед? Хоча він ні чорта не допомагає!

– Мамо, пішли поп’ємо кави зі смаколиками, а потім я посплю, – запропонувала Тіна.

– Пішли. Кави поп’ю, але тістечок - зась! – відповіла жінка зі стальним характером та неймовірно гарною фігурою. Хоча дієти тут ні до чого. Просто її стрункий стан не зазнав змін від народження діток. – Тіно, а в мене ж біда!

– Мамо, яка? – схвильовано забула про свої проблеми дівчина.

– Таня вагітна. Спочатку нам ледве захід не зіпсувала, а сьогодні приголомшила новиною. Знаєш, коли з ними таке стається, я навіть через стільки років відчуваю біль і безпорадність, – відверто ділилась з дорослою донькою жінка.

– Ого, тоді спати скасовується! Треба шукати Таньці заміну. Мамо, вона сама винна. Закохалась у придурка, який б’є жінок? Не розумію! Зараз трішки підкріплюсь та й полізу в мережу, – наївно стверджувала дівчина таке, чого не розуміла.

Дві чарівні жінки посиділи трохи на власній кухні, попліткувати та пішли у справах. Юлія Павлівна зайнялася дзвінками, а Тіна в ліжку запустила ноутбук. Вона шукала резюме дівчат, але перед очима весь час пропливали куполи церков, масиви київських висоток та поля вдалині. А ще дівчина згадувала, як шалено билось сьогодні поруч з нею Його гаряче серце...

Розділ 18. Неочікувана поразка

Ввечері Гнат прийшов на тренування та відразу почув від тренера цілу купу докорів. Спочатку той довго спостерігав, як Гамаюн злісно гамселив грушу, а потім не витримав і сказав:

– Гнате-синку, це звісно не моя справа, але та блискуча лялька не доведе тебе до добра. Навіщо ти з нею зв’язався? Поводишся наче підліток, якому треба викинути адреналін. Де твій стиль, витримка, професіоналізм?

– Немає більше ляльки, Карповичу! Зламалася. Відвіз до татка на ремонт. Я після неї встиг навіть стіни перефарбувати, така вона мені гідка була. Тому Ваші зауваження не в тему, – відповів Гамаюн і продовжував тупо гвалтувати ударами важку боксерську грушу.

– А тоді з якого страху такий дивний настрій? – тепер точно нічого не розумів старий спортсмен. Звідки ж йому було знати, що Гнат вже встиг по вуха закохатись зовсім в іншу дівчину? Але вона була маленькою студенткою, закоханою лише в маму та заліки.

Гендиректор «Кращих інвестицій» в офісі повадився нормально, а на вечірніх тренуваннях, наче їхав з глузду. Він багато помилявся й скоро почув від тренера, що на фінальний бій той виставить заміну. Після цього Гамаюн трохи зібрався та вийшов у відповідальний вечір на ринг в доволі гарній спортивній формі.

Спочатку все було добре. Але після першої серйозної помилки боець-суперник вправно розсік Гнату брову. Ця гідка проблема дуже заважає спортсмену сконцентруватися в бою. У другому раунді суперник приземлив Гната на одне коліно й суддя почав відлік, але Гамаюн швидко підвівся та продовжив бій. Невідомо, які думки так відвертали його увагу, але в фінальному раунді Гнат знову опинився на спині посеред рингу. Ще підвівся та через кілька секунд отримав такий нищівний удар, що полетів до канатів. Карпович не став випробовувати долю й миттю викинув білого рушничка.

Бій закінчився повною й беззаперечною перемогою команди суперника, а Гамаюн попрямував у швидкій до травматології. За всю спортивну

кар'єру тренер з лікарем нічого подібного не пам'ятали. Гамаюн завжди був гарним і розумним бійцем, що вмів прораховувати ходи противника та з легкістю вигравав любительські бої. Але останнім часом він поведився дуже дивно й тренер відчайдушно жалкував, що не виставив заміну. Після детального огляду та МРТ у боксера констатували струс мозку й мізерний крововилив.

А Тіна Лагода успішно здала зимову сесію й тепер хотіла трохи відпочити від книжок та комп'ютера. Надворі випав гарний пухкий сніг і приморозило. Дівчина любила кататися на лижах, тому згадала про Гната та з трубки почула дивне:

– ...Наразі абонент не може відповісти на ваш дзвінок...

– Цікаво, гендиректор «Кращих інвестицій» відмовився від спілкування з усіма, чи лише зі мною? – вголос сказала Тіна й повторила виклик. Результат був той самий. Дівчина вирішила долучитись до одноклассників, та щось її зупинило. Вона не любила навіть телефонних відмов, тому пошукала в архіві контакт приймальні Гната.

– З якого питання цікавитесь? – почула привітний голос секретарки. – Пан Гамаюн в офісі відсутній. Я можу перенаправити Вас до його заступників.

– Ні, дякую. Якщо Ваша ласка, зорієнтуйте мене, на котру годину пан Гамаюн планує повернутися до офісу? – не відставала вперта Тіна. Досвідчена дівчина на тому кінці зрозуміла, що бос комусь дуже потрібен й уточнила:

– Я перепрошую, але якщо Ви детальніше схарактеризуєте себе, я зможу Вам допомогти.

– Мене звати Тіна Лагода. Ми з паном Гамаюном познайомились на корпоративі річниці Вашої компанії...

– Красуня, що танцювала з босом завершальний танець? – перервала на півслові Тіну секретарка Гната. – Ви тоді створили для нашого

колективу просто незабутні враження. У мене для Вас трохи неприємна звістка: бос у лікарні.

– Що сталося?! – скрикнула Тіна в трубку.

– Та Ви не переймайтеся так. Уже все добре. Ви ж в курсі, що пан Гамаюн затятий боксер. Він раніше завжди вигравав, а цього року виявився дуже сильний суперник. Бос другу добу знаходиться в травматології Олександрівської лікарні, та скоро його выпишуть.

Тіна слухала і їй здавалося, що поступово німіє все тіло. Чому вона так жорстоко повелася з ним? Відштовхнула, коли була дуже потрібна Гнату?

– Я вдячна Вам за інформацію. До побачення! – кинула вона секретарці й відключила зв'язок.

Розділ 19. Жаліти-кохати

Тіна миттю забула про зимові розваги та почала збиратись до лікарні. Добре, що Гната лікували зовсім поруч. Вона заїхала на ринок, купила фруктів та вже бігла вгору великим парком лікарняного комплексу.

– Добрий день! Скажіть, будь ласка, в якій палаті знаходиться пан Гнат Гамаюн? – випалила біля стійки чергової медсестри. Але ці дівчата чомусь завжди виглядають так, наче вони не сестри милосердя, а наглядачки у виправній колонії. З несмаком розмальована дівчина в білому халаті пронизала очима Тіну з ніг до голови й запитала:

– А Ви йому хто?

– Наречена, – впевнено бовкнула студентка та додала: – Я була у відрядженні й не знала, що сталося...

А Гнату казала, що не вміє брехати та прикидатися. Тільки тепер, щоб потрапити до нього, вона й дружиною могла представитись!

– Третя палата. Прямо та наліво, – більше не зупиняла її медична

працівниця.

Тіна поправила волосся й тихенько постукала. Гнат відповів, а в неї всередині відчувся такий дивний звук, наче серденько обірвалося. Дівчина обережно зайшла та побачила Його в зовсім незвичному вигляді. Гарне лице красунчика припухло, синець пожовк і розповзся на пів щоки, а шовкова брова була скріплена скобками так, наче її зашили на машинці.

Гнат не встиг зрадіти, бо Тіна кинулась до нього, ніби дійсно мала той статус, та припала долоньками до його обличчя.

– Привіт, боксере! Чому ж ти не розповів мені про свою другу професію? Дуже болить? – пестила вона його щоки та поринала в ошалілі від насолоди карі очі. Здавалось, якби перед боєм йому сказали, що для такої реакції дівчини треба прийняти болючу поразку - він би погодився. Адже в останню їх зустріч чоловік майже попрощався з недосяжною красою.

– Вітаю, прекрасна незнайомко! А може я хотів, щоб все було саме так?
– збуджено зітхнув Гамаюн і його оксамитовий погляд мерехтів неймовірним щастям.

– А я б хотіла сказати, що це дурниця, але я вже й так сказала! І де ти взявся такий різносторонній? Чому не метелики чи марки? – продовжувала зводила закоханого з розуму вона.

Гнат переможно посміхнувся, а потім піймав її долоньку й припав до неї вустами. Щоб не зробити щось не те в цих сірих стінах, він спитав відсторонене:

– Як твої заліки за півріччя?

– Дякую, вже позаду. А коли тебе выпишуть додому? – безсоромно важко дихала Тіна.

– Якщо ти згодишся мене доглядати, то прямо зараз, – наразі їх обох

накрила така п'янка хмара, від якої вже не сховатись.

– Буду доглядати! Ти тільки не хворій, добре? – ось тепер вони обое були справжніми. Такими, наче зняли з себе шкіру й зрослися всім, що є. – Навіщо ти вимкнув телефон, я ж все одно знайшла.

– Я не вимикав, Тіночко! Він лежить вдома та й розрядився. Я ж не знав, що бій закінчиться саме так? Але тепер я радий всьому, що сталося, – саяв Гамаюн і на його синюшому обличчі з'явився густий рум'янець.

– Чому ти радий, Гнате? – не розуміло дурне дитя.

– Тому, що ти мене знову так лагідно кличеш. Я вже про всі синці забув та хочу лише одного на світі, – ошаліло зазирнув він в її очі.

– Чого? – щиро спитала дівчина.

– Ось цього! – не витримав закоханий страждалець, стрімко підтягнув її обома руками ближче до себе й обережно впився у дівочі уста першим гарячим поцілунком. Тіна не виривалась з його сильних обіймів, вона поринула в такий прекрасний світ солодкого забуття, що хотіла залишатися там довіку.

Ще коли вони танцювали вальс і Гнат обережно стискав її талію в руці вона розуміла, що потрапила під владу його чар. Дівчина підозрювала, наскільки він може бути чарівним та марила ночами, як знаходиться в його палких обіймах. Але наразі її мрія вже обпекла уста любовною отрутою й Тіна, в душі, покійно згодилась стати частиною його світу.

Розділ 20. Спорідненість

Про виписку Гнат не пожартував. Він підписав якісь папери, зібрав свою спортивну сумку й вони з Тіною покинули ці сумні стіни.

Дивним шляхом прямувала Тіна Лагода до свого Кохання! Спочатку жила собі нудним життям студентки-відмінниці та ні про що не підозрювала. Аж раптом мамі знадобилась її допомога на корпоративі якоїсь фірми. І там дівчина вперше побачила Його.

Їх друга зустріч відбулася в небі над Києвом, але через традиційну жіночу «хворобу» та відсутність настрою, вони майже розпрощались.

А третє побачення сталося в лікарні. Закоханий до нестями чоловік отримав фізичні ушкодження саме через душевні рани, спричинені її байдужістю.

Ось тут все й вирішилось. Адже дівчина може запросто відмовитися від квітів та подарунків, навіть не зверне уваги на захопливий політ серед хмар. Але від закладеного природою жалю й співчуття - жодна жінка відмовитися не може!

– Заходь, будь ласка! Вибач за пилюку, мене довго не було вдома, – делікатно вимовив Гнат, та безладу в оселі не спостерігалось. Лише айфон дійсно лежав на кухні та ще трохи пахло недавнім ремонтом.

Гамаюн миттю поставив вікна на провітрювання й скромно посміхнувся:

– Я ненадовго в душ. Прошу не соромся, мій дім - твій дім.

– Дякую, Гнате. Не переймайся, я розберуся, – кивнула Тіна та оглянула житло, яке їй відразу сподобалося.

Поки господар приводив себе до ладу, працелюбна гостя вже протерла пилюку на столі та навіть заглянула до холодильника. Вона прекрасно розуміла, що чоловічий організм, після лікарняної, явно потребує нормальної їжі. Так, вони захопили з собою її фруктові дарунки, але ж десертом наразі не обійтись. Через надмірне хвилювання, вона теж поїла б чогось суттєвішого.

В холодильнику лежала сиров'ялена ковбаска, стояли кілька пляшок чеського пива, консервовані фрукти - і все. Треба було щось придумати!

Гнат вийшов з ванної гарним, бо вже навіть упорядкував волосся феном. Його звабливий погляд огортав тіло жаданої гості так, наче він роздягав

її на відстані.

– Вибачте, пане, я не встигла нічого приготувати, – посміхнулась вона й зізналась: – Я страшенно голодна і ти теж.

– Ти навіть не уявляєш: який я голодний! – спробував наблизитись до неї Гнат, але дівчина втекла від нього на інший бік столу й запитала:

– У вас тут часом немає поблизу пристойного кафе?

– Яка ж ти розумниця, Тіно! Звісно є. Зараз я вдягнусь і ми підемо туди, – весело зреагував Гамаюн та вийшов до неї в тій хутряній курточці й новеньких джинсах.

Вони пройшли метрів сто по вулиці й опинились в затишному ресторанчику. Гнат подумки згадував той невдалий день на Гідропарку, але сьогодні Тіна була іншою і йому здавалося, що казка повертається.

Закохана парочка з задоволенням поїла смачного червоного борщу, курочки з грибами, але каву чоловік обіцяв зварити вдома сам. Сьогодні між ними відчувалась дивна спорідненість. Так, наче вони жили разом ціле життя, просто якийсь час не бачились та дуже скучили.

Вдома Тіна взялась за фруктову нарізку, а по кухні-вітальні розповсюдився такий чарівний аромат свіжозвареної кави, якого вона ніде не зустрічала. Господар налив їм каву та ввічливо сів навпроти. Тіна спробувала й не стрималась:

– Гнате, ця кава нагадує твої очі, така ж фантастична. Я ще зроду не пила нічого подібного...

– Дякую. Я страшенно хочу бути твоїм десертом, Тіночко. А ще я дуже сумував за твоїм неймовірним поглядом, – прошепотів він. Тіна опустила очі й сказала:

– Дякую за прекрасну каву! Тепер я вже не голодна. Можна мені до твоєї ванної?

– Так! – ствердно кивнув господар і відчув наближення щасливої миті.

Коли Тіна вийшла з ванної кімнати, Гната ніде не було. Вона оцінила себе у великому дзеркалі й побачене дівчині сподобалось. Важко було наразі впізнати в цнотливій студентці прекрасну діву, без одягу. Вона відкрила довгим пухнастим волоссям груди, але ж стрункі ніжки та все інше їй нічим було приховати. Сьогодні Тіна не могла й не хотіла відмовлятися від нового життя та йшла до нього добровільно і радісно.

– Гнате, ти де? – обережно покликала вона.

– Йди на мій голос і нічого не бійся, – почула дівчина та відважно попрямувала до свого майбутнього.

Розділ 21. Народження жінки

Дівчина зупинилася посеред прекрасної рожевої спальні, але не встигла сказати ані слова, бо своїм виглядом приголомшила господаря.

– Тіно... – прошепотів Гнат і зірвався на ноги. До цього він лежав на краєчку ліжка, звісно в одязі. Але коли побачив її таку, блискавично позбувся всього, крім плавок, та підійшов впритул.

Дочекавшись миті блаженства, чоловік розмовляв з дівчиною зачарованим поглядом, та поки не торкався її тіла. А тендітна гостя забула про сором і губилась між його палкими очима й солодкими вустами. Ошалілий вирішальністю моменту, Гнат прошепотів:

– Я навіть не сподівався, що моя Доля така прекрасна... Тепер знаю, що ціле життя чекав саме на тебе. Дякую, що прийшла.

Він обережно нахилився й доторкнувся до жаданих вуст. Цей поцілунок був набагато довшим і п'янкішим, ніж той у лікарні. Адже тепер вони належали одне одному і їм нікуди було поспішати. Щоб не впасти від запаморочення Тіна інстинктивно притулила долоньки до його грудей та чула стрімке биття щасливого серця, яке скорила і вже забрала собі.

Гнат на мить відсторонився й спитав очима її згоди. Без слів почув відповідь та лагідно опустил свою заповітну мрію на ліжко. Все сміливіше він наповнював дівочий ротик своїми бажаннями й слухав неповторну мелодію, що звучала в душі.

Коли у збудженого до нестями чоловіка вже не залишалось терпіння й він наситився її вустами, то захотів з'єднати їх тіла всім, що подарувала людині природа, аж раптом згадав:

– Боже-милосердний, я ж забув, що ти ще дитинка! Я боюся тебе мучити. Але з нашої першої зустрічі згораю бажанням, щоб зі мною народилася найпрекрасніша в світі жінка, в якій проживу решту свого безмежно щасливого життя...

Тіні було страшно й вона тремтіла, бо мама завжди лякала страшилками про грубих і нахабних чоловіків. Але боятися було дещо запізно й тому дівчина тихо відповіла:

– Я готова на муки з тобою. Ще в тому вальсі я відчула, що це між нами обов'язково станеться... А-а-х! – зойкнула вона й ослабла під ним. А блаженний від насолоди Гнат завмер і попросив:

– Пости за незграбність. Але тепер ти моя навіки. Кохаю єдину в світі! Нікому не віддам, ніколи, – він тихо цілував її личко та зовсім не рухався, щоб дати обом зрозуміти величність дива. І хоч його переповнювали шалені бажання, досвідчений чоловік нізащо не завдав би їй страждань.

Гнат спробував неквапливі, майже непомітні рухи та згорав від гострої насолоди. Під ним народжувалась його майбутня жінка, що стала найріднішою на землі. Саме про таку красуню він мріяв з того часу, коли хлопчики починають про це мріяти. А вона вслухалась у власні відчуття й не жалілась та здається теж отримувала першу втіху. Щоб не травмувати її більше Гнат хотів вийти, але Тіна його зупинила:

– Ні, не покидай мене. Я хочу, щоб ми були разом...

– Господи! За що я нагороджений таким неземним дивом? Тіночко, ти переписала моє життя заново, з чистої сторінки. Твоє світло подарувало мені інший світ, за який я дякуватиму тобі до останнього мого подиху. Ти найдорожчий скарб у моєму житті і я берегтиму його довіку. Я кохаю тебе так віддано й гаряче, що не вмію сказати про це, – Гнат розумів, що від незвичної близькості та власної чуттєвої промови зараз вибухне.

Такого з ним ще зроду не бувало. Інколи, з байдужою його спортивному організму жінкою, він міг триматися хоч годину. Але наразі, з гучним стогоном, чоловік вирвався назовні й запульсував від неймовірного блаженства... З ванної кімнати він повернувся піднесеним та гордим, що заповітна мрія здійснилася!

– Я не вмію так красиво говорити, але дуже рада, що дочекалася тебе. Гнате, ти добра й світла людина і мені не страшно за наше щастя. Я більше нічого не хочу, – сказала вона, примостившись в його обіймах.

– А я страшенно багато хочу від нашого щастя! – зізнався знесилений задоволенням чоловік. – Нескінченно багато хочу й вірю, що все здійсниться.

Розділ 22. Зізнання

Десь в коридорі, в сумці Тіни, забринів телефон.

– Прошу, відвернись! – попросила вона й накинула на себе футболку Гната та пішла відповісти. – Так, мамо...

– Доню, де ти? Ніч надворі, а вона десь лазить! – невдоволено бубніла Юлія Павлівна з трубки.

– Не хвилюйся, мамо. Я у Гната вдома.

– Що?! Навіщо ти туди поперлася? Тобі мало історії Тані, повторити хочеш? – перейшла на крик жінка.

– Заспокойся, мамо, все добре. Лягай спати, я не прийду до ранку, – блаженно посміхалась та ще відчувала його у собі дівчина.

– Не смій, Тіно, не смій! Господи, навіщо я викликала тебе на той клятий корпоратив? Де він взявся на наші голови? – билася в істериці зраджена колись коханим Джулія.

– Пробач, мамо, та не всі люди однакові. Ми з Гнатом дуже кохаємо одне одного. Він неймовірно порядна людина й нізащо мене не скривдить. Все, матусю, лягай сьогодні без мене. Виросла твоя донька і безмежно щаслива. Добрих тобі снів!

Гнат був вихованим і хотів би не слухати, але ж Тіна знаходилася на відстані однієї кімнати, а закривати вуха подушкою було б дивно. Тому він лежав у власному ліжку й, заплющивши від щастя очі, слухав як його новонароджена жінка захищає їх Кохання перед власною матір'ю.

Тіна сходила до ванної й повернулась в його обійми.

– Все в порядку? – лагідно заглянув Гнат у її сяючі очі.

– Це ти про що? Про мене чи про маму? – уточнила красуня.

– Звісно про тебе, – натякав чоловік на її нещодавно «травмоване» тіло.

– Думаю, що так. Зі мною це вперше, але дуже добре, – заспокоїла його дівчина.

– Я радий. А що з мамою? Вона не хоче, щоб я був твоїм чоловіком? Помієму, я їй відразу не сподобався, – приголубив Тіну ображений Гамаюн.

– Ні, Гнатку, це зовсім інше. Її симпатії до тебе тут ні до чого, – ніжніше притулилась до нього Тіна.

– Як ти мене назвала? – здригнувся його красивий голос.

– Тобі не сподобалось? Тоді я не буду, – жартувала юна жінка й відчувала його піднесеність.

– Страшенно сподобалось! Так у дитинстві мене називала мама, – зізнався Гамаюн.

– Пробач, якщо не можна, та я спитаю. А де зараз твоя мама? – блаженно пестила Тіна щокою його сильні груди.

– Сподіваюсь, що на небесах, разом з татом. Мені було десять, коли вони загинули в автокатастрофі. Тато працював директором будівельного холдингу. Казали, що то замовне вбивство, та яка різниця? Не стало найдорожчих мені людей і всього, чим я жив. А далі, звісно, дитбудинок, – сумно відкривав Гнат душу коханій.

– Так ось чому ми такі споріднені? – вирвалось у Тіни, бо вона вже не хотіла таїти від нього зовсім нічого.

– Тобто? – не зрозумів її Гамаюн.

– Добре, Гнаточку. Давай я по черзі відповім на всі твої запитання. Ось ти запідозрив, що не подобаєшся моїй мамі. Але справа не в тобі. Колись давно один гад зробив їй дуже боляче. Вона кохала його неймовірно, а він виявився одруженим. А коли подарував мамі дитинку, змусив її зробити аборт. Так вона залишилась без дітей. Поїхала за кордон на заробітки, а як повернулася - почала тут бізнес та з притулку взяла мене.

– Господи, то ви з пані Джулією не рідні? А я не міг зрозуміти. Обидві такі прекрасні, але зовсім різні, – ще ніжніше обійняв чоловік свою долю.

– Так, мені було близько двох рочків, коли мама взяла до себе. З того часу ми найрідніші. Вона оберігає мене від усього, наче тигриця. Ось зараз страшенно злякалася, що я повторю її долю.

– Ніколи в житті ти не повториш її долі. Я швидше помру, ніж зроблю

тобі боляче, – цілував Гнат пухнасте волосся.

– Але ж сьогодні трішки зробив, – пожартувала Тіна.

– Вибач, мій скарбе, я не хотів! Не слухай мене, бо страшенно хотів і тепер до божевілля щасливий, – тепер цілував він її личко та відчував, що знову втрачає терпіння.

– Так, я спочатку боялась. Але ти неймовірний і можеш робити зі мною що завгодно, це солодко.

– Дякую, маленька. Я тебе дуже кохаю і мені солодко, – продовжував чоловік свої щирі зізнання. – А можеш повторити те, що сказала телефоном мамі?

– Про те, що всі люди різні? Чи, що ти мене не скривдиш? – загавала Тіна.

– Ні! Потім, інше...

– Можу й хочу! Я кохаю тебе, як нікого у світі та немає за мене щасливішої на землі.

Розділ 23. Солодка ніч

Вже почалася нова доба, а вони все ще не могли надивитись одне на одного та повірити в те, що відбулося.

– Коли ти сказала мамі, що будеш у мене до ранку, я був від щастя на небесах і разом з тим гірко жалкував, що тільки до ранку. Чому не все життя, чому не сто життів? Я більше не відпущу тебе від себе. Просто боюсь. Не покидай мене ніколи, – говорив своїм неповторним голосом Гамаюн і дівчині здавалося, що вона дійсно в казці.

Заможна і владна людина, яку вона зустріла в «Дніпровських зорях», тут з нею, він здавався дитиною та весь сяяв. Гнат обережно пестив її шовкове волосся й Тіна відчувала у себе в животі, наче хтось шкрябає

лапками. Дихання обох прискорилось, а погляди стали серйознішими. Не в змозі більше стримувати бажання, вони заглянули одне одному в очі.

– Так! Хочу всього, що ти, – почув наче уві сні він.

– Але ж я нічого не спитав...

– Я чую твої бажання без слів, бо вони й мої також, – збуджено тремтіло в його руках красиве шовкове тіло. Окрилений її згодою, Гнат вивчав його тихими цілунками, аж доки не опинився між дівочих стегон.

Взаємний блаженний стогін підтвердив чарівність миті й Тіна зрозуміла, що більше не повернеться додому. Вона провалилась в такий неповторний сон гострих відчуттів, де вже не було місця думкам, залишилися лише живі природні інстинкти. Її поглинуло божевільне кохання до людини, яка дарувала їй щось неземне й незрозуміле, але таке, без чого жити вона вже не зможе...

Раптом у тому позаземному світі дівчина відчула, як на неї котиться величезна невідворотна хвиля. Вперше у житті вона тужилась і завмирала, наче боролась з новою невідомою їй силою. Та через кілька таких нападів скрикнула й забила у своєму першому, неймовірно солодкому оргазмі, який стався під Його вустами. Гнат ще кілька хвилин блаженствував над нею, а вона плакала й здригалась під його обережними губами.

– Що зі мною? Я не знала, що можу... бути такою... – поривчасто шепотіла вона.

– Ти найчуттєвіша у світі жінка і наше кохання не матиме меж серед світів. Я марив саме такою і Бог дав мені тебе. Перед нами ще стільки незвіданого блаженства, мій найдорожчий скарбе. Моя кохана, найсолодша німфа. Дякую тобі!

Голова чоловіка йшла обертом та він повернувся до її личка тим же шляхом, яким спустився й примушував Тіну здригатися.

– Не треба більше, я зараз помру... – ніжно попрохала вона.

– Ні, я наповнив тебе своєю любовною отрутою і ми будемо жити й кохати вічно, – відповів їй Гамаюн.

І хто б міг подумати, що під тією ідеально зав'язаною краваткою криється такий чарівний коханець? А може він і сам раніше не знав усіх своїх талантів та відкривав їх тільки для неї - жінки своєї мрії?

– Гнатку, я хочу бачити очі, що звели мене з розуму в першу мить і ті, що побачу востаннє перед смертю, – потягнула його до себе Тіна.

– Моя єдина, та не буде в нас смерті. Колись ми перейдемо в інший вимір і залишимося разом назавжди. Тепер я в це вірю, – піднявся над нею Гнат і вони стали одним цілим. – Може не треба?

– Треба, мій чаклуно. Повтори все, як було, – попросила маленька жінка і Гнат розумів, що від такого збудження вона вже не відчує болю.

– Але все повторити не вийде! Дещо буває лише раз у житті дівчинки. Та я постараюсь не осоромитись, – розцвів таємничою усмішкою чоловік й тихесенько підкорював її крихітне вогняне лоно.

Він хотів бачити всю її насолоду й відсторонився та застиг у зелених вогнях, що танули в ньому. Від захоплення чоловік тільки похитав головою й спантеличено запитав:

– Як ти знаєш, чого я хочу?

– Ми одне ціле, навіщо питаєш? О, Господи... Воно знову оживає в мені, – відчула Тіна нову хвилю, що накопичувалась всередині та забила в наступному, могутнішому оргазмі, тепер від ніжного злиття їх споріднених тіл.

Коли вранці вони прокинулись, сплетені обіймами Гнат зрозумів, що добряче проспав на роботу. А ще навіки повінчався коханням зі своєю єдиною жінкою на землі. Він блаженно тулився до свого щастя, пестив

її скуйовджене волосся та зробив серйозний висновок:

– Дякую тобі, моя прекрасна Кохана! Я навіть не уявляв, якою солодкою буде наша перша ніч. Але тепер вони всі будуть саме такими.

Розділ 24. Я батько

У студентки Києво-Могилянської академії Тіни Лагоди, після успішно зданих заліків, почались зимові канікули. Але крім звичних навчальних іспитів Тіна здала ще один, найважливіший у своєму житті екзамен - стала щасливою жінкою. Нехай трішки з запізненням, але у її світ увірвалось величне Кохання.

Та й гендиректор «Кращих інвестицій» навіть в темну пору доби міг не вмикати світло в кабінеті. Своїм виглядом він затьмарював сонце. Рідний колектив не міг зрозуміти: чому після спортивної поразки бос повернувся таким щасливим? Тільки одна співробітниця здогадувалась про справжні причини неймовірного с'яйва. Гамаюн добре вмів підбирати кадри. Його помічниця нікому не сказала про дівчину з корпоративу, що потім шукала його.

І вдома Юлія Павлівна вмовляла доньку опам'ятатись, але Тіна на всі нотації відповідала лише:

– Кохаю Його єдиного в світі! Мамо, я блаженствую з Ним і не залишу навіть на мить...

Потім дочка збрала валізу речей та попрохала маму не перейматись. Гнат запропонував Тіні допомогу, але вона розуміла, що не хоче наразі бачити двобій найрідніших людей.

Успішний фінансист давно забув про синці та про бокс й лише марив швидше ввечері повертатися додому, щоб утопати в її обіймах. Ті таємниці, що відкривалися цим закоханим у ліжку, нехай береже Господь...

Якось осяяний ненормально блаженним поглядом гендиректор, почув

від секретарки наступне:

– Босе, до Вас прийшов Терентій Олексійович Пасюк. Тут кілька відвідувачів до Вас бажають, але пан Пасюк говорить, що в нього термінова справа.

– Преси! – однозначно відповів Гамаюн. – І приготуй нам, будь ласка, дві кави без цукру.

На дверях з'явився вчитель і наставник Гната, ну й звісно батько дурнуватої Оливки. Гендиректор ввічливо підвівся та пішов йому назустріч. Він чемно подав Пасюку обидві руки й запросив до столика з кріслами.

– Дякую, Гнате! Та краще поговоримо за твоїм робочим столом. Мені так буде зручніше, – сказав Терентій Олексійович і Гнат зрозумів, що розмова буде неприємною. Мабуть, Олівія вже кудись вляпалась. От халепа!

– Будь ласка, як Вам зручніше, – показав Гамаюн на перший стілець та сів у своє директорське крісло. Зайшла секретарка з кавою й почула: – Дякую, Катю. До мене, якийсь час, ні душі!

– Ти маєш дуже гарний вигляд, Гнате. Олівія казала, що під час вашого співіснування у тебе з'явилась інша жінка. Тепер я бачу, що це правда. Бачу, що ти щасливий. Але мене більше цікавить власна дочка, бо після вашого розриву вона стала просто неадекватною.

– Терентію Олексійовичу, я дійсно винен, але тільки в тому, що дозволив Олівії переїхати до мене. Ми ніколи б не змогли бути парою і Ви це розумієте, як ніхто інший. Я не кохав її жодного дня, але й жодного разу не зрадив. Інша жінка дійсно є. Її я кохаю більше за життя та мрію бачити своєю дружиною. Я не буду питати, що саме відбувається з Олівією. Спитаю інакше: чим я можу Вам допомогти?

– Все як я навчав: чітко, ясно, щиро... Дуже шкода, що ми ніколи не зможемо породичатися. Як нормальна людина, я радий за тебе, Гнате.

Але ж я батько! І тому повинен думати про власну дитину. Ти не питав та я скажу: тепер вона знайшла друзів серед наркоманів і я зобов'язаний врятувати її від смерті. Тому виймаю свої кошти з твого фонду та їду з нею поки до Німеччини, буду лікувати. Зірватися з дому та ще з хворою дочкою - це великі затрати. Вибач, гендиректоре! Збирай раду, будемо прощатися.

Цього щасливий Гамаюн не уявляв навіть у страшному сні! Для фінансової установи, яку він очолював то був майже нищівний удар. Гнат завжди чекав якихось коливань, з боку невеликих інвесторів. Але залишитись без третини фонду - для фірми майже катастрофа. Тим більше, що він сам планував скоро одружитись і взяти деякі позики.

Гнат не просив часу на роздуми. Він мовчки опустив свій яскравий погляд і тихо відповів:

– За все в житті треба відповідати. Я розумію і зроблю, як Ви просите.

– Пробач, синку. Це не кара й не відплата. Як ніхто, я розумію, що роблю з твоєю конторою, але не маю іншого виходу. Зателефонуєш, коли будете готові. – Потім сумно подивився на Гната й додав: – Вітаю, що знайшов своє щастя й щиро вірю, що ти обов'язково викрутишся.

Розділ 25. Різдво

В давнину чомусь вважали, що наша Земля пласка. Потім багато відомих та невідомих вчених доводили, що планета має форму кулі й обертається навколо Сонця. Але тепер з цими поняттями ніхто не сперечається. Мало того, з обох боків блакитної красуні живуть собі мільйони людей. Вони багато подорожують та звісно спілкуються різними мовами.

Взагалі подорожі - прекрасна річ та інколи, в процесі, стаються дивні й навіть жахливі випадки. У когось губиться багаж чи цінні дрібнички й починається пошук. А найстрашніше: це коли батьки у своїх мандрах гублять діточок. Малі розчиняються в «мурашниках» аеропортів, вокзалів чи торговельних центрів по всьому світу. Вбиті горем предки,

починають рити землю в усіх напрямках та довго не втрачають надію знову побачити й пригорнути до серця своє чадо. Але буває, що проходять десятиліття, та чадо так і не повертається до рідні.

Саме така трагедія сталася й з молодого американською родиною Мартіном та Емілі Россами, які прибули на запрошення європейських родичів відсвяткувати Різдво й показати свою новонароджену донечку. Тільки не встигла рідня сісти за святковий стіл, адже прекрасна дівчинка Россів зникла в аеропорту Відня майже миттєво. І як вони не шукали, дитина наче крізь землю провалилася. Йшли роки, горе не забувалось, а надія знайти дочку танула, наче льодовик під сонцем.

Знову настало Різдво. Це свято викликало у Россів традиційну піднесеність, але горе двадцятирічної давнини не давало відчуття справжнього свята. Звісно ж Емілі вже накрила святковий стіл та поставила на нього індичку. А Мартін прикрасив дім і двір сотнями різдвяних вогнів. До них прийшли друзі й почалося свято. Ось Мартіну хтось зателефонував. Він проніс вибачення та вийшов до передпокою.

– Merry Christmas, містере Росс! – почув Мартін голос приватного детектива, з яким був знайомий багато років.

– І Вам веселого Різдва, Джоне! – відповів чоловік. – Щось сталося чи Ви просто з привітанням?

– Та дещо таки сталося, Мартіне. Я ще сам не дуже в це вірю та й Вас не хочу даремно подавати надію, але мій колега з Дрездена прислав дивне повідомлення. Запевняю Вас, що воно зовсім не схоже на різдвяний жарт. Зараз я перекину Вам фото та зізнання однієї давньої віденської аферистки, яка перед смертю в камері наговорила на диктофон їхнім слідчим багато зізнань. Вона стверджує, що двадцять років тому, саме вона викрала в аеропорту Відня вашу донечку. Перепрошую за такі гіркі подробиці.

– Нічого, Джоне. Чекаю з нетерпінням! – випалив чиказький бізнесмен Мартін Росс і застиг в очікуванні. Скоро в телефоні з'явилися кілька повідомлень і сивий чоловік, щоб вкотре даремно не турбувати

бідолашну дружину, вийшов на вулицю. Він по черзі відкривав вислані документи й коли побачив фото дівчинки, навіть сів на ґанок. Воно було старе й нечітке та звісно багато разів відзняте різними гаджетами, але на батька дивилась його крихітна донечка. Саме це фото пара зробила перед вильотом до Відня. Тоді Ешлі було лише пів року...

Він прослухав зізнання старої злочинниці та воно не дало зовсім ніякої користі. З перекладу було зрозуміло, що вона то плакала, то лаялась, то жалілась на пропаще життя, але ж нічого конкретного почути так і не вдалося.

Містер Росс знову набрав старого товариша й подякував йому за звістку та подумав, що Санта, вирішив подарувати дивну передноворічну суміш казки й горя в одній святковій панчосі...

– Джоне, я щиро вдячний Вам за невтомну роботу. Так, це дійсно фото нашої крихітки, але як знайти її двадцятирічну серед світів? Адже наша маленька Ешлі може бути де завгодно: від пісків Персії до снігів Арктики. А може її вже й на світі немає? – тяжко зітхнув знедолений батько та вирішив нічого не говорити дружині.

– Ой, що Ви таке кажете, містере Росс? Надія помирає останньою, а Ваша живе й досі. Тому, якщо вже австріяки та німці вийшли хоч на якийсь слід Вашої дівчинки, точно копатимуть далі. Перепрошую за такі неясні подробиці, але ж наразі хоч щось. Тримайтеся, будемо на зв'язку. Веселого Різдва!

Чоловік знову відкрив туманне фото доньки в телефоні й обережно попестив екран. Його змучене болем серце знову стислося, але він почув, що з передпокою до нього наближається Емілі й миттю закрив повідомлення.

– Мартіне, ти з глузду з'їхав? Чого тут сидиш та дивишся на зорі? Я вже індичку порізала, вино налите, камін палає й містер Еванс не може дочекатися поки виголосить свій традиційно довгий тост, а ти нас всіх затримуєш. Геть з холодного ґанку до господи! – весело накричала на чоловіка місіс Росс та силоміць запхала в будинок. Потім хазяйновито

поправила різдвяний вінок й причинила за собою двері.

Позділ 26. Погана звістка

Кожного року, на новорічні канікули, Юлія Павлівна заохочувала свою доньку різноманітними подорожами. Упродовж року вона відкладала грошенята, щоб на новорічні свята побувати з Тіною в різних куточках світу.

Якось Новий рік вони навіть зустріли в Дубаї, в гостях в однієї з найуспішніших моделей пані Джулії, що вийшла заміж за арабського шейха. А вже на деяких гірськолижних трасах Карпат цих красунь добре знали й чекали наступного року.

Але після фатального корпоративу в «Дніпровських зорях» життя пані Лагоди зазнало невиправних змін. Так завжди говорять, коли все погано. Хоча в такій ситуації Юлія Павлівна повинна була лише радіти, що її дочка блаженствує від щастя з гарним чоловіком. А при згадці про шлюб Тіни й Гната вона взагалі ставала схожою на зголоднілу пантеру. Тому Тіна любляче прохала коханого: трішки почекаати.

Жити без доньки жінці було сумно й незвично. Кожного дня вона не зводила очей з телефона. Тіна не забувала маму й систематично спілкувалася з нею. Ось і наразі Юлія Павлівна їхала з агенції додому й настирливо зиркала на айфон. Він покірно забринів, але то була не Тіна. Бізнесвумен звикла до гарнітури й вільно розмовляла за кермом.

– Слухаю Вас! – відповіла пані Джулія.

– Юлія Павлівна Лагода? – спитав суворий чоловічий голос.

– Так! З ким маю честь? – традиційно, наче робот, відповідала всім незнайомцям вона.

– Моє ім'я Вам нічого не скаже, але посада - так. Я телефоную з офісу соціально-правового захисту дітей-сиріт. Звати мене Іван Ващук і я хотів би викликати Вас для розмови до нашого офісу.

Юлія Павлівна здивовано посміхнулась та впевнено поцікавилась:

– А з якого приводу викликаєте? У мене працюють дорослі моделі, а ще я свято дотримуюсь законності. Це якась помилка, пане Ващук.

– Юліє Павлівно, справа стосується не Ваших моделей, а доньки. Я чую, що Ви за кермом. Тому дуже прошу знайти час для розмови, адже саме Ви в цьому зацікавлені.

Коли Джулія почула, що зачепили її Тіну, вона різко пригальмувала й спитала таким тоном, наче хотіла з'їсти співрозмовника живцем:

– А до чого тут моя донька? Я взяла її майже двадцять років тому. Наразі вона доросла й самостійна особа. Які можуть бути до нас питання від Вашої служби?

Та співробітник офісу з дотримання конституційних прав дітей лише зітхнув і настирливо додав:

– Я не можу обговорювати це телефоном. Лише при особистій зустрічі. Тому знайдіть, будь ласка, час.

– З'ясуємо все відразу, говоріть адресу, – рішуче відповіла працівнику урядової установи Лагода та розвернула авто в бік названої вулиці.

Юлія Павлівна дійсно зацікавилася розмовою, адже йшлося про її Тіну. І ось вона вже сидить перед незграбним чоловіком, який щось уважно шукає в ноутбучі, потім повертає екраном до неї.

– Юліє Павлівно, Ви питали мене, що може бути спільного у законослухняних жінок з нашою установою? Ось Вам відповідь, тільки не хвилюйтесь. Вашу названу доньку всі ці роки шукали її рідні батьки зі Сполучених Штатів, Мартін та Емілі Росс. Днями, завдяки співпраці європейської та американської служби Інтерполу, вдалося простежити ниточку й з'ясувати, що Ваша Тіна Лагода не хто інший, як викрадена дев'ятнадцять з половиною років тому, їх єдина донька Ешлі Росс. Дати

Вам води? – встав з-за столу співробітник соціальної служби, адже побачив, як красива жінка зблідла.

– Дякую, не треба води. Я припускаю, що у тих людей викрали дитину посеред Європи. Та до чого тут моя Тіна? – стала схожою на звичайну розгублену матір пані Лагода.

– Добре, слухайте. В Австрії на зоні помирала їх відома аферистка. Довгі роки вона викрадала дітей і торгувала ними по всій Європі. Слідчі записали її зізнання й отримали архів. На одному з фото батьки впізнали свою донечку. З поліційної роботи з'ясувалось, що Ешлі, тобто Тіну вона продала наркокур'єру, який перевозив товар в одязі й візочках маленьких дітей. Українські правоохоронці затримали злочинця, а дівчинку передали в дитбудинок. Далі розповідати немає сенсу. Там Ви й обрали її за доньку та виростили. Інколи кажуть, що охоронці закону працюють повільно й погано. Може й так, але ж двадцятирічні пошуки дали результат, а ті американці мають право побачити й обійняти свою дитину. Звісно ми зробимо тести-підтвердження ДНК, але суті це не змінює.

Чоловік замовк і в кабінеті запала важка тиша. Юлія Павлівна тихо зітхнула й втратила свідомість. Але посадовець у своїй роботі вже бачив багато таких сцен, тому встиг відреагувати та привів її до тями за допомогою аміаку. Потім пан Ващук подав їй води та запитав:

– Як почуваетесь? Швидка не потрібна?

– Дякую, я в порядку, – відповіла йому залізна леді Лагода й не пам'ятала такого розпачу навіть тоді, коли втратила власну дитину.

Розділ 27. Іспанець

Юлія Павлівна сіла за кермо, але розуміла, що їхати вона не зможе. Хіба що до перехрестя попереду, та вріжеться в перше-ліпше авто й наробить біди ні в чому не винному водієві. Тому вона просто сиділа в салоні й плакала.

Забринів телефон і на екрані з'явилося обличчя її колеги з Іспанії. Лагода протерла лице руками й відповіла:

– Buenos días, Габрію!

– Ola! Дорога моя Джуліє, що сталося? Чому ти плачеш? – миттю відреагував чоловік.

– О, Габрію! Якби ти знав, що сталося, то теж плакав би разом зі мною, – не прикидалася перед старим другом Юлія Павлівна.

– Миттю розповідай, моя неповторна Джуліє! – зажадав новин гарячий іспанець.

– Наразі я вийшла від одного чиновника і він сказав, що у моєї коханої донечки знайшлися справжні батьки. Вони її всі ці роки невтомно шукали, разом з міжнародними організаціями. Моя Тіночка американка та ще якась Ешлі Росс. Злочинці вкрали її посеред Європи, а піймали їх у нас. Так дитинка й потрапила до мене...

– Сонце моє, Джулія! Не переймайся так, я вже вилітаю до тебе. То якісь аферисти й хочуть грошей або не знаю чого. Нікого не слухай, доки я не приїду, чуєш? Хіба тобі звикати до різних покидьків? А що про це каже сама дитина, чи ще не знає? Краще поки не розповідай! – істерив тепер на іншому кінці зв'язку Габрію Тесоро.

– Слава Богу, Тіночка наразі зовсім відсторонена від життя на землі. Це ще одна моя біда! Вона страшенно закохалась в одного чоловіка та не хоче викинути його зі своєї раніше розумної голови. Наче з глузду з'їхала! Я розумію: в двадцять років і вперше, але ж він старший від моєї зіроньки на сімнадцять років. Таке нещастя, Габрію, що й сказати не можу, – виливала душу колезі жінка. Та власне, що гріха таїти, своєму давньому коханцю!

– А що в цьому поганого, квітко моя весняна? Я теж старший за тебе на п'ятнадцять років, але ж це не заважає нам інколи бути неймовірно

щасливими. Я тисячу разів робив тобі пропозицію, тільки ти ніяк не можеш відірватись від свого зеленого Києва! – тепер перейшов на особисте Габрію.

– Ну, ти знайшов час порівнювати! Ми з тобою давні партнери, а він...

– Що гидкий? Чи має багато дружин та дітей? – шукав істину чоловік.

– Ні, він красень і не має жодного тягара. Ні дружин, ні дітей, лише купу грошей та власну інвестиційну компанію, – правдиво зізналася Джулія.

– А чого ти тоді переймаєшся, моя люба? Трішки погуляють, а потім разом одружимося та й поїдемо до мене на Мінорку. На віллі місця вистачить всім, – заспокоював жінку благородний іспанський мачо.

– Але ж, Габрію! А навчання? Дійшла до фінішу відмінницею, а тепер кине все заради того Гамаюна? – не здавалась мати Тіни.

– *Muy bonito!* Як красиво звучить. Це його ім'я чи прізвище? – вже танцював мовне фламенко сеньйор Тесоро.

– Габрію, не починай! Звісно прізвище. Теж мені розкіш! – зітхнула Юлія Павлівна.

– Та буде все добре! Тіна Гамаюн - анітрохи не гірше звучить, ніж Джулія Тесоро. Це ж тобі не якась Ешлі Росс. Навіть не думай про таке, моя дорогенька. Все, чекай, я вилітаю. Нам з тобою ще двома моделями обмінятися треба, – нагадав про справи діловий партнер.

– Пам'ятаю, любий! Але це моя третя біда. Модель залетіла від одного дурня й тепер мені треба знайти заміну. Така дівчина була струнка й розумна, а тепер все геть! – бідкалась господарка модельної агенції.

– Нічого, моя шалена україночко! Ось почнуть у тебе з'являтися внуки, тоді відразу зміниш думку. Я вже чотири рази дід та хіба по мені видно? – намагався додати гарного настрою Юлії Павлівні колега, але

помилився.

– Тьху-тьху, Габрію! Що ти мелеш? Від цього я зовсім розум втрачаю. Тільки й чекаю від Тіни: мамо я така щаслива, бо вагітна! І пішла під три чорти та Могилянка, – забула про сльози пані Лагода й здавалась тепер страшенно злою.

– Та закінчить Тіна ту вашу Могилянку! Вона ж розумніша за всіх студентів разом узятих. А я з собою нового вина привезу. Ти зі слізками зав'язуй і готуйся зустрічати, бо я страшенно скучив, – не вгавав темпераментний сеньйор.

Через кілька днів дідусь чотирьох онуків таки з'явився на порозі дому Джулії, з вином та квітами в руках. Парочка довго й звабливо цілувалась посеред кімнати, а потім вони взяли вино й занурились у духмяну пінку...

Сеньйор Тесоро милувався своєю красунею й віддавав їй своє гаряче кохання. Коли в ліжку вони задоволено відпочивали, романтичний гість столиці замріяно спитав:

– І чому я не зустрів тебе років двадцять назад? У пристрасті тобі немає рівних... Прекрасна Джуліє, а ми пили вже за Кохання?

– Та разів зо п'ять точно пили, але я не рахувала! – сміялась знесилена Лагода.

– Тоді вип'ємо вшосте, а потім спробуємо щось новеньке, – знову починав загравати шалений дідуган.

Розділ 28. Радість і біда

Окрилені щасливою новиною, містер і місіс Росс прилетіли до Києва, неочікувано та без попередження. Важко судити людей, що два десятиріччя шукали втрачену крихітку. Але ж пертися через пів світу, без будь-якої домовленості, було щонайменше дивним. Звістка застукала Джулію на роботі. Разом з сеньйором Тесоро, хазяйка агенції

перебирала претенденток на заміну Тані.

– Слухаю уважно! – відповіла на дзвінок з державної установи Юлія Павлівна та відійшла від подіуму. – Що? Тобто прилетіли на зустріч з дочкою? Я перепрошую, але чому таємно?

Габрію почув розмову Джулії й миттю відібрав у неї айфон. Спочатку він гаряче сперечався іспанською, потім англійською. Але краще в нього, звісно, виходило рідною! Він пообіцяв неприємності всім, аж до міжнародного скандалу. Жінка мовчки милувалася своїм вірним другом, що кинув масток та онуків, а ще виноградники й моделей та примчав з Іспанії, щоб її захищати. Більш відданого чоловіка пані Лагода в житті не бачила.

На зустрічі з батьками Тіни - Юлія Павлівна була збудженою та роздратованою й навіть не намагалася прийняти позу гостинної киянки. Її вірний друг викручувався як міг, але зустріч вийшла сухою та недобррозичливою. Так і пішла американська пара до свого готелю ні з чим. Пані Лагода надала волосся доньки й наполягла на негайному тесті-порівнянні ДНК. Американським батькам Тіни нічого не залишалось, як теж погодитися здати свої зразки до лабораторії.

– Габрію, от ти розумна людина, то допоможи мені порадою. Як розповісти дитині: «Донечко, тут до тебе тато з мамою зі Штатів приперлися й хочуть нас розлучити. Ніяка ти не Тіна, а Ешлі, прости мене Господи!» – божеволіла Юлія Павлівна та почула телефонний виклик, котрого чекала й боялася.

– Мамочко, ти вдома? Ми з Гнатом дуже хочемо до тебе в гості, – прощобетала Тіна-Ешлі.

– Так, ми з сеньйором Тесоро вдома. Приходьте, чекаємо! – відразу здалася бідна мати.

– Оце Вам: ласкаво просимо до України! Тобто тільки дочка за поріг - сеньйор Тесоро вже тут як тут. А мені тільки лекції вислуховувати доводиться. Але я скучила за паном Габрію. Чекайте нас десь через

годинку й нічого не готуйте. Ми все привеземо! – наказала матері доросла донька, а голос у неї звучав, як у травневого соловейка.

Уже у дворі Гнат на хвилинку замислився та згадав той день, коли вони з Тіною літали на кулі. Тоді він страшенно злякався, що втрачає свою єдину.

– Приготуйся, Гнаточку! В «Дніпровських зорях» ти бачив виконавицю замовних послуг, а зараз буде моя вреднюча мама. Звикай до суворої тещі, коханий мій! – виспівувала Тіна.

– Казко моя, та заради тебе я готовий на ешафот, – відповів чоловік і вони безсоромно цілувалися прямо в ліфті. На порозі власної квартири Тіна протерла губки й натиснула на дзвінок.

– Привіт, мамуню, я скучила. Завдяки пану Габрію ти така гарна. Вітаю Вас, сеньйоре Тесоро! – вчепилась Тіна матері в шию, наче не бачила сто років. А чоловіки стримано стояли «по різні боки барикад» та лише поглядали одне на одного.

– Взаємно, доню, ти розквітаєш з кожним днем. Рада б посварити, але ж кохання робить дива. Прошу, пане Гнате! Що це я Вас на порозі тримаю? Знайомтесь, сеньйор Габрію Тесоро - мій колега й близький друг. Пан Гнат Гамаюн - дуже близький друг моєї доньки, – схвильовано посміхалась Юлія Павлівна.

– Дуже приємно, пане Гнате! Я про Вас багато чув, – з посмішкою простягнув іспанець руку майбутньому зятю.

– Не сумніваюсь! Радий знайомству, сеньйоре Габрію, – весело відповів йому Гнат.

– Міцна у Вас рука, дорогий сеньйоре! – відчув іспанець та додав: – Думаю, матінка може бути спокійною за доньку. Чим бавитесь? Вільна боротьба?

– Ні, сеньйоре Габрію, бокс! Це захоплення у мене з юності.

– Не слухайте його, пане Габрію! Кинув він свій бокс, – суворо вимовила Тіна. – Правда, Гнаточку?

– Так, моя казкова принцесо! – покірно схилив голову майже двометровий підприємець, з накачаними біцепсами.

– Вітаю в родині, дорогий сеньйоре! – розсміявся іспанець. – Ці дві квітки тільки на перший погляд, такі тендітні, та по секрету скажу, проти них краще не йти.

Коли неймовірно красива четвірка всілась за пишним столом, світ навколо здавався ідеальним. Юлія Павлівна випромінювала щастя та навіть думки не допускала про зміни. Важко було зізнаватись, що Тіна таки випурхнула з гнізда, але ж по життю її нестимуть сильні крила цього кароокого, до нестями закоханого в неї красеня. Що може бути краще для матері?

По праву старшого за столом, сеньйор Тесоро налив усім свого вина, підвівся та з щирою посмішкою сказав:

– Очі сліпнуть дивитися на цю красу. А ви хоч уявляєте їхніх нащадків? Але про це пізніше! Ось я маю вдома купу родичів, та коли не поруч з Нею - завжди відчуваю себе самотнім. Ця жінка відібрала в мене тіло й душу, але чомусь не хоче віддавати свої. Та я настирливий і дочекаюсь її згоди.

Розділ 29. Українка

Радість - радістю, щастя - щастям, але кожного з учасників чарівної кийвської вечері чекали різноманітні обов'язки. Тіна набрала до Гната купу книжок та готувала дипломну роботу. Сеньйор Габрію допомагав коханій з пошуком нової моделі. А щасливий гендиректор фінансової компанії «Кращі інвестиції» мав непереборний головний біль та шукав нового багатого вкладника.

Але найгіршим було те, що американські батьки Тіни вже отримали підтвердження про кровну спорідненість з дочкою Ешлі й вимагали

зустрічі з нею. От тільки дівчина досі нічогосінько не знала!

Сьогодні щаслива красуня вирішила порадувати коханого новою стравою. Вона стояла посеред кухні, біля плити, й весело наспівувала. Зателефонувала мама.

– Привіт, мамуню! Як сьогодні почуваються молодята? Знайшли вже з Габріо когось на місце Таньки? – щебетала дочка.

– Вітаю, Тіночко! Ще ні, але ми в процесі. Доню, маю до тебе невідкладну справу, можна заїхати?

– Мамо, ти чого? Звісно, приїзди. Сама чи з Габріо? Ой, в мене цибулька підгоряє, вечерю готую, – пританцювала Тіна, в гарній футболці Гната. Вона спеціально одягала вдень його речі, щоб відчувати ніжний аромат парфумів і тіла коханого. Інколи вона навіть цілувала тканину й блаженствувала, згадуючи пристрасті, що вирували між ними вночі.

– Сама приїду. Мені треба тобі розповісти дещо, – тягнула бідолашна Лагода.

– Давай уже розродись інфою, мамо! Ти вагітна? Що не знаєш, як сказати Габріо? Та він буде страшенно радий. Народиться дитинка, молодша за його внуків! – розсміялась дочка.

– Тіно, що ти верзеш? – тяжко зітхнула від її жартів Юлія Павлівна. – Через пів години буду.

– Коли хочеш, мамо! Гнат все одно приходить не раніше восьмої вечора, а мені сумно, – знову взялася за сковороду Тіна й продовжувала співати.

Юлія Павлівна з'явилась точно, як швейцарський годинник. Вона привезла ароматний ананас і гілку бананів та, вимивши руки, сіла в крісло.

– Тіночко, залиш ненадовго своє куховарство і йди до мене. А чого це

ти ходиш так, наче одягу не маєш? Ти ж забрала цілу купу?

– З купою все добре, мамо. Але ця футболка пахне моїм Гнатком, – приклала губи до власного плеча осяяна Тіна.

– О, Господи, бідолашне моє дитя. Добре, що хоч у вас все добре. Та я повинна розповісти таке, що краще сядь, – настирливо просила мати.

– Ви полаялись з Габрію? Мамо, він хороший, помиритеся! – дуріла донька, а Юлія Павлівна відчувала себе на краю прірви.

– Та все добре у нас з Габрію, це інше. Розумієш, доню, тут з’явилися одні люди. Вони приїхали до тебе та стверджують, що справжні батьки й дуже довго шукали. Наразі в готелі чекають на зустріч.

Весь цей час Тіна слухала матір мовчки, потім розсміялась, наче це було смішно та в кінці серйозно випалила:

– Мамо, Габрію привіз вина, яке не пахне? Ти ж за кермом. Що, це правда? То нехай забираються туди, звідкіля взялися. Навіщо ж вони мене спочатку до притулку здали, а тепер старі й опам’яталися? Ти моя мама, а їх геть!

– Дякую, донечко! На твоєму місці, я сказала б те саме. Але вони нікуди тебе не здавали. І взагалі це американські громадяни, з міста Чікаго. Ти єдина донька Мартіна й Емілі Россів, яку вкрали в них, коли тобі було пів року. Звати тебе Ешлі Росс. Ці диваки, на Різдво, поперлися через пів світу до родичів у Відень. Ось там тебе й викрали. Наші доблесні правоохоронці злочинців посадили, а тебе здали до будинку маляти. Там ми й зустрілися. Прости за такі страхіття, але ж ті люди дуже нещасні та зовсім невинні. Вони двадцять років шукали тебе по всьому світу й ось тепер навіть не знають, як себе вести, щоб побачити.

Наразі бідолашна, ще десять хвилин тому, найщасливіша у світі студентка-відмінниця Тіна Лагода сиділа з оченятами повними сліз та не могла зрозуміти: хто вона? Виходить немає в неї більше неньки-Батьківщини? І не рідні їй всі ті українці, що наразі йдуть вулицею за

вікном? І вулиці чужі? І сніг, що падає на українську землю та засипає тихі київські парки, теж чужий? А каштани, цвітіння яких вона обожнює, і вони чужі? Виходить далеке й невідоме місто Чикаго тепер її рідний дім?

– Та гори воно все, мамо! Не хочу я цього чути й бачити нікого не хочу. Що сталося колись, вже сталося. Нехай собі їдуть, непотрібні вони мені. Це моя рідна земля, бо я тут виросла. Так їм і скажіть. Немає ніякої Ешли. Я Тіна Лагода - киянка й українка. Інакше не буде, мамочко!

Тепер дівчина обійняла матір за шию й ридала, вірніше ридали вони обидві. Неочікувано з маленької студентки, посеред кухні нареченого, вирвалася щемлива й патріотична промова. Просто життя з гордою українською мамою виховало в ній непохитні принципи, з якими важко буде боротись.

Розділ 30. Не найкращі часи

Вмовити Тіну зустрітись з американськими батьками у Юлії Павлівни не вийшло. Так, вона добре знала про горе й самотність та намагалась допомогти тим людям побачити дочку. Але ж іспанець нещодавно мав рацію. Якщо вже жінки-Лагоди щось втлумачили у свої голови, вибити це звідти справа марна!

Тіна відпустила маму ні з чим, а сама нашвидкуруч приготувала французький супчик та впала на ліжко зі сльозами. Вона відчувала себе рослиною, яку з корінням вирвали з землі й кинули без потреби. Дівчина не розуміла: нащо їй стільки батьків? Жила собі з мамою, кохала неймовірного чоловіка, що блаженно мріє про їх весілля. А тут вилізли якісь Росси, невідомо навіщо!

Десь біля восьмої вечора з'явився хазяїн дому. Він вже звик, що його піднесена красунечка кидається в обійми прямо в передпокою, але сьогодні щось було не так. З кухні смачно пахло та Тіни ніде не було. Він тихенько пройшов до спальні й побачив її розпластану на ліжку.

– Тіночко, що сталося? Тобі десь боляче? – забрався він ближче й доторкнувся до плечей, а вона перевернулася, вся зарюмсана.

– Привіт, моє серденько. Так, дуже боляче! – тужила його маленька жінка.

– Де? Покажи! – розхвилювався Гамаюн та відразу ж звинуватив себе в тому, що вночі зробив щось не так.

– Отут, – показала на серце дівчина й кинулась до нього на шию. – Коханий, я не знаю як жити далі? Вони приїхали за мною.

– Хто? Куди приїхав? Крихітко, не лякай мене, – обережно пестив Гнат тендітне тіло.

– Мої справжні батьки. Вони приїхали, щоб зруйнувати нашу долю; відібрати у мами, у тебе, у Батьківщини. Гнаточку, захисти! Ти ж все можеш.

Гендиректор «Кращих інвестицій» їхав додому з надією добре відпочити в обіймах чарівної нареченої, бо провів сьогодні один з найгірших днів у своєму фінансовому житті. Як не прораховували вони з заступниками всі ходи, але без жирного шматка вкладника Пасюка, наразі не могли звести безпечний баланс. Та й вдома його мрія не здійснилася, бо життєрадісна дівчинка виглядала страшенно нещасною.

– Тіно, дитинко, розкажи мені докладно, я нічогосінько не зрозумів. Давай, зберись та допоможи мені, щоб я захистив, – цілував її мокре личко Гнат.

– Ці люди американці і я в тебе теж... Господи, що я говорю? – захлиналась риданнями Тіна.

Гамаюн не розсміявся й не пожартував. Тільки звів до купи свої гарні брови та чомусь став дуже серйозним. Невже так відразу й повірив?

– Звідки все це вилізло? Вони самі тобі розповіли? – розхвилювався він.

– Якби ж то? Я їх послала б. Ні, вони причепились до мами. Але ж і вона в мене не подарунок, примусила зробити тести. Та ними лише підтвердилось, що я дійсно якась Ешлі Росс, з Чікаго. Боже, дай мені сили все дорозповісти тобі, – здригалась Тіна в обіймах Гната й продовжила:

– Мама тримала все в таємниці, скільки могла. І сеньйор Тесоро прилетів саме через цю біду. Хотів допомогти, а як допоможеш? Вони вимагають зустрічі зі мною, а мені хочеться померти. Мене зрізали під корінь та хочуть пересадити в інший ґрунт, вже без корінців. Гнаточку, сховай мене кудись, я буду лише з тобою! – істерила Тіна.

– Знаєш, моє солодке диво, я скажу наразі дурницю. Але краще відразу залишитись без батьків, як я. Тоді немає спокуси й ось таких страшних змін. Не плач, моя чарівна кохана, ми щось придумаємо. І взагалі ти повнолітня й можеш бути там, де захочеш, – констатував Гамаюн та йому теж було страшно.

– З тобою! Більше ніде не хочу. Навіщось же ти побачив мене в тому ресторані, покликав у небо, побився та захворів. Нас ніхто не роз'єднає. Я цілий день дихаю тобою, а вночі... Господи, ніхто на світі не знає, який ти коханий і дорогий!

Слухати таке було неймовірно приємно. Гнат пригортався до неї, а сам ковтав щось важке й теж не міг повірити, що все це відбувається насправді.

– Ну, от і вирішили. Зустрітись з людьми треба. Я піду з тобою, маю на це повне право, як твій друг і чоловік. Побачать та й поїдуть собі, а ми житимемо, як жили щасливо. Тіночко, ну чого ти переймаєшся? Дивись, яка ти в мене багата: у тебе ціла купа батьків! Після одруження злітаємо до них, зробимо людям приємність. Все, пішли я буду тебе вмивати. Негоже іноземній пані виглядати такою зарюмсаною, – намагався розрадити її Гнат.

Тіна його послухалась, або в неї вже не залишилось сліз? Хотіла

піднятись та Гамаюн підхопив її, наче пушинку та й поніс вмивати. Він дбайливо протирав мокрими руками своє зеленооке диво й дівчині можна було лише позаздрити. Адже крім купи батьків з нею був неймовірно гарний чоловік, що кохав її всім серцем.

Сьогоднішня ніч не була схожа на всі попередні. Тіні снились якісь жахіття й тому вона весь час прокидалась та кричала. А Гнат тихенько обіймав і тяжко зітхав, бо для всієї родини настали не найкращі часи.

Розділ 31. Зустріч

На зустріч з чиказькими гостями пішла вся об'єднана родина: Тіна з Гнатом та Юлія Павлівна з сеньйором Габріо. В одному з ресторанів, поблизу Хрещатика, кияни все ж виявили традиційну гостинність та замовили столика на шість персон.

Жінки сиділи й чекали всередині, а чоловіки ввічливо зголосилися зустріти містера і місіс Росс біля входу. Ось вони пропустили парочку до зали й Тіна інстинктивно вчепилась в руку мами Юлі.

А коли гості підійшли ближче - Тіна встала. Якби у тієї жінки не було такого сивого волосся чи зморщок, то дівчина подумала б, що бачить своє відображення у дзеркалі. Юлія Павлівна спеціально не говорила раніше доньці про разючу схожість її з рідною матір'ю. Звісно ті тести були ні до чого, але бідолашні люди пройшли б через усе на світі, тільки б побачити її...

Місіс Росс не кинулась до Тіни з обіймами. Вона зупинилась і міцно заплющила очі, а сльози щедро котились по її рум'яних щічках. Містер Росс притримував дружину та розгублено посміхався дурною посмішкою, дивлячись відразу на всіх. У нього був такий вигляд, наче чоловік мовчки перепрошував, що потривожив спокій щасливої родини.

– Прошу, будь ласка, до столу! – першим опам'ятався Гамаюн та

спробував допомогти американській гості присісти. Але після його слів жінка зрозуміла, що тут говорять її рідною мовою й тільки тепер прошепотіла:

– Я всі ці роки бачила тебе серед своїх снів саме такою, доню, – вона закрила личко обома руками й похитнулась. Тіна першою допомогла їй сісти за стіл. А жінка схопила руку дорослої дочки й поцілувала. – Твої рученята вирости лише трішки. Я пам’ятаю, як любила їх цілувати...

Наразі вже всі жінки плакали. Офіціант хотів підійти та Гнат зупинив його жестом і показав, що треба почекати. Той з розумінням кивнув і пішов до інших столиків.

Після цієї сцени, навіть особи сильної статі стали якимись сповільненими й просто чекали, що буде далі. Ось і зрозумів Гнат Гамаюн: на кого схожа не тільки чарівною зовнішністю, а й добрим серцем його тендітна Тіна Лагода. Тільки тепер він не дуже тямив: як буде її називати? І що чекає на них у подальшому житті?

Сеньйор Тесоро, з мудрістю іспанського кабальєро, швиденько розсадив гостей за столом та запросив до частування. Але їм було не до українських смаколиків. Батьки Тіни сиділи навпроти й милувались красою дорослої доньки. Ну, а в парі з Гнатом - вони взагалі виглядали фантастично.

Так-сяк зібрання розговорилось і стало ясно, що Росси зовсім непогані, а дуже приязні й скромні люди. Вони розповіли, що мають вдома в Чікаго невеликий бізнес - мережу ресторанів швидкої їжі. В кінці зустрічі нові знайомі домовились товаришувати й обмінюватись поїздками. А ще Росси відразу запросили Тіну з Гнатом до себе в шлюбну подорож та обіцяли мандри по всій країні. Але залізна леді Лагода пояснювала, що доньці ще треба закінчити навчання. Сеньйор Тесоро намагався жартувати й стримувати незламну кохану. Вона завжди була стійкою. Але Габрію свято вірив, що зможе зробити з неї м’яку та добру господиню маєтку. І в кого з нас немає нездійснених мрій?

У підсумку треба сказати, що зустріч пройшла навіть краще, ніж думалось. Споріднені навколо одного найдорожчого скарбу люди, розійшлися мирно та залишили по собі багато нових вражень. Містер і місіс Росс полетять до Чікаго сповнені щасливих сподівань, адже їх донечка жива й здорова, а ще неймовірно красива.

Сеньйор Тесоро поїхав до своєї Джулії, щоб з усім іспанським темпераментом, допомогти розслабитись майбутній дружині. А парочка молодих закоханих не пішла додому. Тіна захотіла прогулятись Володимирською гіркою й помилуватись на Дніпро.

– Гнаточку! – пригорталась вона до широких грудей коханого. – От скажи: хіба може бути щось чарівніше за цей красвид? Скільки яскравих вогнів! І за кожним вогником прихована чиясь окрема доля.

– Слава Богу! Я такий радий, що тебе попустило. А ще відчуваю, що озеро Мічиган ніколи не зрівняється з нашим Дніпром? Так, маленька? – млів поряд з нею Гнат.

– Так, Гнатку! Але тепер ми обов'язково полетимо з тобою туди. Розберемось зі справами вдома та й будемо кататись між двох півкуль! – розсміялась Тіна. – Пішли додому, я стомилась.

– Йдемо, моя красунечко! Я сидів там та роздивлявся, які ви неймовірно схожі з рідною мамою. Адже поки ти не розповіла про вас з Юлією Павлівною, я не міг зрозуміти: чому ви такі різні? Так, освічені та виховані, але ж наче біле й чорне. Ти моя найніжніша квітка на землі й та жінка така ж. Ходімо швидше додому, я розповім тобі казочку перед сном! – вже загравав до дівчини Гнат та сподівався на дуже солодкі сни.

Розділ 32. Нова біда

Йшов час. Тіна продовжувала жити з Гнатом та навчатись на завершальному етапі. Всі попередні проблеми якось утряслись і щаслива парочка не могла натішитися взаєминами.

Одного разу маленька господиня попросила Гната про поїздки до нового гіпермаркету. Ця сім'я фінансових геніїв хоч і була лише на старті родинних розрахунків, але точно вміла раціонально мислити. Тіна ніколи не піддавалась на штучно створені акції, а в новому магазині хотіла знайти гарні знижки.

Але коханий попросив вибачення та переніс поїздки на інший день. Сказав, що дуже зайнятий. Дівчина не образилася й миттю знайшла іншу важливу справу. Її однокурсниця нещодавно приземлилась на замерзлій калюжі так, що опинилась у лікарні на Дарниці. Вона попросила Тіну привезти їй конспекти, щоб не дуже відставати на фініші навчання.

Щиросердна студентка вийшла з таксі й пошукала оченятами кондитерську. Вона швиденько купила солодких смаколиків та попрямувала в бік лікарні. Але наразі Тіні здалося, що на протилежному боці вулиці стоїть Тойота її Гната. Звісно, коли вже він відмовив їй, то не може бути тут?

Але зір дівчині поки не зраджував. Вона чітко бачила, що з його кросовера вистрибнула якась жінка. Перед цим та смачно чмокнула Гната в щоку, а потім приязно помахала на прощання рукою. Серце бідолашної Тіни просто зупинилось! Вона шукала, але не могла знайти розумної відповіді. А Гамаюн зірвався з місця та помчав, на традиційно шаленій швидкості, геть.

У Тіни був шок! Коли хтось розповів би їй подібну історію, вона б ту людину вдарила. Але все відбулося на її очах... Наче в дурмані, дівчина залишила пакет з тістечками на якомусь бетонному виступі та просто пішла за жінкою на територію лікарні.

Нахабна розлучниця дійшла до одного з корпусів і зникла всередині. Йти далі не мало ніякого сенсу. Ким би не була та жінка, наразі вона стала між закоханими та зруйнувала їх чарівний світ! Тіна забула про конспекти й про подругу та побрела в бік метро. Щоб не відчувати страшної самотності, їй дуже потрібна була купа людей навколо. Дівчині важко дихалось і вона примостилась на холодному мармурі, що

завжди обрамляє станції метро. Якийсь уважний чоловік проходив повз та спитав:

– Вам зле?

– Страшенно зле, але Вас це не стосується. Дякую, – прошепотіла чужим голосом Тіна й тихенько попрямувала сходами вниз. Гамірний метрополітен точно допоміг. Тут бігало багато заклопотаних людей і вони не мали на своїх обличчях «наклеєних» посмішок, а жили своїм насиченим простим життям.

Нещасна, обдурена коханим, студентка їхала в метро з заплющеними очима і весь час бачила перед собою ту страшну сцену прощання. Вона поки не розуміла: що зробіть? Просто піде від Нього, чи дочекається вечора й спитає правду? Адже навіщось Гамаюн збрехав про раду акціонерів, а сам поперся на лівий берег, щоб зустрітися з тією інкогніто.

Господи! Тисячу разів мама казала, що не все так гарно й однозначно. Та жінка була десь його віку й зовсім не виглядала красунею. Але ж вона запросто може виявитись колишньою дружиною чи коханкою. Цього усміхнений Гамаюн чомусь не розповідав. А те, що його біографія в мережі така гладенька - легко підробити чи навіть купити! Тіна дуріла від страшних думок та почула, що доїхала до кінцевої, зовсім на іншому боці міста.

Чому в її нещасному житті все аж так складно? Спочатку вони з мамою Юлею були як дві самотні билинки на цій землі. А потім прийшов Він, красивий і благородний, та подарував їй своє божевільне Кохання. Ще й справжні батьки навіщось з'явилися через двадцять років!

Ну, сеньйор Тесоро то зовсім інша справа. Гарний добрий дядько, що подобається мамі й весь час пропонує їй руку і серце. Але вона відмовляється заради своєї найріднішої, хоч і нерідної дочки. А Тіна відсторонилась від неї, бо втратила розум з Ним. Отим, що сьогодні підло збрехав їй і помчав до чорта на кулички, щоб зустрітись з якоюсь старою бабою...

Чому він так зробив? Тіна ж повірила йому єдиному на землі та неймовірно кохала! А ще він умів дарувати її тілу таке неземне блаженство, що навіть уявити страшно. Вона готова була помирати від насолоди в його шалених обіймах кожної ночі... Стоп! Досить! Треба просто повернутися додому і все це розповісти мамі. Вона одна знає, що робити.

Розділ 33. Детектор брехні

Тіна вийшла з метро на Печерську та пішла додому, але мамі там не було. Без її підтримки перше, що прийшло дівчині в голову - це порізати собі вени. Звісно в кіно такі сцени викликають яскраві емоції та зараз дівчині було дуже страшно.

«Це ж, боляче? Та й кухня в мамі новенька. Піду до ванної. Так всі роблять» - пульсували в її голівці шалені думки, а тіло тряслося. Поки вона обирала гострого ножика, на щастя, ключ в замку повернувся і Юлія Павлівна втупилась в дочку пронизливим поглядом.

– Тіно, звідки ти тут? Щось сталося? – миттю піймала жіночу біду в очах дівчини досвідчена мати.

– Мамо, я повернулася додому. Приймеш мене? – прикрила шухляду дочка та відклала процедуру суїциду на потім, а тепер просто кинулась матері на шию й заридала.

– Що він зробив? Хоче, щоб ти теж залишилась без діточок? Аборт, так?
– жінка зациклена сприймала лише одну найстрашнішу біду.

– Не жартуй так, мамо, бо мені зараз точно не до жартів! Гамаюн - це непорушна досконалість і він ніколи не дозволить собі такої слабкості, як небажана вагітність. Він мені зрадив, мамо! – билась в обіймах Юлії Павлівни нещасна.

– З ким? З радою директорів чи з прибульцями? Тіно, що ти мелеш? Я його недолюблюю - це правда. Але ж дорослий чоловік поводитьсь біля тебе, наче блаженний. Розповідай все докладно! – суворо зажадала мати.

– Добре, розповім. Я повезла Саньці на Дарницю конспекти, бо поки вона вичухається вже й диплом захищати треба. Але тільки встигла вийти з таксі, як побачила авто Гамаюна. Звідти вистрибнула якась стара шкапа та побігла до лікарні. А перед цим смачно поцілувала його в щоку, тварюка! – істерила Тіна.

– Тю! І це все? Так може то його меценатські справи? Він же волонтерить не перший рік. А чого ти не пішла до нього й відразу не спитала? Ти взагалі знаєш: скільки розставань стається саме через недостатню інформативність партнерів? – читала лекцію з сімейної психології доньці жінка, що ніколи не була заміжня.

– Ну, по-перше, як він їздить містом, взагалі не знаю, чому в нього досі права не відібрали? А по-друге, мамо, я все ще маю гордість і бігати за ним не збираюсь. Ти мені краще скажи: можу я повернутись жити до тебе? – питала дурницю знедолена дівчина.

– Тіно, ти взагалі себе чуєш? Та я тебе прийму навіть тоді, коли вже по простору розвіюсь. А доки жива - ти мій найбільший скарб на землі.

Коли донька почула від матері цю фразу вона скрикнула й забила в істеричі так, що пані Джулія викликала швидку. Скоро дівчина стихла на ліжку в своїй кімнаті, а Юлія Павлівна не знала: горювати їй чи радіти?

Донька спала, а на екрані її айфона все з'являлись пропущені виклики від Гната. Виглядало це так, наче Гамаюн вже зробив за день всі необхідні йому справи та дуже переймався відсутністю маленької господині в їх гніздечку. Зимовий вечір настає рано, тому давно смеркло. А збурений невідомістю абонент телефонував знову й знову.

Потім, від розпачу чи для виправдання, чоловік писав неймовірно красиві повідомлення і Юлія Павлівна натиснула прийняття дзвінка.

– Господи, Тіночко, що ти зі мною робиш? Де ти? – почувла Джулія не той шикарний баритон, а тремтячий голос знищеного страхом чоловіка. Щось тут було не так! Звісно ці «істоти» вміють добре прикидатися, але ж не настільки. Так пані Лагода величала сьогодні всіх чоловіків, бо страшенно розізлилась за дитину.

– Гнате, Тіна в мене, – коротко відповіла вона.

– Юліє Павлівно? Чому? Не розумію. Я давно чекаю її вдома. Що сталося? – тепер Лагода чула або великого актора або зовсім невинну людину.

– Поки не знаю. Це щось між вами. Вона прибігла в сльозах і каже, що не повернеться, бо ти зрадив. Дівчинка поїхала до подруги в лікарню та випадково бачила, як тебе цілувала інша жінка. А Тіні ти сказав, що будеш на нараді. Як це розуміти, Гнате? Вона ж кохає тебе до нестями, а ти таке виробляєш!

В трубці на мить запала тиша, а потім Гамаюна прорвало:

– Господи, бувають же настільки дивні збіги! Я зараз приїду і все поясню...

– Не треба! – перервала його залізна леді. – Вона спить. З Тіною була істерика й мені знадобилась швидка. Їй вкололи заспокійливе, не тривож дитину. Мені розкажи власну версію, а я зрозумію: вірити тобі чи ні. Хто та жінка, з якою ти опинився на іншому кінці міста?

Юлія Павлівна перейшла з телефоном у свою кімнату та щільно зачинила двері. Вона всілась до свого улюбленого крісла й увімкнула особистий «детектор брехні». Адже цій жінці розум не зрадить!

Розділ 34. Сестра

Лагода вже передчувала якусь фантастичну історію про жінку-колегу, що попросила підвезти в лікарню на лівий берег. Вона зітхнула й дозволила говорити:

– Слухаю Вас, пане Гамаюн.

– Дякую. Та все більше ніж просто, Юліє Павлівно. Це моя сестра по дитбудинку. Ну, так ми завжди кличемо одне одного. У неї є молодший брат, він інвалід дитинства. Без мене Женька його не потягне. От сьогодні зателефонувала й попросила про допомогу. Я міг би просто перекинути гроші на ліки, але так не можна. Як залишити напризволяще тих, з ким їв один хліб та роками спав під одним дахом? Розумієте?

– Слава Богу! Так, розумію, бо теж не маю ніякої рідні. В мене була лише ця дитина, а потім ви зі справжніми батьками, почали її відбирати. Та я не ображаюсь, Гнате. Життя складна й невдячна штука, а жити треба, – з сумом і якимось полегшенням зітхнула Лагода. Вона відчувала, що йому потрібно виговоритись і вирішила послухати.

– Ви простіть мені, Юліє Павлівно, що відібрав її у Вас. Але зрадити Тіні я не зможу ніколи в житті. Вона неземне створіння. Була б звичайною дівчиною, то може побилася б з суперницею або покричала на мене. А вона себе мучить. Прошу Вас: допоможіть пояснити їй все, бо без неї я не проживу. Ось не бачив кілька годин і вже нічого не потрібне, ні люди, ні робота. Вона ж моя єдина! Хочу прожити з нею до самісінької смерті, діточок хочу, онуків. Не потрібен мені крім неї ніхто, Юліє Павлівно...

– От біда! Це я винна. Виростила якусь дивну для нашого часу дитину. Всі нормальні дівчата гуляють з хлопцями, міняють їх та йдуть далі. А моя нещасна малеча тільки побачила тебе і втратила розум. А тепер за кожним деревом їй зрада ввижається. Ну, таке вона вже чисте янголя розумієш, Гнате?

– Я пишаюся тим, що познайомився з вами обома. Часто кажу Тіні, що ви різні, але обидві неймовірні. І сьогодні я знову це зрозумів, – повертався чоловік до нормального стану.

Мати Тіни сиділа й слухала цього багатенького красунчика та задоволено посміхалась. Коли б вона була справжньою гадиною, то використала цю ситуацію, щоб розлучити свою дитину з ним. Але пані Лагода вже бачила стільки жіночого горя, включаючи власне, що не могла допустити його повторення з донькою.

– Не переймайтеся, пане Гамаюн. Коли Тіна прокинеться, я їй все поясню. Вона дівчинка розумна. Та сьогодні нехай поспить у мене. Ви вже якось не помирайте до завтра, адже воно без Вас теж жити не може. А я постараюсь їй розтлумачити, бо з її поняттями жити небезпечно. Завтра заберете додому свій найдорожчий скарб. Добре?

– Дякую, Юліє Павлівно! Ви достойні найкращого. Перепрошую, але Тіна розповіла мені Вашу історію і я таких на шматки рвав би. Інколи дуже хочеться, але ж вони недоторкані. Нічого, зате Вас любить сеньйор Габрію. Не відпускайте його і все буде добре. Дякую, що заспокоїли моє серце. Спати я звісно не зможу, та це й на краще. Трохи попрацюю. Прошу: пообіцяйте, що з нашою маленькою дівчинкою все буде добре, – як хлопчисько радів фінансист.

– Хм! Обіцяю, вона ж і моя єдина, Гнате, – зітхнула Лагода та з полегшенням відключила зв'язок. – Бідна дитино, яка ж ти в мене непристосована до зовнішнього світу. Це ж треба отак зліпити з мухи слона! І навіщо ти тільки поперлося на той лівий берег? Піду подивлюся як спить наше янголя.

Юлія Павлівна тихо зайшла до Тіни в кімнату і довго милувалася чистим створінням, що лежало в подушках. Жінка дякувала долі, що знову подарувала їм ніч разом. Потім сходила до ванної кімнати та приготувалася до сну. Але спати вона передумала й зателефонувала сеньйору Габрію.

– Що сталося, моя зіронько? Чому ти телефонуєш о третій ночі? Мені замовляти квиток? – розхвилювався іспанський кабальєро.

– Ой, Габріо! Сама не знаю. У нас тут таке діється... – переповіла жінка своєму найвірнішому все, що сталося напередодні.

– Кохана! Я дуже хочу бути з тобою, але в мене ще кілька показів. Твої дівчатка викликали фурор. Чесно! Всі запитують: чия це школа? А я гордо кажу, що моєї нареченої - українки Джулії. А щодо Тіночки? Ти якось її потихеньку перевиховуй, бо з такими думками вона ж до старості не доживе. Хіба можна в кожній жінці на вулиці бачити розлучницю? Але я радий, що все прояснилося. Бажаю тобі, моя солодка квітко, найкращих снів. Приснись мені, добре?

– Добре, мій хороший! Я постараюся, – зітхнула пані Лагода та вляглася спати.

Розділ 35. Одкровення

Виспатись Юлії Павлівні не вдалося. Жінка вже майже поринула в сон, як почула, що Тіна встала та пішла до кухні. Мати вийшла слідом. Вона увімкнула світло й побачила доньку з ножом у руці. Тіна була бліда, а очі сяяли божевіллям.

– Доню, прошу тебе, поклади ножичка, нам треба поговорити. Потім, якщо захочеш - ми зробимо це разом. Ти ж розумієш, що без тебе мені не буде для кого жити. Поклади, маленька, – спокійно просила пані Лагода, а всередині все тремтіло й обривалося.

– Мамо, мені приснилося, що він в обіймах тієї жінки. Навіщо мені цей світ? – шепотіла дурна дівчина.

– Донечко, поклади ножика і я тобі дещо розповім, – настирливо повторювала мати. Тіна знизала плечима й кинула ножа до шухлядки.

– Що ти придумаєш, мамо? Баєчка як для Тані, зі мною не пройде. Я

сама все бачила.

– Бідолашне моє дитя! І чому справжнє кохання така страшна річ? Людина заради нього може піти на що завгодно. Я заподіяла смерть власній дитині, а без тебе, могла й собі теж. Але ж ми живі-здорові й щасливі тим, що є одна в одній. Не треба обривати набутого щастя, воно в нас і так важке. Крім того, я маю для тебе багато новин. Попий холодної водички та сідай слухати, маленька.

Донька погодилась, адже мати говорила дошкульні й правильні речі. Тіна якось ніколи не замислювалась над тим, що без неї мамі Юлі життя непотрібне.

– Яких новин, мамо? У Габрію ще внук народився? Вітаю! – надула губенята мала.

– Та ні, новини для тебе. Скажи: ти мені віриш? – сіла навпроти Джулія.

– Лише тобі й вірю, – безнадійно дивилась крізь матір дівчина.

– Тоді слухай. Вчора ти бачила Гната не з коханкою, а з сестрою.

– Це він тобі наплів? Та немає в нього ніяких сестер і батьки загинули. Нікого немає. Він казав, що лише я... – Тіна схопилась за вуста й замовкла.

– Правильно казав і все життя казатиме. Ти ж розумна, але особисті думки в тебе зовсім дурні. Гнат виховувався в дитбудинку і вважає своєю родиною сиріт. Добре, що ти не пізнала того життя. Я страшенно рада, що виростила тебе домашньою квіткою, в добрі й любові. А він до свого добра йшов тяжким шляхом. Ні, він не розповідав мені, бо гордий. Але ж це й так ясно. Жінка, яку ти бачила, виросла разом з ним. У неї є брат-інвалід. Ось вони ним і опікуються. Тіночко, ти в мене двічі щаслива. Спочатку ми поріднилились, а потім у твоє серце потрапив чоловік, чуйний до чужого горя. А ти, через ніжне серце, перевернула все з ніг на голову. Звісно в цьому є моя вина. Адже завжди товчу тобі: не вірити нікому. Та комусь таки треба вірити! А не вкорочувати собі

віку тільки через те, що хтось проїхався в авто твого чоловіка. Ти ж обрала доросле життя, то роби дорослі вчинки. Ну як, дійшло тобі, чи повторити? – боролась за здоровий глузд доньки пані Лагода.

Під час маминої промови Тіна спочатку сиділа, обійнявши голову руками, та поступово її заплакані очі набирали блиску.

– Тобто тепер я виглядаю повною дурепою, мамо? – відчайдушно намагалась повірити у все сказане дочка та ще була на роздоріжжі.

– Як не крути, але ж так! Я навіть не знаю, як ти будеш вибачатися? Та через його почуття, ніяк не треба. Ти хоч на шматки його ріж, а він казатиме, що кохає. Він називає тебе своїм скарбом, але здається це до твого серця потрапив справжній скарб, Тіно, – пояснювала розумна жінка.

– Господи, мамо, я кожною клітиночкою в ньому живу. Побіжу, зателефоную. Він же точно не спить, – зірвалась Тіна й додала: – Дякую, що ти в мене така мудра.

– Життя навчило мудрості, доню. Звісно він не спить. Казав, що працюватиме. Не заснути йому без тебе. Йди, дай людині надію, – підштовхнула за сіднички дочку Юлія Павлівна.

Тіна кинулась на своє зім'яте ліжко та з щасливою посмішкою натиснула найдорожчий контакт.

– Доброї ночі, моя ластівочко! Як ти? – почула той чарівний голос та розуміла, що він страждав, але не таїв на неї образи. Дівчина затремтіла від щастя й бажань та прошепотіла:

– Я кохаю тебе як нікого у світі! Прости мене дурну. Це все через те, що я божеволію від тебе, Гнаточку. Чого ти мовчиш, сердишся?

– Господи, НІ! Я лише хочу почути стук твого казкового серденька у своєму. Побачити ті зелені вогники, що зачарували та вже не вийдуть з мене ніколи. Я так хочу приїхати за тобою! Але побудь сьогодні біля

мами та чекай на мене ввечері. Для нас це буде дуже довгий день, але ж попереду ціле життя. Дитятко моє кохане, який я щасливий! Тепер піду зустрітися з тобою уві сні. Кохаю... Хочу... Блаженствую у тобі...

Через його зізнання Тіна лежала вся мокра та задихалася від насолоди. Вона страшенно хотіла опинитися зараз в його сильних обіймах та відчути, як зливаються їх душі й тіла. Але Він сказав почекати та вона буде чекати скільки треба: тільки б прийшов, тільки б кохав...

Розділ 36. Наречена

Вранці, за старою звичкою, донька з мамою поснідали разом та розійшлися хто куди. На заняттях Тіна думала лише про Гната й тому конспектувала - слово через десять. Після лекцій вона зрозуміла, що треба буде взяти в когось нормальний конспект та переписати. Сьогодні вона скрізь бачила лише його оксамитові очі й марила їх Коханням.

Нарешті настав вечір. Десь біля сьомої години у двері подзвонив Гнат. Жінки вдавали, що все як зазвичай, але почувались наче на голках. В старенькому одязі Тіна виглядала буденно, адже все найкраще вона перевезла до нього. Тільки виміте пухнасте волосся сяяло красою.

Юлія Павлівна пішла відчинити:

– Вітаю Вас, Гнате! О, дякую, – взяла вона з рук гостя гарний букет свіжих багряних троянд. – Тіно, здається це прийшли до тебе!

Дівчина вийшла й відразу подивилась йому в очі. Гнат був серйозним, але ті карі вогні вже потонули десь глибоко в ній і Гамаюн забув про весь світ навколо.

– Дивно, мамо. Квіти подарували тобі, а прийшли до мене? – кокетливо примружила свій неповторний погляд, а всередині горіло лише одне бажання: кинутись в Його обійми та палати блаженством до самого ранку.

– Прошу, Гнате, не слухайте цю дивну дитину. Проходьте, будь ласка, – чемно запросила хазяйка дому.

Гамаюн виглядав таємниче й урочисто. Хоча з його статурою та костюмами, в будь-який день можна було виходити на подіум. Тепер гість подивився на свою кохану теплим поглядом і відповів їй:

– Так, моя неймовірно прекрасна біда, я прийшов до тебе з запитанням і невеличким подарунком.

А далі все відбувалося, наче в кіно. Могутній красень дістав з нагрудної кишені маленьку коробочку, наблизився до дівчини й став на одне коліно. А коли відкрив, то по кімнаті забігали веселі зайчики. Відчувалося, що Тіна скоро втратить свідомість та навіть не дихає. В повній тиші чарівний голос Гната прозвучав особливо урочисто:

– Тіночко моя кохана! Щастя моє єдине! Я не хочу більше ходити у твоїх друзях, мені цього мало. Твоя мама поки не згодна з нашим одруженням і я її розумію. Але дуже хочу називати тебе своєю нареченою. Ти дозволиш?

Юлія Павлівна охнула й тихенько сіла в куточку. А бідолашна дівчина дивилась то на нього, то на обручку. В її розгублених оченятах стояли сльози та вона поки мовчала. Цілий день Тіна чекала, що буде багато квітів або якісь музиканти під вікном, адже Гнат вже довів, що вміє дарувати сюрпризи. Але такого наївна дитина точно не очікувала. А чоловік, з минулої доби ходив настільки переляканим, що обрав єдиний правильний шлях та покійно чекав її відповіді.

– Ой, мамочко! Я не знаю, що кажуть в таких випадках... Гнатку, я буду твоєю нареченою!

Його очі спалахнули блаженними блискавками й Гнат одягнув Тіні на пальчика витончену красу. Потім обережно, як колись вперше, поцілував її рученя й подивився на майбутню тещу. Та вона тихо плакала.

– Пані Юліє, дякую Вам за доньку! Поблагословіть нас, будь ласка, – попросив Гамаюн і легенько потягнув до себе наречену. Вона теж опустилась додолу.

– Та що ж це діється? Я навіть не вмію такого! Але з радістю і величезним задоволенням благословляю вас на довге й прекрасне життя. Кохайте та бережіть одне одного і будьте щасливі! – жінка тричі перехрестила парочку й додала: – Гнате, та поцілуй вже свою наречену!

Щоб не заважати, Юлія Павлівна пішла в бік кухні, а Тіна кинулась в його обійми й приліпилась всім тілом. Вона не могла передати того, що робилося всередині, а закоханий чоловік огортав її собою й шепотів на вушко:

– Кохаю тебе, моя маленька наречена. Все життя, до краплі, подарую тобі єдиній.

– Гнаточку, я хочу додому! Буду просити у тебе прощення, – відповіла йому на вушко Тіна й блаженний чоловік розумів, що сьогоднішню ніч вони не будуть спати.

– Скажи мамі, що ми поїдемо, – ще колисав її в обіймах Гнат.

– Мамочко! Не ображайся на нас, та наразі ми тебе покидаємо. Йди, я хочу тебе обійняти, – покликала Тіна. Юлія Павлівна з розумінням вийшла до них.

– Та я ж не маленька, звісно вам треба додому і я не смію затримувати. Бережи її, пане генеральний директор. Ти хороша людина, Гнате Гамаюн, але все одно за кожен її слізку я з тебе суворо спитаю, – щиро посміхнулась жінка, а він схилився перед майбутньою тещею, поцілував її руку та відповів:

– Обіцяю, мамо, тільки слізки радості. Інакше який з мене чоловік? Гарної Вам ночі, Юліє Павлівно і дякую за допомогу!

Знову бідолашна Лагода залишилась одна. Але ж дитина виросла і її

треба відпустити. Нехай буде щасливою! І взагалі, вона ж не в Чікаго летить, а їде з нареченим на сусідній масив. Та чому ж тоді так боляче на душі?

Розділ 37. Аромат щастя

Тіна сиділа в авто і чомусь знову думала про ту нещасну, яку вона приревнувала до Гната напередодні. Виходить жінку треба було пожаліти, а не бігати по маминій кухні з ножем та доводити до сказу найрідніших людей. І чому вона настільки дурна? Могла йому зателефонувати, покричати, але ж не робити кіпішу на порожньому місці. Ага! Це тепер ясно, що на порожньому, а спочатку все виглядало дуже жахливо!

Ось нарешті Гнат заїхав на підземну стоянку та лише в ліфті взяв її за руку. Тіна відірвалась від своїх думок та глянула в його бездонні очі. А чоловік милувався своєю юною нареченою й поблажливо посміхався їй. Уже в квартирі він спитав:

– Повечеряємо? Ти ж голодна. Я знаю, як переживаєш, нічого не їси.

– Так, ти мене добре знаєш, Гнаточку. І так: я страшенно голодна. Але повечеряємо одне одним. Інакше я просто помру без твого кохання. Навіщо ти зробив мене настільки залежною від себе? – щиро спитала Тіна.

З ванної кімнати Гнат лагідно поніс свою прекрасну наречену до прихистку їх Кохання. Вже в спальні дав волю своїм почуттям та палко й настирливо цілував все її тіло, наче не бачив роками.

– Ми обоє залежні. Не роби так більше ніколи. Не випробовуй нашу долю. Як же я скучив за тобою... – вимовив він і опинився в ній без будь-яких прелюдій. Та наразі вони не знадобились, бо вся минула доба була як болісна прелюдія неймовірно гарячого єднання. Один цілісний організм пульсував своєю могутньою одержимістю й випромінював найсолодше блаженство.

Тіна нестримно стогнала й жадібно, до крові, дряпала його засмаглу оксамитову спину. Від її вогню Гамаюн був одночасно на грані втрати свідомості та шаленого оргазму. О, як же він хотів забути про тещину заборону та влити у свою дівчинку фонтан гарячої живої рідини, а потім чекати, що наступний день відмови від близькості вже не настане і через дев'ять місяців... Але він обіцяв дочекатися згоди!

Вночі Гнат знову розбудив її Коханням. Тіна любляла вмоститись личком до вікна та спинкою до нього. В його руках вона відчувала себе, ніби в затишному гніздечку... Але й він знаходив «затишне гніздечко» - в ній. Часто, прокинувшись посеред ночі, звабник тихесенько забирався в її маленьку нірку й рухався майже непомітно так, як колись вперше. Звісно Тіна просиналась та мліла від гострої насолоди, доки вистачало сил, а потім переверталась і вони сплітались в такому шаленстві, наче то була її остання мить на землі!

От і зараз вона намагалася виглядати сплячою красунею. Але медовий вогонь вже заповнив все всередині. Тіна дихала напруженіше та ще продовжувала слухати як він катує її Коханням. Ця нічна гра мала на меті відбирати розум і дарувати довге нестерпне блаженство. І знову, наче дві нерозумні тваринки, вони злились у пекучому вогні насолоди й провалились у запаморочливий позаземний світ...

Тіна бачила палкі очі Гната, відчувала чарівну знемогу в усьому тілі та почула його неповторний голос:

– Я хочу нашого безсмертя... Дозволь мені більше не йти... Нехай з'явиться ще один скарб зі смарагдовим поглядом, Кохана!

Можливо на дівчину так подіяла його пропозиція стати нареченою, а може пестоці були гострішими? Але коли Гнат, як завжди з гіркотою хотів залишити її тіло, Тіна міцно обхопила його стегна й пронизливо скрикнула. Вона забила в могутній агонії оргазму та вперше в житті відчула всередині вогонь його дарів.

Гнат божеволів від переможної насолоди й тепер дійсно був на небесах! Не від польоту на кулі, не від зізнань чи підписання якоїсь угоди. Сьогодні вночі сталося те, про що він мріяв з їх першої зустрічі. Так, саме з Нею він бачив щасливу родину і своє продовження на землі.

– Ти пахнеш щастям, Коханий... Як думаєш: воно знає, як сильно ми його чекаємо? – прошепотіла, ще здригаючись юна жінка та намагалась запам'ятати те, що відбувається в ній. – Мені так тепло всередині.

– Думаю, що знає. Я теж вже знаю: як прекрасно дарувати всього себе єдиній серед світів, – скорено зізнався Гамаюн.

– Не може бути. Ти ніколи не наповнював жінку своїм скарбом? – недовіжливо спитала Тіна.

– Ніколи. Я наповнював контрацептиви чи може ліжка та терпляче чекав на Тебе. З першої зустрічі знав, що проживу життя у тобі, – доповнив зізнання він, а дівчина з цікавістю слухала своє тіло.

От хіба це смішно: коли двоє дорослих, на вигляд нормальних людей, у простій ситуації поведуться наче божевільні? Тисячі пар, в один і той же час, в різних місцях світу роблять дітей, але ніхто від одного взаємного оргазму не чекає на диво. А вони чекають! І чому так настирливо тягне на сльозу? Боже, будь милосердним з блаженними та подаруй їм бажане!

Розділ 38. Недільний ранок

Людське життя - це низка випадковостей, змішана з закономірностями. Коли інвестиційна компанія Гната залишилась без одного з основних вкладників, якийсь час фінансисти викручувались доволі впевнено. Та ось, наче спеціально, відразу ще два менші гравці побажали вилучити свої вкладення. Кошти поки були, але залишати рахунки напівпорожніми - Гамаюн точно не бажав та ніколи не стикався з подібною ситуацією.

– Доброго ранку, Гнаточку! Ти сьогодні стогнав уві сні. Що сталося? – доброзичливо спитала його Тіна.

Чоловік оповив її обіймами й перепрошував, але ж малій зануді треба було докопатися до істини. Може знову з ним катається якась «сестра»?

– Зоренько, все добре. Мабуть, щось підраховував, – тихо цілував Гамаюн її в пухнасте волосся.

– Що підраховував? У тебе проблеми? – діставала чоловіка майбутня фінансистка.

– Та все як завжди: десь прибуток, а десь спад, – намагався жартувати Гнат, але вперте створіння продовжило допит.

– Тобто тепер у твоїх справах спад? А що треба для підйому? – гралася вустами Тіна й заводила його.

– Знайти багатого інвестора з мільйонними статками, – бовкнув Гамаюн.

– Та й по всьому? – здивовано злетіли брівки красуні. – То бери собі сеньйора Тесоро. Він весь час намагається вигідно вкласти свої прибутки.

І чому кажуть, що все геніальне просто? Можливо тому, що це так і є! Від здивування Гнату навіть подих перехопило й стало прикро за свою тупість. Під самим носом крутиться іспанський мільйонер з модницями та виноградниками, а він навіть ні разу не подумав про відданого друга пані Лагоди!

– Тіночко, я тобі казав колись, що ти неймовірно розумна? – вдячно стис її в обіймах Гамаюн.

– Ні, вперше чую! – примружила вона свої зелені оченята. – Гнатку, а давай відразу з'їздимо до мами, поки сеньйор Тесоро не полетів. Розв'яжеш своє питання, а я маму побачу наживо. Бо спілкуватися за допомогою гаджетів на території одного міста - це якесь збочення!

– Згоден, поїдемо! – від прекрасної ідеї Тіни вже сяяв наче світлячок Гнат.

Та наразі вона забула про фінанси й ніжно пестила шовкову брову зі шрамом, адже пам'ятала, що саме та травма стала причиною їх першої близькості.

– Багато зморщок, так? Старий я в тебе, гарнюня, – пожартував Гнат, бо знав що він красунчик.

– Ні, я дивлюся на згадку про нашу першу ніч. Ти був таким обережним, навіть наляканим, – сміялася Тіна.

– А я й досі такий. Прокидаюся вранці, бачу перед собою неземну красу й тихо молюся за наше щастя, – щиро зізнавався їй колись прагматичний та врівноважений чоловік.

– Гнатку, я весь час хочу запитати. А чому з такою неймовірною добротою тебе занесло в бокс?

– Розумієш, маленька, я ж потрапив до притулку з-під теплого татового крила. Перший рік мене не бив лише хворий чи дуже лінивий. Я не вилазив з лікарні, а вже зуби мені взагалі лагодити не встигали, – з чарівною посмішкою розповідав про своє дитинство Гнат.

– Але ж в тебе неймовірно красиві зубки, любий! – доторкнулась Тіна до його вуст.

– Так, моя крихітко. Сучасні технології зачепили не лише виробництва, а й стоматологію. Мені навіть минулого року переробляли один імплант, – продовжував зізнання щасливчик.

– Господи! Як добре, що ти послухався мене й кинув те дурне заняття, – відчувала свою значущість Тіна.

– Так, в бокс моя доріжка закінчилась. Часу багато пропустив та й мого дорогого тренера вже немає на світі, – здригнувся його красивий баритон.

– Як? Отого весело дідуся, що ми підвозили вже немає? – розхвилювалась Тіна.

– Земля йому пухом! Трішки пізніше ми поставимо Карповичу гарну

стелу на могилці. Він був дуже гарною людиною й професійним тренером. Саме він допоміг мені зрозуміти, що без кулаків у цьому житті не пробитись.

– Боже як жаль, Гнатку! А чому він помер так раптово?

– Тіно, ну він же боксером був. Колись не додивились якусь травму. В боксі багато проблем, – ніжно обіймав свою половинку Гнат.

– Прошу, не лякай мене більше. З тобою завжди все буде добре, – запанікувала Тіна.

– Скарбе мій, я тут до чого? Погрався трохи в шоломі та й пішов геть. У мене серйозних травм ніколи не було, – пестив її щічки Гнат.

– Ага, пам'ятаю тебе в лікарні, – бідкалася вона, а чоловік чомусь згадав безсердечну Олівію. Яке щастя, що його доля така щиросердна!

– Але ж ти покохала мене саме за ті синці, а раніше не звертала уваги. Заради нашого щастя я й зараз все повторив би. Збирайся до мами! Сподіваюсь, вони з сеньйором Габрію не пішли до церкви? Телефонем він згодився обговорити нашу співпрацю.

– Гнаточку, вони не настільки набожні. Але в агенцію можуть попертися. Зараз я зателефоную й попереджу про наш візит, – взяла айфон Тіна, а в голові снувала лише одна думка: розказувати мамі, що вони планують дитинку чи ні?

Розділ 39. Закоханий інвестор

Сьогодні був напрочуд чарівний весняний день. Здавалося, що у пташок велика зарплатня. Але ні! Вони вміють радувати чудовим співом людей зовсім безоплатно!

Закохана парочка з'явилась на порозі дому Юлії Павлівни з білосніжним букетом троянд та улюбленими смаколиками. Ось тільки

випивки наречені в дім пані Джулії нести не наважувались. Адже сеньйор Габріо в цьому питанні був невблаганним. Гарячий іспанець казав, що коли на столі немає його вина, то й столу взагалі не треба!

Пані Лагода відчинила дітям та своїм виглядом приємно здивувала молодь. Не дивлячись на смуток за донькою, виглядала вона фантастично й очі її сяяли не гірше ніж у Тіни з Гнатом. За спиною у жінки стояв сеньйор Тесоро й таємниче посміхався гостям.

Після традиційних обіймів та компліментів, хазяйка запросила дітей за пишно вбраний стіл і, коли всі розсілись, слово взяв сеньйор Габріо.

– Ола, хороші мої! Ось ми й зустрілися з Вами знову в цьому прекрасному домі, на чолі з чарівною господинею - моєю коханою Джулією. Через промені ваших шалених очей, я не буду питати: як ваші справи? А про себе скажу. Минулого разу ми тільки познайомились з паном Гнатом та я пообіцяв, що обов'язково втілю в життя одну мою найзаповітнішу мрію. Тепер вона здійснилася. Ця неймовірна жінка дала згоду стати моєю дружиною! – сеньйор Тесоро поцілував Юлії Павлівні руку й продемонстрував на її пальці прекрасний діамант.

– Мамочко, ти вийдеш заміж раніше за мене? – скрикнула від щастя Тіна й кинулась до жінки з обіймами.

Гнат встав і своїм оксамитовим поглядом подивився на майбутнього родича. Він потис іспанцю руку та з посмішкою сказав:

– Тепер я Вас вітаю в родині, сеньйоре Габріо! Це дійсно неймовірно щаслива новина для всіх нас. Тіночко, злізь з мами, бо задавиш!

Тіна ще раз пригорнулась до Юлії Павлівни й покійно пішла на своє місце.

– Браво, сеньйоре! Це називається «приборкання непокірної». Наскільки я пам'ятаю, Тіна й маму з першого слова зроду не слухалась. Вибач, кохана, але це факт, – знову налив свого фірмового вина іспанець.

– Тепер давайте розв'язувати нагальне питання, яке щойно підняла донечка. Негоже, після всіх випробувань, родині хоч в чомусь роз'єднуватись. Я вважаю, що в нас з вами повинно бути подвійне весілля. А в шлюбну подорож - попливемо разом на яхті. Або ж приймемо запрошення містера й місіс Росс та й полетимо до Чікаго. Я там був. Прекрасне працелюбне місто! Та й Тіночці треба якось побувати там, де вона народилась. І не зиркай так на мене, кохана! Я не відбираю в тебе доньку, бо Тіночку від тебе ніхто не відірве, навіть цей чорнобривий пан, – завершив промову сеньйор Габрію. Але Гнат був з ним незгоден:

– Та ні, шановний! Це не все. Ми вітаємо вас з заручинами та кажемо: «Гірко!»

– Пане Гнате? – засоромилась у свої сорок один наречена.

– Ні-ні, матусю. Гірко! – підняла келиха Тіна й молодь дала зрозуміти, що без поцілунку не відчепиться. Іспанцю та його красуні-нареченій нічого не залишалось, як скромно виконати прохання діточок.

Далі вони частувались та багато розмовляли. Гнат розповідав якісь фінансові байки, Тіна доповідала про готовність дипломної роботи, сеньйор Габрію хвалив свої виноградники, а Юлія Павлівна розгублено поглядала то на молоду парочку, то на свого нареченого і в її очах стояли щасливі сльози.

На балконі сеньйор Габрію з таємничою посмішкою спитав у Гната:

– То як, пане генеральний директор, Ви ще не передумали прийняти мене в родину своїх вкладників?

– Ні, не передумав. Тим більше, що родина в нас уже й так одна. Але я буду неймовірно вдячний Вам, сеньйоре Габрію, за фінансову підтримку моєї компанії. Не повірите, та цю ідею підкинула моя чарівна наречена.

– Чому ж не повірю? Тіна завжди була розумницею. Ще в дитинстві вона ніколи не просила в моєї коханої іграшок. Не встигнемо

відвернутись, а воно вже з книжкою біжить, – зізнався сеньйор Тесоро.

– Ви аж так давно знайомі з Юлією Павлівною? – здивувався Гнат.

– Так, синьйоре! Ми з моєю Джулією познайомились тоді, коли вона ще сяяла на подіумі. Господи, яка ж вона була красива! Я тільки побачив і пропав навіки, – щиро зізнавався у своєму коханні іспанець, а Гнат слухав його й бачив їх з Тіною. Як таке може бути?

– Але ж Ви наразі говорите про мене, сеньйоре Габрію! Це я побачив Тіну на своєму корпоративі, підвівся й просто пішов до неї. Я навіть не знав, що скажу. Дивився й розумів, що вона моя доля. Марив кожен день бути поряд, аж доки ми не стали одним цілим, – доповнив зізнання Гамаюн.

– Амен, пане Гнате! І завтра, зранку я приїду до Вашої компанії та віднині наші справи будуть спільними у всьому!

Чоловіки знову потисли один одному руки й повернулися до столу. А щасливі мама з донькою встигли погосподарювати та трішки попліткувати про своє-дівоче.

Розділ 40. Хвороба

Стараннями сеньйора Тесоро інвестиційний фонд Гната Гамаюна поповнився доволі значним вкладом і тепер компанія «Кращі інвестиції» знову, по праву, вважалась однією з найуспішніших фінансових структур міста.

Пані Джулія, з красивою обручкою на пальці, щеголяла у своїх модельних справах. Тіна старанно готувалась до захисту дипломної роботи та дуже хвилювалась. Мабуть, тому жіноча «хвороба» прийшла у звичайні строки та дещо відтермінувала мрію про бажане й невідкладне материнство.

Сьогодні Гнат приїхав додому трохи раніше й хотів запропонувати нареченій романтичну вечерю, але застукав її в сльозах.

– Що з моєю маленькою господинею? Хто посмів викликати слізки в ці прекрасні оченята? – жартував доброзичливий чоловік, бо знав, що його кохана може плакати навіть коли побачить, як з гнізда випала пташка...

Але все виявилось трохи серйознішим. Тіна мовчки взяла його руку й провела у себе нижче живота. Ні, ця маленька жінка не ходила по дому голою. Просто відразу стало ясно, що в неї там прокладка. Звісно настрій Гната теж трохи зіпсувався. З цією чарівною дитиною він перестав бути дорослим та часто вірив в казку з першої миті її існування.

– Тіночко, ти погано почуваєшся? Прийми пігулку, воно й попустить, – спокійно вимовив він.

– Почуваюсь так, наче вбила когось дуже дорогого! Гнаточку, чому воно не захотіло там рости? Ми ж його так просили... – кинулась до чоловіка на груди дивачка.

– Скарбе мій єдиний, але ж це лише перший раз! Ну, може вони повинні призвичаїтись одне до одного. Ми так довго мучили їх утриманням. Не кожна дитинка миттю чіпляється в жінці. Хтось чекає на це роками, – ляпнув Гамаюн, щоб заспокоїти та краще б він цього не говорив.

– Я не хочу чекати роками! Я хочу, щоб наше диво там уже жило. А воно взяло й вискочило, – голосила його прекрасна біда.

– Ну, не переймайся так, ріднесенька! Головне, щоб фізично почувалася добре, – намагався вирівняти ситуацію Гнат.

– Але я почуваюся наче вбивця! – скрикнула Тіна.

– То в тебе там болить? – ще більше розхвилювався чоловік, наче то були перші критичні дні, які вони переживають разом.

– Та нічогісінько в мене не болить, тільки душа розривається й серце вірити не хоче! – продовжувала рюмсати зазвичай весела і жартівлива кохана.

– Це добре, що нічого не болить, а серденько ми твоє постараємося вилікувати. Поїхали, повечеряємо у Жана. Ти ж любиш його кухню! Прикладімо до щічок трішки холоду та підмалюємо губенята. Ніхто й не дізнається, що моя красуня плакала, – лагідно пестив шовкове лице Тіни дбайливий чоловік та ніжно заглядав у почервонілі смарагди її очей.

– Думаєш? Можемо поїхати до твого француза? – з надією спитала вона.

– Звісно, моє сонечко! Не треба мучити себе вигаданою проблемою. Ти так швидко загоряєшся новою ідеєю, а будь-яку справу треба робити поступово й настирливо. Обіцяю, що я буду дуже настирливим, – звабливо прикусив свою пухку губу Гнат та навіть не розумів причини її сліз.

– Добре, поїхали. Бо в мене сьогодні зовсім руки ні до чого не стояли й вечері немає, – чесно зізналася Тіна, а Гнат підхопив її в обійми та й поніс до ванної кімнати. Він так кохав свою крихітку, що вона здавалася йому просто пушинкою. Колишній боксер, з першого дня, носив її на руках наче прекрасну іграшку.

В улюбленому ресторані Гната «ФанФан» вони побували не вперше. Шеф-кухарем тут працював його сирітський брат Іван, що змалку захоплювався приготуванням їжі. Звісно в притулку не було страв французької кухні, але з дітей-сиріт, як правило, виростають дуже цілеспрямовані люди. От і талановитий Іванко спочатку поїхав навчатися премудростей кулінарного мистецтва до Франції, а коли став відомим - повернувся до рідного Києва й відкрив у центрі гарний ресторан та ще кілька кафе, де обов'язково годували малозабезпечених. Ну, й звісно страви рідного притулку, тепер завжди були витратною статтею на балансі його закладів.

Додому Тіна з Гнатом повернулись у зовсім іншому настрої. Зрозуміло,

що цієї ночі чоловік не був настирливим, як обіцяв, а лише ніжно пригортав до себе «хвору». Своім неймовірним голосом він розповідав їй різні історії, аж доки красуня не заснула. Та й сам, обіймаючи до ранку свій тихий скарб, він добре виспався. І це теж було зовсім непогано!

Розділ 41. Прокляття

Скоро Тіна забула про свою неймовірну біду та прекрасно захистила диплом. Правда, цю подію родина святкувала без сеньйора Габрію, бо він наразі знаходився на своїй віллі. Цей нестримний іспанець загорівся не тільки ідеєю подвійного весілля, а й спільним проживанням родини на своїй середземноморській віллі. Наразі він активно перебудовував маєток. І те, що гендиректор «Кращих інвестицій» та власниця модельної агенції «Квіти Джулії» повинні будуть кинути справи свого життя, його хвилювало найменше.

Юлія Павлівна спекла свій фірмовий вишневий пиріг, що з дитинства любила Тіна й родина всілася за стіл. Сеньйор Тесоро поздоровив новоспечену фінансистку по відеозв'язку й життя виглядало просто чарівним.

Пізно ввечері закохана парочка повернулася додому. Гнат був трішки «під шафе» та запропонував Тіні продовжити в ліжку роботу над помилками. Вони старанно працювали майже всю ніч, але скоро жіноча хвороба прийшла до Тіни нахабно та вчасно. Тепер і в досвідченого чоловіка вже виникли деякі сумніви. Він справді не розумів: чому юна жінка, що дісталась йому незайманою квіткою, так довго не вагітніє? Адже вони спробували абсолютно все, що встиг дізнатись чорнобривий мачо під час тривалого вояжу ліжками й серцями жінок.

Звісно у маленької красуні знову була істерика та небажання жити без діточок! Тоді Гнат Гамаюн, не сказавши їй ані слова, пішов та й перевірівся в спеціальному медичному закладі. Він пройшов доволі

принизливі процедури, але якщо це потрібно для спокою та щастя його молоді родини, байдуже.

Через кілька днів медична установа, з усією недешевою відповідальністю, видала йому докладний звіт. Ті папери свідчили, що для продовження роду Гнат Гамаюн, на диво здоровий та ідеальний чоловік. Йому навіть запропонували донорську співпрацю, але від такого «щастя» він відмовився й поніс медичні свідчення до домашнього сейфа.

Чоловік не збирався нічого нікому доводити, просто людина що давно займається фінансами - в усьому любить непохитний порядок. Гнат занимав ту синю теку якомога глибше під папери та майже забув про неї. І свою маленьку жінку він не збирався ні в чому звинувачувати, просто знав, що Господь чомусь вважає не на часі робити їх батьками.

Дивно, але Тіна страшенно переживала про ненастання материнства та до лікарів не йшла. У мами Юлі нічого не питала та й подруг з досвідом в неї не водилося. Гнат теж не смів натякати їй про похід до гінеколога і це виглядало, наче якийсь прокляття. Але рішення прийшло неочікувано й раптово.

Ще навесні, коли Тіна підкинула Гнату ідею з гарним вкладником, гендиректор «Кращих інвестицій» мріяв бачити кохану серед своїх співробітників. А після успішного захисту диплома вона відразу зайняла одну зі звичайних вакансій. Гамаюн радів, що його красуня знаходиться поруч та й Тіна працювала грамотно. Не через підлабузництво, а за їх старанну працю і чарівну вроду, колектив щиро любив цю парочку.

– Кохана! Зайди до нас, будь ласка, й візьми звіти за перший квартал. Я забув їх у сейфі, а на нараді без даних мене навіть слухати не стануть, – попросив якийсь чоловік телефоном.

– Так, Гнатку, я зовсім поруч з домом. Зараз миттю привезу. Кохаю тебе! – весело відповіла його половинка й опинилася вдома, біля сейфа.

А треба сказати, що між цих розумників не виникало жодних таємниць.

Буває так, що люди давно в шлюбі й мають спільних діточок, а самі ховають одне від одного гроші та покупки. Можливо комусь подобається такий фетиш, але ж це дикість! Ось між Гнатом і Тіною все було спільне: кохання, думки, гроші, ключі, коди й паролі. Все!

Тіна підхопила банківські документи та вже хотіла замкнути сейф, коли побачила синю теку з логотипом медичного закладу. Звісно Гнат призабув, що лежить внизу на полиці, а папери наче спеціально вилізли жінці на очі. Спочатку вона страшенно злякалася за здоров'я коханого. Може в нього проблеми, але ж Гнат не скаже. Тому вирішила подивитись!

А коли глянула в результати обстежень - у бідолашної був шок не менший, ніж тоді на Дарниці, від поцілунку незнайомки з Гнатом! Тіна уважно прочитала медичні звіти й залякла на місці. Дати свідчили, що чоловік обстежився понад місяць тому та їй не сказав жодного слова. Радувало єдине: висновки свідчили, що він абсолютно здоровий!

Виходить, що хвора таки вона? Чому завжди щирий і доброзичливий Гамаюн ні словом не обмовився їй про свої дії? Може не хотів ображали чи звинувачувати? Але ж навіщось він все це над собою зробив!

Тіна сиділа в його затишному домі, за робочим столом в кріслі, де вони багато разів кохалися й були неймовірно щасливими. Але тепер вона зовсім не розуміла: як їй бути? Ніколи, до цієї миті, між ними не було жодних таємниць і вона сподівалась, що не буде. Ця стала першою й дуже страшною, але тепер змовчати не вийде.

Розділ 42. Поспішний крок

Перед очима нещасної плавали яскраві кола й Тіна не розуміла: як житиме далі? По-перше, виходить що вона нікчемна каліка, яка не зможе дати коханому продовження роду та жаданого безсмертя. Гнат прекрасна людина й потрібно дозволити йому жити нормальним

життям, з дітьми й онуками. А їй необхідно терміново зникнути. Таке жінка прийняла рішення!

На телефоні висвітився його контакт.

– Тіночко, де ти? Я страшенно хвилююся, тебе довго немає в офісі, – почула вона та від сліз не могла сказати жодного слова.

– Пробач, я ногу підвернула, – вперше у житті збрехала йому Тіна.

– Бідолашна! Не переймайся, полеж. Нараду я переніс, а ввечері привезу гарну мазь. Все буде добре, – бідкався добрий чоловік.

«Та як же воно буде добре, Гнаточку?» - скрикнула її душа, а в грудях сильно запекло. Дівчині здавалося, що в серце увігнали розпечену шаблюку й вона помирає. Гине разом з їх безмежним Коханням, що так ненадовго розквітло в споріднених душах. Майже з першої зустрічі обоє тихенько мріяли про вічність, серед діточок і навіть не уявляли, яка біда чекає на них!

Тепер вона мовчки сиділа в кріслі Гната й говорила з Богом:

«Господи! За що ти так жорстоко караєш, нас з Ним? Хіба ж ми винні, що безмірно кохаємо? Хіба була винна мама Юля, коли покохала того гада, а він штовхнув її на страшний гріх. А може це я розраховуюся за маму? Але ж ми з нею навіть не кровні, хоч і люблю я її всією душею. Та за щось же, Богу я все-таки завинила...»

Шустра на прийняття рішень Тіна, вже встигла поговорити зі своїми далекими рідними батьками. Що-що, а «рубати з плеча» вона вміла феноменально! Може тому, що загубилась і була нічия, а потім у неї з'явилась чарівна мама, навчання, коханий та навіть рідні батьки. Значить треба перекреслити все й опинитися на іншому кінці світу.

Містер і місіс Росс, коли почули свою дівчинку - від щастя втратили розум і розповідали, як їй швидше потрапити до них. Вони не питали: чому? Просто дуже чекали на свою Ешлі!

А що робити знедоленим, кого вона збирається кинути тут? Про це маленька жінка чомусь зовсім не думала, коли вчепилась у перемовини з туристичними агенціями. Довгий шлях її не влаштовував! Два туроператори не мали для Тіни втішних варіантів, але престижна столична агенція миттю зголосилась допомогти. Десь через пів години термінова поїздка, з перельотом, знайшлася. Звісно в такому випадку Тіні просто поталанило, що хтось відмовився від подорожі. А щоб не втрачати коштів, агенція жваво скинула всі дані та рахунок на завтрашній виліт до Чікаго, навіть з хорошою знижкою.

Тепер залишалась тяжка розмова з Гнатом. Ввечері він приїхав з квітами, піцою й гарною маззю від розтягів сухожиль. Тіна сиділа в його кріслі й знервовано крутилась туди-сюди. Гнат хотів поцілувати свою наречену, але вона вперше відсахнулась та кинула на стіл синю медичну теку.

– Що це? – спитала похмуро.

– Вибач, маленька! Ти знайшла ту гидоту? Треба було викинути, – знітився чоловік.

– Навіщо ж викидати? Ти зробив певну роботу й тепер знаєш, що здоровий. Це чогось та варте. Ось тільки мені сказати забув. Боявся, що я ображусь чи буду почуватися винною? А я такою й почувуюся, Гнатку! Чому ти без мене все зробив? – знову залилась гіркими сльозами вона.

– Прости, крихітко! Я запанікував. Думав, що старий та не годний до батьківства. Ось і пішов. Та ні в чому ти не винна. Ніколи такого не скажу! Просто треба перевіритись разом, а потім можливо зробимо, як твоя мама і в нас будуть дітки...

– Гнате, ти дійсно готовий продовжувати цю епопею з чужими дітьми? А ти знаєш, як страшно почути в школі від одноклiткiв: «Підкинута»? Я добре знаю! Тому ніколи в житті не побажаю такій гарній людині, як ти, чужих дітей. Тут написано, що ти можеш мати багато своїх. Просто не зі мною. Тобі потрібна нормальна здорова жінка. Ось і все...

– Тіночко, що ти кажеш? Крім тебе, мені взагалі ніхто не потрібен! Ніякі діти, лише ТІ. Ось і все, – кинувся перед нею на коліна Гамаюн. А Тіна плакала й пестила його рідну та дуже нещасну голову. І це ж він ще не знав про її рішення покинути континент та попрямувати до Штатів.

– Гнаточку, встань. Я не заслуговую! Це ще не все. Завтра я відлітаю до Чікаго, – випалила Тіна.

– Що? Тіно, я тебе нікуди не відпущу! – скрикнув Гнат і ще міцніше вчепився в її тіло.

– Мені не потрібен твій дозвіл. Ми неодружені. Знаєш, можливо мама відчувала. Якби одружилися, було б більше горя. А так я полечу, а ти з часом знайдеш собі здорову жінку й створиш з нею справжню родину.

– Як ти можеш таке говорити? Ти ж знаєш, що більше в мене не буде жінок. Я знаю лише одну. Тому не пущу, чуєш? Не можна робити таких поспішних кроків. Поїхали до мами Юлії, може вона тобі пояснить. Я без тебе дихати не зможу, – плакав у неї в ногах Гамаюн.

Розділ 43. Я чекатиму

Такого вечора вони не уявляли навіть у страшному сні. У безмежно щасливих людей уже було одне на двох життя і кохання та коли вони захотіли примножити свою радість - прийшла страшна біда.

– Гнаточку, прошу встань! Ну, навіщо я тобі? Ми обоє сильні, тому зможемо почати жити нарізно. А мама? У неї є сеньйор Тесоро, він розрадить. Забере до себе в Іспанію, будуть разом його внуків няньчити. Знаєш, можливо це моя нагорода, що є до кого прихилити голову дуже далеко, якщо тут непутяща, – не знала як іще довести свою правоту Тіна.

– Господи, маленька моя, давай ніжку помажемо, а потім погодуємо тебе, – катував своєю дбайливістю Гнат.

– Перестань! Нормально все з моїми ногами. Збрехала я тобі, вперше в житті збрехала. Але й ти оцими паперами не зовсім щирим зі мною був. Гнате, відвези мене, будь ласка, до мами. Я хочу з нею попрощатися. У мене літак вранці. Рішення я не зміню. І ти не можеш мене зупинити, не хочу я брати такого гріха на душу. Прошу: відвези!

Тепер Гамаюн забув про свою фінансову компанію й про мільйони, про статус і про підлеглих. Він плазував у неї в ногах та молив не покидати його. Виглядало це жахливо! Адже ні після смерті батьків, ні битий в сиротинці, Гнат не відчував себе таким розтоптаним. Він не знав, як зупинити час, щоб повернути те прекрасне, що між них було.

– Гнатку, якщо кохаєш, допоможи мені. Я ж не штучна істота, щоб відключити кохання до тебе. Я знаю, що ти найкращий на землі, але виконай моє прохання. Мені потрібне переміщення у просторі, – тихо попросила Тіна.

Гамаюн почув її та підвівся на ноги. Він дивився у прекрасні смарагди та бачив біль. Страшний біль, що перетікав з карих очей у зелені й назад, а виходу не бачив жодного. Він уже знав: якщо вона вирішила, шансів зупинити не існує. Тому протер лице руками й сказав тим своїм чарівним, наразі мертвим голосом:

– Добре, я відвезу тебе до мами. Я дозволю тобі залишити мене. Я поверну тобі свободу і ти можеш робити все, що захочеш. Якщо вважаєш за потрібне змінити своє життя саме так, я не буду стояти на твоєму шляху. Тому, що кохаю єдину в світі та ніколи не зможу прийняти іншу жінку. Ти відібрала у мене душу і я буду чекати. Якщо колись ти захочеш повернутися - я буду тут. Віддам ціле життя, тільки б твоє сяйво знову було моїм. Пам'ятай про це, мій найдорожчий скарбе!

Так гірко Гнат плакав перший раз у житті та йому було байдуже, як він виглядає. А Тіна взяла вже складену валізку, востаннє глянула на прихисток їх божевільного Кохання й вийшла з квартири. Щоб прокинутись від цього страхіття чоловік до крові стиснув у руках ключі, але на жаль, це був не сон!

Вдома у Юлії Павлівни теж був скандал та істерика. Різні за статтю й віком, а ще за професіями й життєвим досвідом, вони з Гнатом поводитися зараз як дві подружки, в котрих відбирають щось дуже дороге. В такій ситуації цим «щось» була для однієї рідна названа дочка, а для іншого - неймовірно кохана жінка. Та це не зупинило Тіну!

Перед розставанням, в коридорі, Гнат попросив її про послугу:

– Будь ласка, поцілуй мене як тоді, коли дуже кохала. Щоб вистачило на роки чекання. Прости, що образив. Прости що не зміг дати того, що ти прагнула. Я кохатиму тебе вічно, моя маленька єдина втіха на цій землі...

– Прости мене, Гнаточку. Я теж кохаю тебе одного на світі. Тільки так буде правильно. Прошу тебе: живи й спробуй стати щасливим! – Тіна виконала його прохання й обом стало ще нестерпніше.

Він сам штовхнув двері квартири Юлії Павлівни, щоб та швидше зачинилась. Не міг цей сильний красень продовжувати страшну агонію дикого болю, що вирувала в його душі.

Сьогодні Тіна з мамою спали в одному ліжку, як у дитинстві, коли вона хворіла. Юлія Павлівна була поруч й теж ні про що не прохала. Вона розуміла, що не має права зупиняти дочку, котра вирішила повернутись до рідних батьків. Жінка мовчки дякувала Богу, що подарував їй грішній стільки років щастя з цією маленькою красунею.

Вранці, коли Тіна чекала на таксі, вона зняла з пальця обручку й попросила:

– Мамо, віддаси якомсь Йому! У мене він не прийняв би. І я не змогла...

– Господи! Може ще подумаєш? Це Його доб'є, – просила не за себе, а за Гната Юлія Павлівна. Але Тіна мовчки похитала головою та поклала часточку свого життя на комод.

Літак з Борисполя піднявся в повітря вчасно, за розкладом. І це була не

куля над Дніпром, а все як любила Тіна - двигуни гуділи, усміхнені стюардеси носили напої, а вона тримала курс до якогось невідомого життя й здається сама не розуміла: навіщо це робить?

Розділ 44. Америка-Америка

Наступної доби літак з втікачкою безперешкодно приземлився в чиказькому аеропорту О'Гара й Тіна зателефонувала батькам. Містер і місіс Росс чекали її з таким нетерпінням, що зняли номер у готелі, поблизу аеропорту й дівчині не знадобились ні поїзд, ні таксі. Шалені від щастя Емілі та Мартін кинулись обіймати Тіну, наче вона їздила кудись у відпустку, а тепер повернулась і вони встигли за нею дуже скучити.

Ця парочка була такою ж веселою та ввічливою, тільки тут пані Емілі весь час гримала на чоловіка й тримала Тіну за руку так, наче та може розтанути у повітрі. Скоро на мінівені Россів вони вибрались зі страхітливої «каші» аеропорту та поїхали в бік міста. Тато Тіни (чи Ешлі) зараз важко сказати, сидів за кермом сімейного Форда й щасливо поглядав на доньку. А мама весь час пестила її долоньку, тихо витирала слізки й не могла надивитись на неочікуване диво.

Тіна так зморилась від довгого перельоту, що хотіла спати та майже не слухала розповідей рідних батьків. А вони, наче дві пташки, весь час весело щебетали та блаженно раділи її появі.

Жили Росси в передмісті, як кажуть у зеленому благонадійному районі. Їх дім не був розкішним, але доволі гарним та великим. В полі зору знаходились такі ж спокійні особняки, оточені найрізноманітнішою зеленню. Звісно каштанів тут ніде не було видно. Місцева флора скоріше нагадувала південні широти та й сьогоднішній день видався дуже спекотним.

Щаслива господиня провела свою дорогу дитину в кращу з кімнат особняка й повідала: де що знаходиться. Тіна довго стояла під приємним душем. Потім вона перевдяглась та пішла до столу. Батьки виставили багато смачного, але ні гарячого українського борщу, ні піріжків мами Юлі, до яких так звикла киянка, тут не було.

Гостя чемно подякувала та пішла до себе. Але як тільки доторкнулась до пухкої подушки - відразу почала плакати. Перед її очима стояли спотворені горем обличчя Гната й мами. Так, через розставання з нею вони були страшенно нещасні та й вона тепер не розуміла: навіщо народилася на світ?

Спілкування з батьками було якесь напружене й Тіна не витримала та за столом видала наступне:

– Дякую вам, Емілі й Мартіне, за вашу гостинність. Я розумію, що звалилася наче сніг на голови й треба щось пояснити. Але ж ви добрі й розумні люди. Тому, будь ласка, не чекайте від мене миттєвої прихильності. Мені потрібен час. А наразі можна я буду називати вас лише на ім'я?

– Боже правий! Звісно можна. Та власне в нас всі так роблять. Діти й онуки кличуть родичів на ім'я й немає у цьому нічого дивного. А ще ми зовсім не проти називати тебе, Тіночкою, як нарекла пані Джулія. Вона зберегла для нас найдорожчий скарб і ми до кінця життя будемо вдячні цій жінці, – щиро відповіла місіс Росс. А Тіна почула ті страшні слова про пані Джулію та скарб і з криком кинулась геть, до своєї кімнати.

– Думай, що говориш! – постукав себе пальцем по голові містер Мартін, а його дружина лише винувато знизала плечима й розвела руками:

– Але ж я не сказала нічого поганого, Мартіне. Добре, я буду обачнішою...

– В тому й справа! Ти ж бачиш, що дитина прилетіла зовсім не при собі. Значить там сталося щось жахливе. А ти зі своїми компліментами до тієї пані влізла. Я теж не знаю, як краще себе вести. Будемо чекати, воно само покаже, Еммі, – порався біля посудомийної машини містер Росс.

– Добре, як скажеш. Я тут планувала, на честь повернення Ешлі, грандіозну вечірку. Хотіла познайомити наших друзів з донечкою. Але зрозуміла, що поки не на часі, – тяжко зітхнула Емілі.

– Ну, ти як завжди, Еммі! Яка вечірка? Вона бачити нікого не хоче. Хіба не розумієш: дитина втекла від когось чи від чогось страшного? Поки не розберемось у всьому - ніяких урочистих заходів. Може днями покажемо їй бізнес чи місто? Я взагалі не знаю, що робити. Єдине радує, що дитина поруч, – розгублено обіймав дружину Мартін Росс.

Ввечері до них заглянув один з винуватців усіх цих подій, а саме приватний детектив, що допомагав з пошуками.

– Вітаємо, Джоне! Ласкаво просимо. Сідайте, зараз приготую Вам каву, – крутилась по кухні місіс Росс.

– Дякую, щира господине! Чув про вашу радість. Слава Богу, донька не тільки знайшлася, а й вирішила повернутися додому, – сів на улюблене місце старий знайомий.

– Так! А звідки Ви знаєте, Джоне? – здивовано здійняла брівки місіс Росс.

– Дорога моя Емілі! Ну, я ж не тільки пончиками бавлюсь, а ще й працювати люблю. Така в мене професія: чути й бачити все. Та вже весь ваш квартал новиною гуде. Був у справах в аеропорту й там знайомий прикордонник повідомив, що наша пропажа перетнула кордон рідної країни, – з посмішкою в пишні вуса, попивав каву детектив.

Розділ 45. Ділан

Пройшло кілька діб і Тіна-Ешлі потихеньку почала звикати до нового перебігу часу та подій. Звісно їй страшенно не вистачало синього київського неба й добротних сталінок Печерського району. А тут всюди простягалися пишні зелені простори, на яких стовбичили тихі особняки, з непомітними благородними пожилецями. Це було надзвичайно нудно!

А всередині дівчина весь час відчувала криваву рану, що затягнулась болючою кіркою, та в будь-яку хвилину могла розірватися й кровоточити без упину. Зранку батько регулярно виїздив у місто, щоб

перевірити ресторанчики та займатися нескінченною роботою для задоволення потреб клієнтів. Вечорами він телефонував про закупки й домовлявся з фірмами та складами. А пані Емілі була заклопотана домашнім господарством і ненав'язливо вводила Тіну в курс їх стабільного життя.

Раніше, в Києві, дівчина була зайнята навчанням і коханням, а тепер лише біла байдики. До приготування їжі її не допускали, бо все приїжджало готовеньке й смачненьке. Тому зі сказаного виходило, що для підтримки здорового глузду - дівчині конче потрібно зайнятися хоч за якоюсь справою.

– Я перепрошую, Мартіне! А можна мені поїхати якось з Вами на роботу? – спитала Тіна за вечерею.

– Та, звісно можна, дитино! Я давно хотів запропонувати, але ж оця буркотлива жінка вічно зупиняє мої бажання. Мені так багато треба тобі всього показати! – неймовірно зрадів батько Тіни.

– Ну, так! Якщо хтось винен, то відразу я, – замахала на чоловіка руками Емілі й Тіні їх стосунки починали дещо подобатись. Не дивлячись на всю новизну, родина Россів дійсно була щира й життєрадісна.

Вранці спадкоємиця чиказької мережі швидкої їжі «Великий бургер» одягла більш-менш ділову сукню та сіла до батькового авто. Емілі радісно помахала їм рукою й розуміла, що життя налагоджується.

Спочатку містер Росс показав працівникам юну господиню. Він так гордо представляв Тіну в кожному колективі, що робітники лише тихо всміхалися. Адже у величезному місті було так багато безробітних, що краще поклонитися невідомій дівчині, ніж опинитись десь у нескінченній черзі на біржі праці.

В кінці екскурсії містер Росс повернув мінівен у великий двір між двох висоток та додав:

– Тіночко, тут наш офіс і я тебе познайомлю з керівником справами «Великого бургера». А потім заїдемо на обід до моєї гордості та продегустуємо кращі роботи майстрів. Ділане, де ти ходиш, чорт забирай! – владно скрикнув містер Росс і на порозі кімнати з’явився молодий чоловік, років тридцяти.

Невисокий і кремезний, він виглядав так, наче був живою рекламою «Великого бургера». Його глибоко посажені блакитні очі, з цікавістю, оцінили новинку й він розцвів у традиційно привітальній посмішці, яка тут сяяла на обличчях майже у всіх людей.

– Вітаю, містере Росс! Я завжди поруч. Тільки почув - відразу перед Вами! Кого це Ви привели? Невже знайшли відповідну кандидатку для управління фінансами?

– Та щоб тобі, Ділане! Доньку-красуню я привів познайомити, а в нього лише робота в голові. Це наша прекрасна Тіночка-україночка. Ну, й звісно неповторна міс Росс.

Тепер той Ділан здивовано оглянув красу перед своїми очима та впевнено сказав:

– От якби Ви мені цього не сказали, босе, я подумав би, що місіс Емілі зробила пластику. Вітаю, шановна міс Тіно, в нашій царині. Мене звати Далан Гант і я завжди до Ваших послуг!

Через його прізвище Тіна згадала героя «Місії...» і їй стало чомусь смішно. Вона вирішила пожартувати:

– Вітаю, Ділане! А Ви родич Тома Круза чи його героя?

– Мене про це часто запитують. Та я вже звик до дивної популярності, – відповів керівник справами й невиховано підкреслив, що Тіна висловилась неоригінально. Це її зачепило!

– Перепрощую, Ділане! Ось така я нудна особа, – зітхнула дівчина.

– Що Ви? Я не мав на увазі нічого подібного. Просто дійсно, хоч прізвище мінняй! Але ж воно в мене одне. Босе, а що мені робити з тими звітами? Я можу вести справи з будь-якими людьми, але купи паперів просто до сказу доводять, – перейшов до робочих питань керівник справами, хоч весь час кидав на Тіну схвильованим поглядом.

– То викинь їх та й край! Ділане, ти ж не дитина, шукай людину. Чи ти мені пропонуєш цим зайнятися? – різко відреагував на запитання підлеглого містер Росс і Тіна відчула в собі батьківські гени. – Пішли, доню, від цього непутящого. Я тебе нашою найкращою смакотою пригощу!

Розділ 46. Мама

До самого вечора Тіні не давало спокою питання про роботу в офісі. Звісно те місце і сам керівник справами їй не сподобались, але сидіти вдома й катувати себе спогадами про божественні очі Гната - було ще нестерпнішим. Тому за вечерею Тіна наважилась:

– Мартіне! А що ви сьогодні з Діланом говорили про управління фінансами? Вам справді потрібна людина для роботи зі звітністю?

– Так, донечко! Дуже потрібна, – хитро посміхнувся містер Росс, бо пам'ятав професію Тіни та щирі відгуки про її блискучі здібності у вивченні економіки.

– То може я допоможу? Набридло сидіти вдома й гортати журнали. Не треба ніяких заробітків, просто хочу розвіятися й попрацювати, – сказала вона.

– Бачиш, Мартіне, це в дитині говорить моя мама. Тіночко, ти просто копія бабусі. Я показувала вже альбоми й ти бачила вашу феноменальну схожість. Більш безкорисливої людини я в житті не зустрічала. Але про заробітки я не згодна. Людина, що працює, повинна отримувати винагороду. Це закон! – зраділа Емілі.

– Але ж мені нічого не треба. Я й так на всьому готовому живу, то хоч трохи попрацюю, – долучилася до суперечки Тіна й відчувала, що оживає.

– Добре, доню! Та й Ділан сьогодні ледве не вискочив зі штанів, коли нашу донечку побачив, Еммі, – ляпнув Мартін, а Тіна миттю зблідла та подякувавши за вечерю, зникла у себе в кімнаті. І зрозуміли батьки, що в їх дитини проблеми з коханням. А ще з тим красунчиком, що під час знайомства в Києві, називав себе її нареченим.

Через деякий час Тіна ознайомилася з паперами, зробила порівняльний аналіз фінансових законів двох країн та невимушено навела лад у фінансових звітах батьківської фірми. Ось тільки душевний стан дівчини викликав у Россів велике занепокоєння. Якось ввечері, коли Емілі знову розповідала Тіні про родичів, вона ненароком, зачепила в розмові Гната. Дочка завертілась, наче пташка в клітці, не стрималась і заплакала.

– Тіночко, ми шукали тебе майже двадцять років і я виплакала море сліз, але не можу чути, як ти ридаєш ночами. Що зробив тобі той красивий чоловік? Ми ж не чужі та прекрасно розуміємо, що ти не просто перетнула океан. Так, ми довго були далекі, але я твоя мама й мені серце крається. Неймовірно хочеться допомогти своїй дитині!

– Емілі, прошу Вас, не треба! Я не зможу розповісти, дуже боляче, – прошепотіла Тіна й пригорнулася до жінки, а та вперше у житті міцно обхопила її руками й попросила:

– А ти все-таки спробуй, доню! Так ти допоможеш мені віддати свій багаторічний борг! Зроби мені послугу.

– Добре, я розповім, – тяжко зітхнула Тіна й почала. – Ви спитали: як Гнат мене образив? Він не міг! Такої світлої душі мені більше ніколи не зустріти на землі. Це я образила їх з мамою Юлею на все життя і не буде мені прощення. А наше Кохання...

– Що? Ну, говори як є. Я ж тебе на світ народила, тому зрозумію, –

настирливо просила Емілі Росс.

– Наше Кохання було безмежне й неймовірно красиве. Він кожної ночі знімав для мене з неба всі зорі, а я дарувала йому цілий світ. А потім ми захотіли стати батьками, але в нас не виходило. Я дурна нікуди не зверталась, а він злякався за себе й таємно перевірівся та виявився абсолютно здоровим. Я не змогла собі цього пробачити, тому просто втекла до вас. Я завдала їм страшного болю і в мене все вигоріло ось тут. Та з цим мені жити, – показала вона на серце.

– Тобто ти навіть не знаєш напевно: безплідна чи ні? Він просто звинуватив тебе в цьому? – заговорили в жінці материнська відданість та обурення за дочку.

– Ні-ні! Гнат взагалі нічого не хотів. Тільки, щоб я була з ним. Він молив залишитись. Казав, що будемо перевірятись або візьмемо чужих діточок. Емілі, він святий! А я його кинула, – задихалась сльозами Тіна.

– Дитино, а чому ж ти відразу не сказала? Навіщо мучишся? Я твоя мама й повинна зробити все для твого щастя. Якщо він такий гарний чоловік, треба не кидати, а боротись. Завтра ж поїдемо до медичного центру та почнемо з'ясовувати. У нас гарна й сильна медицина. Може з тобою все в порядку, але ж треба зрозуміти. Я піду з тобою всюди й не зупинюсь, доки ти не станеш щасливою. Я теж хочу внуків і ми обов'язково знайдемо їх у тобі, – розчулено пригорталась до Тіни жінка.

Чомусь весь час виникає запитання! Навколо дівчини крутиться купа гарних людей, та й сама вона здається непоганою. Але ж карма в неї така, чи доля, бо маючи нестримне бажання бути щасливою, вона залишається страшенно нещасною?

Розділ 47. Тато

Наступного дня Тіна не поїхала в офіс «Великого бургера». А місіс Росс сказала чоловікові, що в жінок є свої справи та вони його не стосуються. Усміхнена жінка, як і дочка, вміла бути швидкою та непереборною.

Вона викликала таксі й повезла дівчину прямо до центру Cal-Devon. Там чітко окреслила своє прохання про обстеження доньки й для Тіни почались нудні та інколи доволі принизливі процедури.

До кінця тижня зеленоока красуня вже знала все про свою кров, серце, нирки й навіть очі. А профільні медики поставили їй простий та дуже гидкий для молоді жінки діагноз: полікістоз яєчників. Звісно, що без лікування стати мамою з подібним діагнозом - надії примарні. Їй порекомендували або довготривалий процес профілактичних заходів, або надійніший спосіб: хірургічне втручання, з максимумом сучасних технологій та мінімумом шкоди для красивого тіла пацієнтки. На хірургічне втручання дівчина погодилась.

Зовсім випадково чи велінням долі, але саме в Штатах Тіна отримала відповіді на свої тяжкі запитання. З клініки молода леді вийшла з хорошими прогнозами, численними рекомендаціями та неймовірним бажанням зателефонувати до Києва.

Виходить, що місіс Росс була дуже сумлінною й відданою мамою. Вона ж розуміла, що Тіна тепер в будь-який час, кинеться назад до української столиці та знову залишить про себе лише приємні спогади. Але серце матері не вмє думати про власну вигоду, воно просто віддає дитині все, чого та потребує.

Розквітла та сповнена надій Тіна, повернулася до роботи в офіс «Великого бургера» й продовжила вести фінансову звітність батьківської фірми. Вже пройшло пів літа, але з Києва не було жодної звістки.

Вона розуміла, що Гнат на неї страшенно ображений і спілкування для нього невимовно болісне. А мама Юля, хоч і мала до життєвого болю стійкий імунітет, але теж мовчала. Виходить, що ці двоє залишили втікачці власний вибір, яким вона продовжувала катувати своє серце.

– Ділане, це ти? – якось почула вона шурхіт в коридорі, але той не відповів. Натомість в офіс заскочили двоє темношкірих хлопців і в руках одного була зброя.

– Давай гроші! Все, що є! – скрикнув один та спробував навести на неї дуло. Ноги у дівчини затремтіли більше ніж тоді, коли підіймалась в кошику над Дніпром і Тіна віддала їм свою сумочку.

Хлопець висипав все, що там було на стіл та гримнув:

– Ну дуркуй, мала! Давай те, що в сейфі!

Але ж в офісному сейфі не було грошей, лише папери. Виторг знаходився в бургерних й звідти прямував до банків. Вона знизала плечима й відповіла правду:

– В сейфі немає грошей!

– Так я тобі й повірив. Відчиняй! – кричав чорнявий. Поки Тіна вагалась, хлопець стукнув її зброєю по голові. Потім відчинив сейф, викинув все, але грошей не знайшов.

– Зніми з неї прикраси! – порадив інший.

– Так на ній нічого немає. А ще кажуть: багатії! Навіть сережок у вухах не носить! – обурився нападник, схопив айфон Тіни та й кинувся геть.

Коли дівчина прийшла до тями, у неї на голові вже був вологий рушничок, поряд сиділи тато й Ділан, а біля сейфа працювали поліціанти.

– Дитинко, як ти? – перелякано дивився на Тіну батько.

– Ласкаво просимо до Чікаго, міс Росс! Чого ти двері не зачиняєш? Я ж завжди кажу: замикайся коли я не в офісі! – посміхався Гант.

– Але я думала, що ти десь поруч, – відрізала Тіна.

– Вона думала! Ось надавали тобі по тій думалці, тепер будеш розумнішою.

– Ділане, ти звільнений! – скрикнув містер Росс і Гант притих.

– Не треба, тату! Все в порядку. Він правий, – попросила Тіна, а голова боліла й навіть нудило.

– Ось якби я не був такий щасливий, що дитина мене назвала татом, точно звільнив би. Йди геть з очей! – випровадив хлопця містер Росс і посміхнувся: – Дякую, донечко! Я дуже за тебе злякався.

Ввечері місіс Росс за вечерею влаштувала чоловікові страшний розгром. А Тіна лише посміхалася та відчувала, що вона вдома з родиною.

– Мамо, прошу перестань! В мене й так голова ще розколюється, – посміхнулась дочка, а бідна жінка замовкла на мить та потім кинулась обіймати свій скарб і від радості заплакала.

Розділ 48. Гнат

З часу, коли Тіна почала називати батьків не на ім'я, а як годиться рідній дитині, Росси були просто в захваті! А ще дівчині страшенно хотілося порадувати новинами про своє здоров'я маму Юлю. Ну, а вже почути Гната - взагалі було манією. Та й страх, що його звабить якась красуня, доводив Тіну до божевілля.

Вона систематично гіпнозувала поглядом дорогий контакт, але натиснути виклик не наважувалась. Що як Гнат не захоче розмовляти з нею через образу? Господи! Чому цій дівчині лікували тіло, адже потрібно було голову?

Вчора в офісі Тіна відчайдушно посварилася з дурнуватим Діланом. У спілкуванні він став просто неможливим. Кричав, що вона безмозка лялька та хазяйська донечка. Після такого розгнівана дівчина мовчки покинула офіс, але батькам нічого не сказала.

Саме тому, перед сьогоднішнім походом на роботу, Тіна вирішила підняти свій «бойовий дух» та все-таки поговорити з Гнатом. Вона прокинулась о сьомій ранку, бо різниця в часі просто вбивала! Додала +8 і молила Бога, щоб о 15.00 Гамаюн не знаходився на якійсь нараді.

Абонент довго не відповідав, був дійсно зайнятий, але настирлива дочекалася з'єднання:

– Компанія «Кращі інвестиції». Вітаю! – почула неймовірно дорогі нотки голосу, хоча зараз вони були сухими й офіційними.

– І я Вас вітаю, гендиректоре! Привіт, Гнатку! – не змогла довго таїтись Тіна, а там вдалині, запала миттєва тиша.

– Тіно??? Чому з іншого номера? Я ж ігнорую невідомі дзвінки. Господи, де ти? – змінився його голос та Гнат ще не вірив, що чує її.

– Стрімкий світ забрав у мене старий телефон і тепер це мій новий номер. Та то дурна історія, колись розповім. Скажи: наразі можна з тобою розмовляти? – посміхнулася дівчина.

– Тобто там зовсім ніяк? Телефони крадуть? Тіночко, повертайся додому, тут добре! Знаєш, сьогодні мені приснилось високе синє небо і ти зателефонувала... Це диво! – захлинався тепер його баритон, а в очах Тіни стояли сльози.

– Не все так просто, – зітхнула вона. – Я працюю в батьківській компанії й вони на мене розраховують. Гнате, ці люди дивовижні! А тебе я запрошую до нас у гості, – вирвалось з неї таке, чого зовсім не планувала.

– Тіно! Я навіть ще не вірю, що чую тебе, а ти відразу зарощуєш мене на інший континент. Тобто додому ти не збираєшся? – миттю зробив висновок він.

– Хм! Пане Гамаюн, але ж я й тут вдома! Це місце мого народження, а красень Київ, то наче казка, що тривала двадцять прекрасних років. Гнаточку, я дуже хочу побачити тебе! – наполягала вже вона.

Це було дивно та Гамаюн мовчав. Раніше в нього на все знаходилась для неї відповідь. Може чоловік відчув, що маленька Тіна виростає і це його збентежило?

– Ну, з батьківщиною зрозуміло. А мене ти запрошуєш на екскурсію, чи як? Коли їхала, ти сказала, що НАС більше не існує. Невже передумала? – згадав той страшний вечір Гамаюн і тепер в голосі звучали гіркота й невпевненість.

– А я й запрошую, щоб зрозуміти: чи МИ ще існуємо. Міжнародний зв'язок - штука гарна, але нашого питання не вирішить. Треба бачити очі й чути серце. Я так думаю, – продовжувала добивати логікою Гната вона.

– З цим я повністю згоден і обов'язково прилечу, тільки пізніше. Зараз не можу, прости. Піврічна звітність, нерви, важкі часи. На тижні визначусь з датою. Але тепер ми обов'язково зустрінємось. Тіно, я теж цього дуже хочу! Номер можна залишити в обраних? – уточнив Гамаюн.

– Якщо він для тебе «обраний», то так! – пожартувала вона й серйозно додала: – Я буду чекати й телефонувати. Я дуже сумую...

– Дякую! Будемо ділити свій сум, доки не побачимось. А тепер скажи мені щось, від чого я зрозумію, що це не марення, – натякав Гнат на красиві слова. Вона й сама сказала б, але без дозволу вагалась.

– Я кохаю тебе, Гнате Гамаюн, як раніше. Нічого не змінилося! Це ти хотів почути? – сонячно посміхнулася вона, бо згадала своє запитання, коли він прохав перейти на «ти».

– Так, саме це! Все життя хочу чути від тебе такі слова. Я безмежно кохаю тебе, Тіночко! Нічого не змінилося, – тепер захмелів його неймовірний голос та відчувалось, що в серці чоловіка знову розквітає весна.

Розділ 49. Хочеться вірити

Ще одну ніч у своєму холостяцькому житті Гнат Гамаюн провів погано. Тільки цього разу, серед марень, у своїх обіймах він бачив її. Чоловік

прокидався з блаженною посмішкою, але в ліжку був один! Щоб не втратити розуму Гамаюн сів за комп'ютер, але працювалось йому теж погано. На екрані, замість змінних даних, він весь час бачив неймовірні зелені очі, а в вухах звучали її слова: «Кохаю, як раніше».

Чесно кажучи, красунчик-спортсмен й зовні дещо змінився. Його чарівне обличчя осунулось і стало худорлявим та блідим. Всі дорогі костюми обвисали на стрункій фігурі, наче вбрання дівчат на подіумі. Але йому було байдуже, бо без Неї він не мав ні апетиту, ні будь-яких бажань чи життєвих сил.

І знову вечір, в очікуванні дива. Гнат попив кави та головний біль не відпускав. Він пішов до аптечки, але почув виклик. Кинув усе й молився, щоб то була Вона. То дійсно була Вона!

– Доброго вечора, Гнаточку! Не заважаю? – спитала дурницю Тіна.

– Ніколи. З того часу, як ти зателефонувала я чекаю і став зовсім дурним. Сьогодні в офісі народ знову отримав від мене «на горіхи». Хоча я сам винен. Не можу сконцентруватися, весь час думаю лише про НАС, – щиро жалівся колись усміхнений та вольовий фінансист.

– Гнатку, прошу: не зривайся на людях і себе бережи. Я хочу бачити ті божественні очі щасливими. Вони в тебе неймовірні і я за ними страшенно сумую, – говорила Тіна й чутно було, що вона знаходиться у вирі великого міста. Купа голосів та звуки авто заважали милуватись її голосом.

– Ти працюєш десь у середмісті? – хотів виявити кмітливість Гамаюн.

– Так, Гнатку. У нас тут всюди середмістя! Це такий страшний вулик, але я вже звикаю. Хоча батьки живуть у доволі спокійному й зеленому районі. Ось там можна відпочити.

– Тобто тобі все подобається? – знову перепитав чоловік.

– Прощу, не ревнуй, будь ласка! Так, мені подобається тут, але без тебе

дуже важко, – чесно зізналась вона. Гнат чомусь пропустив її болюче зізнання та спитав інше:

– А Юлії Павлівні ти спеціально не телефонуєш? Вибач, Тіно, але їй теж дуже важко. А ще вона повернула мені твою обручку. Що це означає?

Його красивий голос затремтів та й усмінене лице Тіни перестало сяяти. Вона зітхнула й сіла на лавку в невеличкому сквері.

– Гнате, я не зможу відповісти на відстані. А про маму ти правий, – різко відреагувала дівчина.

– Прости, якщо образив! Тільки слухавку не кидай, я цього не винесу, – попросив співрозмовник і Тіна від болю заплющила очі. Та наразі вона відчула, як хтось лизнув її руку. Дівчина зойкнула й побачила красивого сенбернара, що стояв поруч і заглядав їй у вічі.

– Сіборне, до мене! Не чіпляйся до людей! Будеш покараний! Вибачте, будь ласка, – суворо глянув на прекрасного пса його чорношкірий господар. Але Тіна обожнювала цю розумну породу й навіть спробувала попестити пса по голові.

– Нічого страшного, містере! Він у вас чудовий. Не треба його карати. Я не боюся собак, вони інколи добріші за людей, – відповіла вона господареві нового знайомого.

– Це правда, міс! – ввічливо кивнув головою афроамериканець. – Добре, не покараю. Вибачте, що потурбували.

Тепер Тіна повернулася до розмови з Гнатом і від собачої уваги на душі стало трохи тепліше.

– Вибач, Гнатку. Кавалер тут підійшов познайомитися. Красивий такий, білявий, – пожартувала вона.

– Та я чув, але ж з ним був ще й господар, – став страшенно ревнливим Гамаюн.

– А як мама взагалі? – швидко міняла теми дівчина.

– Добре, наразі на Мінорці. Вони з сеньйором Тесоро повінчались і в них медовий місяць, – знову відчула біль в його голосі Тіна та пошкодувала, що лагідний пес не залишився поруч. Ось якби він ще раз лизнув їй руку, може було б легше?

– Гнатку, за маму я дуже рада! З сеньйором Тесоро вона щаслива. Молодець, не залишив її наодинці з сумом. А відносно нас - тепер все залежить тільки від тебе, – скинула з очей слізки Тіна.

– Я постараюсь зробити нашу зустріч ближчою, маленька. Я б міг говорити з тобою всю ніч, але ж ти на роботі. Піду попрацюю, бо не засну, – забув про головний біль Гнат та згадав свою неповторну посмішку.

– Так, Гнаточку, мені треба йти. Я бажаю тобі солодких снів! Спи ночами, будь ласка. І на людях не зривайся, вони хороші й усі тебе люблять, – згадала дівчина добрі часи в «Кращих інвестиціях».

– Не йди... – прошепотів через простір Гамаюн й Тіна глибоко вдихнула повітря, якого не вистачало. – Вибач, то був крик моєї душі. Я кохаю тебе, мій скарбе, і скоро приїду. Обіцяю.

Як хочеться в це вірити!

Розділ 50. Мама Юля

Тільки наступного дня Тіна вирішила зателефонувати мамі Юлі. Це виглядало так, наче зачарована принцеса проснулася від сну та починає згадувати добре минуле.

Спочатку Юлія Павлівна плакала, потім багато розповідала про страшні муки Гната після від'їзду Тіни, а про себе змовчала. Але ж її маленька дівчинка вже подорослішала та розуміла все чітко і ясно.

– Мамуню, а що тепер з «Квітами Джулії»? Ти закрила агенцію? –

згадала названа донька, як дорожила Юлія Павлівна іміджем свого модельного дітища.

– Ні! Офіційно агенцію я поки не закривала, але дівчаток забрала з собою сюди. Ти ж розумієш, що дехто з них навіть мріяти не смів про подіуми Європи. Та в Габрію доволі серйозна агенція і з ним співпрацюють гучні імена високої моди. Дівчатам страшенно подобається та й задніх вони не пасуть! Нещодавно наша Ліля взяла приз за краще дефіле в Мілані. Габрію дипломом нагородили, а мені теж приємно, що дечому квіточок навчила.

– Мамо, а що сталося з Танею? – чомусь різко перемкнуло Тіну з хорошого на тяжке.

– Все добре, Тіночко! Нашій Тані скоро народжувати. Каже, що в неї буде хлопчик і вона абсолютно не шкодує, що кинула подіум. Інколи телефонує мені й плаче від щастя. Вибач, доню! Ти спитала, а я дурниці мелю. Забула, що тобі таке болить, – знітилась Юлія Павлівна.

– Ні, мамо! Вже відболіло. Кажуть, я тепер абсолютно здорова та повністю готова до материнства. Знайшли місцеві лікарі мої проблеми й знищили лазарем. Я тепер, як новенька, мамо. Правда, нікому не потрібна, – ділилася жіночими справами Тіна.

– Я перепрошую, нічого не розумію. Які проблеми? Яким лазарем? – заплуталась в інформації далека від народжуваності жінка.

– Розумієш, мамочко, коли я приїхала сюди, то всі ночі ридала без упину. Батьки - люди ввічливі та якийсь час мовчали. Але потім мама не витримала й присіпалась із запитаннями. Ну, а коли вислухала, то просто взяла мене за руку та й відвела на лікування до спеціального центру. Там мене спочатку запихали ліками, але безрезультатно. Тому запропонували операцію й повідсікали все зайве. Зараз кажуть, що краще швиденько народжувати, але немає від кого. Чіплявся тут днями до мене один гарненький сенбернар у сквері, але ж він не мого виду, – тепер весело жартувала Тіна про страшні раніше речі.

– Господи, бідна ти моя дитино. Стільки всього вже пережила за своє крихітне жіноче життя. А що ти вирішила з Гнатом? Бо коли я йому твою обручку повертала, думала, що бачу востаннє. Наче життя з чоловіка пішло. Та він відповідальний, роботою тримається. Поздоровляв нас з Габрію по відеозв’язку. Я навіть не впізнала тих шалених очей. Сивина і погляд порожній та сумний, – доповіла Джулія.

– А ми вже кілька разів розмовляли з ним, мамо. В мене тут телефон вкрали, ну й звісно контакти всі геть. Я йому з нового набирала аж доки не відповів. Уявляєш, він не сердиться, я запросила його сюди. Обіцяв, що зі звітами розбереться й прилетить. Я хочу все повернути. Не можу я без нього, мамочко, – навзаєм зізнавалась Тіна, що в неї на душі.

– Габрію! Йди швидше сюди, – весело скрикнула Юлія Павлівна. – Тіночка наша телефонує. Дитина знову з’явилася для нас на світ! Ну от: пляшку з вином на radoщах розбив. Та не переймайся, коханий, то на щастя! Уяви, доню, ніс бутель з вином, а як про тебе почув - так з рук і випустив!

– Мамуню, не свари сеньйора Габрію! Він же наш порятунок. Гнату з фондом допоміг, тебе від мене врятував. Я ж чую, що ти щаслива! – посміхнулась Тіна.

– Та як мені його сварити? Доню, він дійсно наче той бальзам. Весь час всім допомагає. І трудиться день і ніч. Я лише тепер розумію, що давно треба було відповісти на його пропозицію. Скільки всього обійшлося б у житті! Хоча з іншого боку, якби ми сюди раніше переїхали, де б ти Гната зустріла? Та від долі не втечеш і все йде, як повинно.

– Кохане наше дитятко! Buenos días! Як ти? – почула Тіна з трубки хрипкий голос маминого сеньйора. – Я так зрадів, що помив терасу улюбленим червоним. Скажи, наша квіточко, в тебе все добре? То я від радості зараз оближу всі сходи, а потім ще й мою Джулію заодно!

Тепер Тіна весело розсміялась і згадала минулі роки. Коли вона росла у нього на руках і цей чоловік, не знаючи майбутніх намірів її названої мами, все одно відносився до абсолютно чужої дитини, наче до своєї

рідної. Таким був і залишається цей чарівний іспанський сеньйор.

Тіна розпрощалася з рідними людьми й тепер відчувала себе неймовірно багатую. Тут, у Сполучених Штатах, вона народилася й повернулася до рідних батьків, що в ній душі не чують.

А ще в неї є кохана батьківщина - Україна, що виростила та вивчила її. В Іспанії щасливо живе названа мама. Та найголовніший у її житті - чарівний український бізнесмен Гнат Гамаюн. Тіна на диво міцно поєднана з ним долею й Божим провидінням. І тепер вона настирливо сподівається, в майбутньому, побачити красиві карі оченята їхніх синів...

Розділ 51. Чекаю!

Тіна вже збиралася спати, як почула виклик. Вона схопила трубку й побачила, що телефонує Гнат. Звісно вона чекала саме Його!

– Привіт, маленька американська принцесо! Я хотів побажати тобі солодких снів, – почувся з трубки його чарівний голос.

– Вітаю, Гнатку! Звідки ти знаєш, що я збираюся спати? – майже проспівала вона.

– Але ж в тебе десята година вечора. А я хочу отримати вранішній позитив, – здалеку шалів Гамаюн.

– Ти все працюєш, а коли збираєшся прилетіти? – не відставала Тіна. – Навіть тато з мамою чекають на нову зустріч з тобою.

– Тато з мамою? А ти? – ось і повернулись до чоловіка жартівливий тон та впевненість.

– Але ж я вже казала, та можу повторювати без упину: хочу-хочу-хочу бачити Тебе й не тільки... Коли будеш поруч, я доведу! – дуріли такими думками, на відстані обоє, що легко втратити розум.

– Тіночко, не муч мене. Мені ж цілий день людьми керувати, а я лише хочу дивитись у твої очі й більше нікого не бачити. Прости грішника, хотів позагравати! Я буду в тебе 18-го, напередодні вилітаю. В мене вже є квиток і віза, – з посмішкою розсекретив щасливу дату Гнат.

– Господи, за це я тебе й кохаю! Бо ти неймовірний і вреднючий, як я. Тому ми нероздільні, Гнатку. Я дуже щаслива, але треба якось прожити ці три дні нарізно, – проковтнула повітря Тіна й відчувала на очах сльози.

– Тіно, я вже й на роботу не хочу, відразу в аеропорт. А в мене прохання. Пришли мені себе в ліжечку, будь ласка. Я раніше хотів попросити, але не наважувався, – Тіна миттю клацнула камерою та відправила. Пройшла якась хвилька й дорослий чоловік, захлинаючись від дитячої насолоди, відповів:

– Дякую, моя маленька німфо! Ти стала ще прекраснішою. Яке блаженство знати, що ці смарагдові вогники - МОЇ.

– Гнатку, а тепер я чекаю на твоє личко, – з посмішкою вимагала схвильована дівчина.

– Тіно, вибач, НІ! Кажуть, я постарішав і боюся не сподобатися тобі. Ось прилечу, тоді й побачиш, – обережно натякав чоловік на те, що вона з ним зробила.

– Точно постарішав, бо таким дурним я тебе не пам'ятаю. Як ти можеш не сподобатися мені? Хіба власну душу питають: як вона виглядає? Гнаточку, ми ж домовилися кохати навіть через сто років. Прошу тебе, пришли!

– Добре, тримай! – згодився Гамаюн і вона побачила на екрані дійсно худого й посивілого, але до болю дорогого чоловіка.

– Красунчику мій! Ти навіть рідніший і неймовірно чарівний. Прилітай, твої щічки ми тут швиденько підправимо. У батьків дуже смачні

бургери, люди інколи в черзі стоять. Я їй так і сяк собі відмовляю, але це майже неможливо. Тато найкращі продукти замовляє. Він у мене дуже сумлінний та відповідальний. Тепер я розумію, чому забрала до свого серця саме тебе. Через гени батьків, які підказували шукати щирого й доброзичливого чоловіка. А ти в мене саме такий! Який іще, я тобі розповім після зустрічі, – завелась не на жарт Тіна, а Гнат слухав і дійсно хотів вже лише одного: бути з нею поруч.

– Дякую, тобі Кохана! Сьогодні я, мабуть, здивую колектив. Таким вони не бачили мене з часу... Вибач, я не хотів! – зазвучали гіркі нотки в його голосі.

– Нічого. Не ти винен, що я здуріла та наробила стільки біди. Гнаточку, я виправлюсь, обіцяю! Ти тільки сюди нічого теплого не бери. У нас вже корту добу стоїть неймовірна спека. Люди познімали з себе все, що могли. А кондиціонери садять енергію по всьому регіону. Ти головне СЕБЕ привези. Сьогодні я бачитиму щасливі сни про НАС, коханий!

– Солодких тобі снів, моя чарівна дитинко. Я кожного разу не можу відключити зв'язок. Прошу: допоможи мені, – зовсім розтанув Гамаюн.

– Добре, піду дивитися сни про наше майбутнє. Дякую, що ти МІЙ! – Тіна відключила зв'язок і відчувала, як божевільно хоче кохатися з Ним. Але треба трішечки почекати.

Розділ 52. Приємний жарт

В районі аеропорту О'Гара існує великий вибір готелів. Дівчина ще їй досі пам'ятала, як зустрічали її батьки. Тому вирішила, що до міста вони з Гнатом точно не дотягнуть, бо їм терміново знадобиться затишний куточок для «першої розмови». Вона забронювала невеличкий гарний номер та з нетерпінням чекала 18 липня.

Але клятві дні тягнулись наче гума на сонці! Вона вже кілька разів зчепилась у сварці з Діланом та якось почувала від нього доволі дивне припущення:

– Слухай Тіночко-україночко, ти що закохалася в мене? Чого ти чіпляєшся з будь-якого приводу? Взагалі-то я не проти, хоча в мене є дівчина. Але до тебе їй звісно дуже далеко...

Після всього, що тепер вирувало в щасливій душі закоханої красуні, вона лише дзвінко розсміялася, так що просто зупинитись не могла. Тіна вже й води попила, але її продовжував розбирати сміх.

– Дуже дякую Вам, містере Гант! Ділане, я давно так не сміялася. Ти мене просто до сліз насмішив. Господи, якби ж ти тільки знав: як далеко твої дивні думки від істини, – відповіла вона татовому підлеглому та ще й досі трималася за живіт. Добре, що лікували її у медичному центрі за допомогою малоінвазивної хірургії, бо звичайні шви, від сміху, наразі точно б розійшлися.

– Не розумію, що тут смішного? Ми добре працюємо разом. І твій тато завжди наказує мені оберігати тебе, – образився на її реакцію трішки марнославний хлопець.

– Ділане, прошу тебе, зупинись! Бо мене знову сміх розбирає. Тато каже, щоб оберігав, а не кохав. Ти різницю між цими поняттями хіба не знаходиш? Ні? Що ж, скоро сам усе зрозумієш, – таємниче посміхнулася Тіна та відчувала вогонь всередині лише від однієї думки про свого прекрасного Гната.

– І що ж такого станеться «скоро»? – не здавався управитель справами.

– Я тебе обов'язково де з ким познайомлю, тоді не будеш ставити дурних запитань. А поки сходив би та приніс нам чогось прохолодного. Мене ця спека просто доконає! – обурювалась Тіна.

– Дивна ти! У нас кондиціонер стоїть на +18. Я навіть замерз, а їй бачите, спекотно, – знизав плечима Ділан.

Та звідки ж йому-бідоласі було знати: як горить все всередині Тіни лише від однієї думки про ті гарячі оксамитові очі Гната? Час до

зустрічі дійсно тягнувся страшенно довго, але 18-го вранці, містер і місіс Росс розцілували чарівну донечку, сіли до свого надійного Форда та й поїхали на кілька днів до брата, у Вісконсин. Так вони хотіли створити для Тіни й Гната неповторну інтимну атмосферу в домі. А рада-радісінька красуня вхопила таксі та й помчала в бік аеропорту.

Вона перевірила номер і він дівчині справді сподобався. Ліжко відповідало тому, що було на фото, гарне й велике. Приємна прохолода, м'які килими, все готове для повернення неймовірного Кохання...

Розділ 53. Безсмертя

Тіна прийшла до терміналу очікування завчасно та настирливо поглядала на електронне табло. В О'Гарі все було продумано до дрібниць, але через величезну завантаженість аеропорту, літаки частенько кружляли в повітрі й чекали, доки звільниться необхідна смуга. Ну й звісно всі, хто чатував на прилітаючих, теж нудились та згорали від нетерпіння. А вже ті, хто страшенно довго знаходився в небі, тим паче молились на посадку.

Та ось все-таки київський рейс приземлився й Тіна почала очима шукати Гната в натовпі. Бідолашній здавалося, що люди спеціально не квапляться. Аж раптом вона побачила того, на зустріч з ким все її єство чекало кілька довгих місяців.

Дівчина радісно підстрибнула й помахала йому, але Гнат чомусь не відповів. Тоді вона почала стрімко пробиратись поміж людей і тепер чоловік кинув на неї розгубленим поглядом.

Зараз Тіна згадала грудневий корпоратив та першу зустріч очима. І не дивлячись на багато подій, які встигли промайнути в їхньому житті за ці пів року - казка знову відбулася. Гнат заморожено потонув в зелені очей своєї красуні, а збентежена дівчина майже перестала дихати, бо одночасно читала там: цікавість і жагу, ніжність і пристрасть, а ще шалене бажання дивитись на Неї вічно...

Але, Господи, чому він так схуд? Куди поділись накачані біцепси її коханого боксера і той шалений рум'янець, що завжди з'являвся при погляді на неї? Та головне, що її половинка знову поруч! Тіна схопила його за обидві руки й тільки тепер почула довгоочікуваний голос:

– Тіночко! Вибач, я не відразу впізнав. Ти ще прекрасніша, ніж на фото.

– Привіт, Гнатку! Та я звичайна. Це ти навіщось страшенно схуд. Прости, я винна... – прикипіла на очах у сотень людей до його грудей дівчина і знову відчула шалений стук найріднішого у світі серця та ніжний аромат його парфумів.

Гнат оповив її своїми затишними обіймами, заплющив очі й ніхто не звертав уваги на те, як у здорового дядька з очей течуть сльози... Адже це аеропорт - місце зустрічей і прощання. А для цих двох: нова сторінка їх важкого та неповторного Кохання.

Тіна важко зітхнула й трохи прийшла до тями.

– Що це я роблю дурна? Ходімо, Гнаточку. Ти такий зморений, а я вчепилася. Пішли, я тут нам куточок зняла, щоб відпочити. А потім поїдемо додому. Тато з мамою вже на півдорозі до ферми дядька в Вісконсині. Вони в мене особливі, – обхопила Тіна пальцями міцну долоню й не відпустила б навіть якби її вбили. А він тихо посміхався й спопеляв кохану жінку тим своїм неймовірним оксамитовим поглядом, єдиним на всій землі.

Як тільки вони опинилися в номері, Гнат оглянув приміщення й здивовано кивнув:

– Ти мене наче офіційну особу зустрічаєш. Навіщо все це? Мені потрібна лише ти.

– А мені ти. Але ж до самого дому ми б не дотягнули, – сказала й знову припала до рідних грудей.

Гнат обіймав тепер сміливіше, а Тіна згадувала його божественну жагу.

Вона заплющила очі, щоб нічого не заважало вбирати кожен його подих і тут почула:

– Може життя знову зробить з нами щось страшне, але я більше не випущу тебе зі своїх рук. Тіночко, краще відразу вбий, щоб мені не мучитись без тебе. Ти ж не знаєш: як страшно не бачити цих очей, не чути твого серденька й голосу. Я помер без тебе, хоч і виглядав наче живий. Але я обіцяв чекати й дочекався.

– Гнаточку мій, не треба помирати. В нашу першу ніч ти обіцяв, що ми будемо жити вічно. Прости мене... Я дуже завинила перед тобою... Я буду покійно слухатися і вже ніколи не відірвусь від твого серденька, – прошепотіла Тіна й поповзла перед ним на коліна.

– Та що ти робиш, зупинись! Тіночко, я вже простив. Тепер не боляче. Ти в моїх руках і біля серця. Більшого мені не треба, – підняв її Гнат і полонив вуста божевільним поцілунком, якого болісно чекав довгі місяці та боявся не дочекатися ніколи.

Він хотів так багато сказати їй, але просто підхопив на руки й дихав щастям, утопаючи лицем в її тілі. Тепер йому здавалося, що не було всіх тих страшних подій. Адже вона знову в його обіймах, пестить рученятами наболілу голову. Змучений нестерпною розлукою, він розчинявся своїм гарячим поглядом в ній і вкрив собою. Вони так довго чекали на цю мить, що непотрібні були ні слова, ні пестощі, лише з'єднатись в одне-ціле назавжди...

Гнат з гучним стогоном мученика увірвався до її вогню, а Тіна скрикнула від насолоди й далі було знову щось схоже на останню мить двох одержимих полум'яних створінь. І не було на світі такої сили, щоб розділити ці два тіла і душі. Гнат поглядом благав її про щось, а Тіна виконувала все, чого він хотів. Що завгодно, тільки б кохав, тільки б не покидав більше й на мить... В красивих очах обох блаженних стояли сльози. Ось божевільний від щастя чоловік розгублено заглянув у її очі й почув:

– Більше ніколи не питай мене про це. Так, я твоя навіки й понад усе

хочу, щоб був у мені завжди. Я хочу народжувати тобі дитятко кожні дев'ять місяців і не зупинюсь, доки сам не попросиш.

Далі вона відчула його нестримний вогонь у собі й скорилась неймовірно солодкому оргазму, а Гнат вбирав її прекрасні муки, молився Богу й дякував, що повернув йому небесну мрію та красу.

– О, Тіночко моя! Скажи, що це не сон і все, що ти сказала так і буде... – продовжував палко цілувати її Гнат і не міг зупинитись.

– Ні, мій єдиний це не сон. Так буде. Хочу стати мамою твоїх красивих діточок. Мене тут лікували та сказали, що я вже зможу. Знаєш, тепер я вірю в наше безсмертя серед крихіток, що виростуть у мені. Мій Гнаточку, я так тебе кохаю! – і знову плакала й тремтіла в його обіймах, наче вже перейшла межу безсмертя.

Гнат милувався своїм скарбом і зовсім не стидався власних сліз. Він щедро наповнював свою прекрасну німфу життєдайною вологою, а потім бажав повторити все знову.

До напівсмерті зморені Коханням, вони переливались поглядами й посміхались. Схрещені пальці рук не могли роз'єднатись, а вуста шепотіли:

- Кохаю більше за життя...
- Я подарую все тобі...
- Скажи, що більше не покинеш?
- Ніколи, ні в одному із життів.
- Навіки одне ціле...
- Господи! Іди до мене...

Розділ 54. Буду твоєю

Наче пташку розпластану на ліжку, Гнат залишив Тіну відпочивати, а

сам пішов та прийняв на гостинній американській землі, перший приємний душ. Він блаженствував під потоками води й навіть зараз, у кабінці, таємниче посміхався. Кудись поділась бліда зовнішність одинака, яку замінив впевнений і гордий та безмежно щасливий чоловік.

Гамаюн повернувся до своєї знесиленої красуні й обережно познімав пасма золотавого волосся, що розсипались по личку й подушках. Потім нахилився та ніжно доторкнувся вустами до її гарячої щічки.

– Я безмежно кохаю тебе, мій найдорожчий скарбе! Господи, навіщо ти така неймовірна в усьому? І все це дароване мені! Тіночко моя, ти дещо вдома забула. Можна повернути? – знову інтригував ледь живу дівчину Гнат.

– Хіба це ще не все? Я більше не можу, але якщо хочеш... Все, що в мені - воно твоє, – змахнула слізки Тіна та перевернулася. Вона милувалась його бездонними карими очима й не могла відірватись.

А він взяв її долоньку й одягнув на пальчика обручку. Ту, що тікаючи від свого щастя й біди, вона залишила Юлії Павлівні. Тепер, переповнена задоволенням і блаженством красуня, зойкнула й поцілувала перстень.

– Дякую, що повернув її, Гнатку! Я кохаю тебе більше за життя і вже ніколи ця обручка не покине мого пальця і мого серця! Прошу: прости мене, єдиний, – прошепотіла Тіна. А Гнат спочатку міцно зажмурих очі, а потім глянув їй в саму душу й пояснив:

– Я казав, що не болить і вже простив. Не вмю я тримати зла на ту, що відібрала в мене душу. Так само як і ти. Не перепрошуй більше - просто кохай.

– Довіку кохатиму! Гнаточку, давай трішки відпочинемо та поїдемо додому. Я від щастя ледве дихаю, але мені треба погодувати тебе і вкласти спатки. Щоб відпочив, щоб був гарніюній, як завжди. Я зовсім замучила тебе! – торкалась Тіна його рідного личка, а її рученята ще

тремтіли від любовної втоми...

– Як скажеш, зоренько моя! У мене залишилось лише одне запитання, – став чомусь дуже серйозним Гнат і тихенько попестив її животик.

– Так! На всі твої запитання і бажання, все життя, буду відповідати лише ТАК! – вкрила його руку своєю долонькою Тіна.

– Це добре! Бо я хотів спитати: чи ти вийдеш за мене, Тіно Лагода? Але якщо ТАК, я дуже радий! – замерехтіли божевільними вогнями його прекрасні очі й щаслива посмішка осяяла весь номер.

– Так! Так! Так! Скільки хочеш запитуй. Все одно скажу, що згодна. Не можу я без тебе жити, Гнате Гамаюн! – зовсім не здивувалась його пропозиції вона й лише ніжніше пригорнулася до рідних збуджених грудей.

– Тобто додому ми полетимо чоловіком і дружиною? Давай одружимося у вашому Лас-Вегасі. Ти не проти? – абсолютно серйозно запитав Гнат.

– Та хоч у племені майя! Гнаточку, я й так твоя дружина. Бог цього захотів. А де нам дадуть папірець, не має ніякого значення. Якщо хочеш - нехай це буде у Вегасі. Ти ж розповідав, що вже був там свідком, – згадала Тіна, як Гнат казав про весілля одного з заступників, саме у Вегасі.

– Було таке. Тільки тоді мені здавалося, що все якось швидко й не посправжньому. А тепер я дуже хочу з тобою пройти через це дійство серед фонтанів і шалених вогнів та перетнути український кордон зі своєю законною дружиною. Зараз кажу, а всередині наче хвилі гуляють, – зізнався чарівний Гамаюн і поглинав Тіну поглядом звабника.

– Гнаточку, молю, НІ! Почекаймо хоч до мого дому. Я боюся, що від твоїх дарунків мене просто розірве. Прости, – похитала вона голівкою.

Блаженний від усього, що відбувається, чоловік міцно стиснув свою жінку в обіймах і згодився:

– Добре, я почекаю. Але тільки до твого дому, а потім все повторимо знову!

– Господи, ти раніше не був таким божевільним. Що з тобою, мій прекрасний повелителю? – намагалася вибратись з ліжка знесилена коханням дівчина, але її хитало й усе тіло здавалося побитим.

– Я тебе дуже довго чекав і неймовірно кохаю... А може просто старію!
– розсміявся Гнат. – Тобі допомогти?

– Ні, дякую. Я постараюся звикнути до твоєї «старості». Можливо це й правда. Бо мама інколи натякає, що сеньйор Тесоро з роками як чоловік, стає дедалі божевільнішим. О, Господи! Мене наче автобус переїхав, – притримуючись за стіну, щасливо посміхалася Тіна.

– Так, того автобуса звати Гнатом! Тільки прошу тебе маленька: не виганяй з себе всіх діточок. Залиш нам трішки, будь ласка, – попередив її досвідчений чоловік, щоб Тіна не вимивала себе занадто прискіпливо.

– Не переймайся, Гнаточку. Вони всі залишаться в мені! – пообіцяла вона й, наче зомбі, побрела до ванної кімнати.

Розділ 55. Заручини

Добре, що передбачливі батьки Тіни вибралися в гості до родича. Адже шалена парочка в особняку Россів всюди робила лише дві речі: їла й кохалась, кохалась і їла. Інколи вони разом забирались до джакузі, але й там займались нестримним бурхливим сексом, як дві юні стурбовані мавпочки, що зовсім не мають розуму. Та коли містер і місіс Росс ввічливо попередили, що завтра повертаються додому - Гнат з Тіною слухняно поприбирали в домі всі сексуальні гріхи, дещо одяглися та приготувалися до зустрічі.

– Пане Гнате! – наче давно не бачила рідного сина, кинулась в його обійми місіс Росс і чоловік з гордістю розумів, що ця теща йому точно

рада. Важко було не відчутти, що вона точна копія його неймовірно коханої дівчинки, тільки дещо старша. Світле й добре серце Тіни дісталось їй від пані Емілі й це викликало у Гната захоплене піднесення.

– Вітаю Вас в нашому домі, містере Гамаюн! – щиро простягнув йому долоню батько Тіни.

– Прошу Вас: віднині й навіки - просто Гнат! Колись я вперше попрохав Вашу доньку кликати мене на ім'я і з того часу ходжу по світу блаженним, бо вона погодилась. Саме тому, мамо й тату, кличте мене як сина. Я просто не знаю, як віддячити Вам за цю святу дитину, що Ви подарували мені. Вона все моє життя й доля! – виголосив Гнат таке, чого навіть не планував і тепер подумав, що може час спитати дозволу про одруження, але пригальмував до застілля.

А воно планувалось веселе й пишне! З ферми дядька Біллі батьки привезли стиглих домашніх овочів та неймовірно пахучих м'ясних копченостей, що дурманили розум і викликали спазми в животі.

Наразі здавалося, що ця родина не перший рік живе разом, бо до вечері всі прикладали свій хист, дружно та злагоджено. Підсвідомо Гнат порівнював урочисті й трохи офіційні застілля, в Києві у пані Джулії, але тут блаженно насолоджувався невимушеністю звичаїв. Знову й знову він бачив: на кого схожа його зеленоока половинка й шалів від щастя.

Та й батьки Тіни відчували особливий вечір, тому схвильовано поглядали одне на одного. Коли всі розсілися, містер Мартін підвівся та якось урочисто сказав:

– Діточки мої, Еммі! Колись давно я вже кілька разів був щасливим. Звісно, коли вона відповіла мені ТАК. Потім, коли сказала, що ми чекаємо на оце диво. Коли донечка народилась і почала радувати нас кожен день... Але потім прийшла біда та ми весь час жили надією, що настане саме цей вечір. Ще в Києві ми зрозуміли, що ви доля одне одного. Але життя весь час підкидає зміни й ми радісно прийняли донечку, не питаючи причин, адже це її дім. Трішки допомогли й ось

тепер я бачу не просто пару, а одне сонце, що з'єдналось з двох половинок і сятиме завжди разом. Ми страшенно раді вашому щастю й самі дуже щасливі. Будьмо здорові!

Тіна лагідно горнулась до своєї Долі, а її мама скидала слізки й блаженно посміхалася. Родина підняла келихи, але Гнат не сів на місце. Він став, серйознішим ніж тоді, коли збирав підсумкову раду інвесторів. Бо то був лише бізнес, а тут вирішувався подальший шлях його Кохання й отим своїм неймовірно красивим голосом заговорив:

– Містере й місіс Росс! Мартіне й Емілі! Мамо і тату! Ви згадали трішки історії, тому я теж відповім. Колись у мене була щаслива родина, мама й тато. Але доля рано відібрала їх у мене, та я навчився виживати й працювати, як зміг. А потім побачив її. Коли б мені запропонували золоті гори, повернення батьків, найкращу та найбагатшу родину, я б грішний не погодився. Клянусь, що більше ніж її - мені нікого й нічого не треба. Вона відповіла взаємністю. Такої доброї й ніжної дівчинки я ніколи не бачив та не уявляв, що зустріну в житті. А потім познайомився з вами й зрозумів, що Тіна ваше творіння. Так, її виховувала смілива й самотня жінка. Вона трохи інша, але ж на прекрасну Тіночку не подіяли її складні правила. Я покохав вашого янгола за божественну душу, за неповторність і красу, за благородство її ніжного серця. Тепер я щиро прошу вас: віддати мені її руку, бо серце я їй вже не поверну. Не зможу, хіба лишень разом зі своїм. Емілі та Мартіне, будь ласка, дайте згоду на наш шлюб і ви зробите нас найщасливішими у світі...

Коли Гнат закінчував свою промову - Росси тихенько підвелись і дослухали стоячи. Сиділа лише Тіна. Їй було тяжко стояти з двох причин: по-перше, через наслідки шаленого кохання, яким вони вже кілька днів займалися тут скрізь, окрім стелі. А по-друге, через хвилювання в неї так тремтіли ноги, що дівчина боялася втратити свідомість. Вона лише переводила погляд з Гната на батьків, а потім назад і розуміла, що таких хвилин в їхньому житті більше ніколи не буде. Звісно фотографувати подібне дійство - то блюзнірство, тому вона просто намагалась запам'ятати все, як найсвітліші миті.

Прекрасні карі очі майбутнього зятя мерехтіли щастям. Він ніжно посміхався й розумів, що наразі хтось таки втратить свідомість. Але, слава Богу, добро непереможне й тому Мартін взяв дружину за руку та відповів:

– Дорогий наш сину! Звісно ми не зможемо замінити тобі рідних батьків, але віднині й навіки в тебе є нові батьки та наша згода на ваше весілля. Будьте щасливі, а ми будемо щасливі разом з вами. Ми вже зрозуміли, що кращого чоловіка наша донечка не могла знайти в цілому світі. Благословляємо!

– Благословляємо! – перехрестила парочку щасливців Емілі та знову витирала сльози. – Господи, який сьогодні величний день. Сідайте, будь ласка. Будемо частуватися й святкувати...

Далі розповідати про застілля Россів-Гамаюн немає ніякого сенсу. Адже кожна людина хоч раз у житті бачила, як сходить сонце, чи сяють зорі. Як народжується нове життя чи розпускаються весняні квіти. Можна наводити ще багато прикладів краси, але цей неймовірно щасливий вечір закарбується в пам'яті майбутніх молодят і щасливих батьків, як найчарівніше і неповторне дійство.

В підсумку треба сказати, що родина домовилася разом поїхати до Вегасу й дійсно відсвяткувати невеличку урочистість, що пов'яже долі Тіни й Гната навіки.

Розділ 56. Я розбуджу тебе коханням

Молодята одружились у веселому та повному розваг місті, посеред пустелі Мохаве в штаті Невада, де кожного дня одружується купа людей. Але ця парочка була особливою. Вони познайомились випадково й шалено закохались та зовсім не мріяли про всі ті страждання, якими нагородила їх Доля. Палке щастя в одну мить перетворилося на пекельний сум, а відстань могла розділити навіки. Але він вирішив чекати, а вона - боротись. І в них все склалося.

Тепер, коли батьки Тіни радісно привітали молодят та ввічливо полетіли додому, містер і місіс Гамаюн залишились у весільному номері святкувати народження своєї вистражданої й неймовірно красивої родини. Звісно Росси розуміли, що Тіна повернеться з Гнатом на його батьківщину, а до них діти будуть прилітати тоді, коли зможуть. Це навіювало сум та за час, що вони провели з чарівною донькою, стали мудрішими. Тіна наповнила їх життя довічним сенсом і блаженством.

Наразі Гамаюни зачинилися в номері для молодят та намагались обережно зняти з Тіни весільну сукню, яку подарували їй батьки. Дівчина взагалі хотіла піти до РАЦСу й під вінець у тоненькому сарафані, адже пустельний вітер гнав до міста нещадну спеку. Та щоб задовольнити бажання батьків, молоді згодились на легкий костюм з льону для Гната, а на Тіну начепили повну амуніцію нареченої.

Після урочистості Тіна вирішила дати в мережу оголошення та подарувати сукню дівчині, яка не може собі дозволити подібну розкіш. Гнат від благородства своєї крихітки був просто в захваті! Коли білосніжна краса вже висіла на плічках, парочка ще збиралася переглянути селфі. Але галерея була величезною, а терпіння закоханих - на межі.

Милуючись скарбом, Гнат неквапливо зняв з дружини залишки одягу та традиційно заколисав її у своїх обіймах. Після його появи на американському континенті й нескінченного поїдання фірмових багат шарових бургерів тестя, зять швидко роздобрів. А під нещадними променями місцевого сонця його гарне личко вкрилося бронзовою засмагою й тепер гендиректор «Кращих інвестицій» знову виглядав, як звабливий респектабельний пан, що геть забув усе погане.

Спочатку Гамаюни весело плескались серед приємної пінки в джакузі. Вони натхненно цілувались, перевіряючи одне одного на витривалість. Після чергового безсоромного поцілунку Гнат не витримав і обережно посадив дружину собі на руки, а вона лише блаженно зойкнула та, вхопившись руками за обідок ємності, почала втамовувати накопичену за день спрагу. Тіну переповнювали солодкі бажання й вони ставали все гострішими. До нестями збуджені розпусники потопали в очах одне

одного й милувались взаємними стражданнями. Щоразу коли Тіна припадала вустами до гарячих губ Коханого, їх могутніше накривало божевільне відчуття єднання.

Звісно у воді такі заняття були трішки небезпечними, але саме це й доводило до піка насолоди. Приємне ковзання тіл та запаморочливо глибоке проникнення надавало їх близькості ще розкішнішого задоволення. Руки Гната залишалися вільними й тому він робив дбайливий масаж грудей прекрасної дружини та розумів, що вони підходять до взаємного бурхливого оргазму. Тіна не витримала й затріпотіла першою, а він ввічливо пропустив даму вперед і вибухнув у ній струменем вогняної сперми. Тихими цілунками чоловік підтримував легенький рівень напруги аж доки обоє не заспокоїлись.

– Навіть за хвилинку після виверження я вже знову хочу тебе... Так буде завжди, адже ти частина мене, найкраща моя частина, – вимовив блаженим голосом Гамаюн, тримаючи в обіймах ослаблу дружину.

– А ще тому, що я безмежно кохаю Вас, містере. Чим я думала, коли їхала від тебе? Ми ж не можемо жити нарізно. Лише одне в одному! Інакше помremo, – відповіла йому Тіна й тихенько доторкнулась до чарівних губ чоловіка. А він посміхнувся тією неповторною посмішкою, яку побачила вона при першій зустрічі та відповів:

– Ходімо, мій скарбе, перевіримо шлюбне ліжко. Я хочу тебе безперестанку й не бажаю зупиняти цього божевілля.

Він обережно витер її тіло пухким духмяним рушником, а в голові весь час паморочилось, адже це нестерпно збуджувало.

– Знаєш, Гнаточку, я ще й досі не вірю, що все сталося з нами за один рік і в грудні буде лише річниця з моменту, коли ти вперше заглянув в мої очі та скорив назавжди. А ще мені чомусь здається, що ми полетимо додому не самі...

– Так, моя царівно! Ще навіть неповний рік, а ми вже стільки всього пережили та поганого й хорошого... Що ти сказала в кінці? –

недовіжливо завмер Гнат. А вона посміхнулася, знизала плечиками й пояснила:

– За чотири дні після твоєї появи тут, до мене повинна була прийти традиційна болячка, але не встигла. Бо як тільки зійшов з трапу, я накинулася на тебе наче божевільна й тепер виходить, що в мене вже три тижні затримка...

На долю секунди Гамаюн прикрив блаженні очі, а потім притис до себе Тіну так обережно, наче їй вже скоро народжувати й прошепотів:

– Значить Бог на світі все-таки існує? Як думаєш: цього разу нам поталанить?

– Я не знаю, Гнаточку. Лише сказала те, що відбувається. Але ж я нічого нового в собі не відчуваю. Тільки хочу тебе, як одержима, а більше ніяких симптомів немає.

– Яких симптомів, дурненька? Ти найчарівніша жінка на землі, яка настирливо чекала й боролась. Ти, не роздумуючи пішла на ризиковані дії, тільки щоб втілити нашу мрію. Господь зглянувся й подарує нам бажане. Все буде добре. Ось тільки мені треба було сказати раніше. Я ж катую тебе коханням, наче старий гібон. Можливо не треба аж так мучити? – зачаровано пестив він рідне личко.

– Ну, чому ж відразу й не треба? Я не згодна. Я тебе й зараз хочу... Може пізніше нам прийдеться згадати: як ти робив це вперше. Господи, ти так тихенько тоді рухався, що я втрачала розум від насолоди. А потім, з кожним прожитим з тобою днем, я все нестримніше бажала нашого єднання. Так, це і є дві половинки цілого. Адже нам неймовірно добре разом, мій старий гібоне. Гнатку, навіщо ти кажеш про себе таке? Ти найніжніший та найчарівніший коханець на землі, а ще МІЙ законний чоловік.

– Маленька, перестань заохочувати. Я тепер боюся мучити тебе, бо страшенно хочу колисати на руках дві зеленоокі квіточки. А потім ще... і ще...

– А коли рук не вистачить, що будеш робити? – розсміялася Тіна.

– Замовлю собі запасні. Крихітко, мене на все вистачить. Я так довго чекав, що зможу все на світі. Давай, лягай до мене в обійми та поспи, я буду тебе охороняти.

– Як, тепер лише охороняти? Краще б я нічого не казала! – вмостилась на рідних грудях щаслива жінка та почула відповідь:

– Все моє життя, до останньої краплинки, належить одній Тобі. Відпочинь, я розбуджу тебе Коханням.

Розділ 57. Блаженні очі

Через кілька днів молодята Гамаюни залишили місто розваг, посеред пустелі, та прилетіли до Чикаго. Весільна відпустка гендиректора «Кращих інвестицій» закінчувалася й Гнату необхідно було повертатися до Києва. Звісно тепер він спуститься з трапу в супроводі прекрасної дружини, й це його п'янило день і ніч. Перед вильотом до Штатів Гнат вагався й не уявляв, що за неповний місяць стане найщасливішим чоловіком на землі, а його зеленоока кохана повернеться в якості його законної половинки.

Та зеленоокій феї конче потрібно було, до повернення в Україну, побувати на плановому обстеженні в медичному центрі Cal-Devon, там де її прооперували. Вона знала, що треба й страшенно хотіла отримати підтвердження або спростування своєї підозри на вагітність, але панічно боялася цього.

Вона навіть не хотіла купувати тест. Що як він покаже негативний результат і всі старання та ризики були марними? Адже після таких шалених занять коханням, якими весь час грішили молодята, завагітніти міг би навіть бетонний стовп. Саме тому Тіна знову не знаходила собі місця.

А щасливі та веселі - містер і місіс Росс не залишили без уваги ідею про гучну вечірку й тепер готувалися до неї з подвоєною енергією. Якщо раніше вони просто хотіли познайомити широкий загаль друзів з красунею донькою, то зараз все стрімко змінилося. Їх кровиночка встигла одружитись з чорнобривим українським красенем, спорідненістю з яким вони відверто пишались. Тому без багатолюдного зібрання та феєрверків точно не обійтись; і Росси працювали над урочистістю відповідально та невтомно.

– Тіночко, щось не так? Ти переживаєш, що покидаєш маму й тата? – спитав Гнат її в ліжку, напередодні гулянки-прощання.

– Зовсім трішки, Гнатку. Адже я їду додому, з коханим, в наше затишне щасливе гніздечко. Ні, не це мене хвилює, – чесно відповіла йому дружина.

– Тоді чому ти така знервована? Я ще чогось не знаю, скажи, – обіймав свій скарб дбайливий чоловік.

– Розумієш, поки я ще тут, обов'язково треба відвідати медичний центр. Так вони рекомендували, а я боюся, – не вміла нічогосінько приховувати від нього Тіна.

– І все? То поїдемо зранку. Чого ти боїшся? Особисто я більше боюся вечірнього феєрверка, бо тато замовив стільки коробок, що від вашого кварталу можуть залишитися лише друзки, – спеціально жартував, щоб розрадити її, Гнат.

– Не смійся, любий! А що як лікарі знову скажуть якусь гидоту? Я цього не переживу, бо хочу, щоб в мені вже сидів маленький Гамаюн. Але я й досі нічого не відчуваю, тільки затримка продовжується і все, – знову затремтіла Тіна.

– Крихітко, але ж «напевно», «очевидно», «можливо» тільки псують людське життя. Особисто я схильний до простих дій. Тому тримай телефон та запишись на завтра, якщо у лікаря ще є вільний час, – лагідно наказав їй законний чоловік і вона покійно виконала.

В роботизованій системі онлайн, місце для візиту знайшлося на 14.30 і тепер юна жінка поїхала до центру Cal-Devon вже не з мамою, а з Гнатом. Лікарка пам'ятала Тіну й прийняла її з ввічливою посмішкою. Та наразі пацієнтка чомусь тремтіла більше, ніж перед операцією. Звісно тоді їй не було чого втрачати, але тепер молода дружина сподівалась на красиве майбутнє й не могла підвести найріднішого на землі.

– Ви чомусь дуже схвильовані, міс Росс, – констатувала дама, коли водила камерою всередині Тіни, й уважно роздивлялася нутрощі пацієнтки на моніторі.

– Перепрошую, пані докторе, але я вже не міс Росс, а місіс Гамаюн, – гордо показала Тіна їй золоту обручку на пальці та намагалася прочитати хоч щось на незворушному обличчі гінеколога. Від такої новини сувора жінка стала поступливішою й навіть посміхнулася.

– Зрозуміло. Що ж, вітаю Вас двічі, місіс Гамаюн. З законним шлюбом та з першою вагітністю. Спочатку я не хотіла Вас спантеличувати, але якщо все саме так, то щиро вітаю! Ви рішуча жінка й миттю виконали наші рекомендації на двісті процентів.

– Дякую, лікарю! Про кращий весільний подарунок я навіть мріяти не сміла! Ні, я не виконувала Ваші рекомендації, так вже вийшло. Я кохаю свого чоловіка давно, можливо ще з минулого життя, та днями ми побралися. Тобто я з упевненістю можу сказати моєму єдиному, що ми будемо батьками? – ще не вірила бідолашна.

– Звісно, можете. Але якщо не довіряєте мені - тоді сходіть до сусіднього кабінету, але й там вам скажуть те ж саме. Можу показати, хоча Ви ще нічого не побачите. Я зроблю знімок та напишу рекомендації й чекатиму на Вас один раз на місяць.

– На жаль, не вийде, докторе! З чоловіком я відлітаю на свою другу батьківщину, до Києва. Там теж мій дім. Тому це, наша остання зустріч, але поверненню до України я щиро радію, – посміхнулася Тіна й

протерла серветкою поміж ніжок.

– А, навіть так? Ну, нічого страшного. В столиці України прекрасна репродуктивна медицина й гінекологія. Я особисто знайома з кількома професіоналами в нашій сфері. Можу дати Вам контакти, – вже писала щось лікарка на клавіатурі та скоро дістала з принтера текст і перший знімок УЗД, на пам'ять.

– Дякую Вам, докторе! Ви врятували мене від суму й самотності та подарували нашій родині мрії про прекрасне майбутнє. Я пам'ятатиму про Вас уже життя й розкажу колись нащадкам, – привела себе до ладу щаслива Тіна та вже знову витирала слізки.

– Будь ласка, місіс Гамаюн. Але ж дарувати майбутнє - це моя професія й життєвий вибір. Я рада, що Ви залишаєте нашу країну з позитивними емоціями та нащадком у собі. От тільки зі сльозами та хвилюванням закінчіть. У Вас все добре, але жартувати з крихітним створінням не варто. Ще раз вітаю й щасливого польоту! – знову посміхнулась сувора жінка й на цьому Тіна залишила її кабінет.

В коридорі тихенько сидів Гнат. Коли Тіна вийшла, він підвівся й уважно заглянув у смарагди її очей. А вона гордо подала йому тепер свою сіреньку теку й тихо сказала:

– Гнатку, це тобі! Перше фото нашої першої дитинки. Тільки, дуже прошу, не дурій!

Та Гнат Гамаюн почув лише початок фрази. Він не слухав про пристойну поведінку в публічному місці. Це було здійснення мрій усього його життя! А тим більше з Нею – жінкою своєї мрії. Від збудження та неймовірного щастя він підхопив дружину на руки й заколисав так, як завжди робив це вдома.

Декілька працівників медичної установи лише тихо посміхнулись, адже знаходились у відділенні, де інколи констатують недобре. Та частіше буває саме так, як зараз. Напевно стрункий кароокій красень зрадів звістці, що стане батьком. Щоб зрозуміти це непотрібно бути

провидцем, достатньо просто глянути в його блаженні очі та порадіти за людей.

Розділ 58. Гірко!

Святкова вечірка, з нагоди одруження єдиної доньки Россів, розпочалася на зеленій галявині жваво та вчасно. Зрозуміло, що через професійну діяльність родини - нестачі страв на столах точно не було. Окрім традиційних гарячих бургерів, що підносили з дому, сьогодні знайшлася б гастрономічна втіха на будь-який смак.

Тіна прогулювалася по галявині в красивій легенькій сукні, зі щасливою посмішкою на устах. Після сьогоднішньої звістки про маленьке диво всередині її тіла, тепер ніщо не могло затьмарити опроміненого смарагдового погляду. На radoщах, красуня бажала дарувати нащадку найсмачніше, й тому весь час підхоплювала то канапку з лососем, то сендвіч з маринованими огірочками...

Наразі вона й незчулась, як поруч опинився Гант.

– Господи! Ділане, ти так підкрадаєшся, що я заїкою зроблюсь, – підсвідомо схопилась за талію вона.

– То ось про яку новину ти натякала тоді в офісі. Я й подумати не міг, що ти тут так швидко вискочиш заміж за подібного франта. Він хто: актор чи модель? Дивись, як жваво вашим сусідкам мізки крутить, – ображено сказав керівник справами «Великого бургера».

– Ділане! Я тебе прошу: не сміши мене знову. Як воно в тебе виходить? Що не припущення, то шедевр. Ні, мій коханий чоловік не актор і не модель, хоча запросто міг би бути. Він - моє безмежне щастя та єдина радість на землі. А ти не переймайся, буде свято й на твоїй вулиці. Дякую за все і бувай здоровий! – піднесено сказала Тіна та попрямувала до свого Гната.

Вона щиро милувалася тим, як містер Гамаюн дійсно зібрав навколо себе цікавих жіночок та з легкістю розповідав їм різноманітні байки, а дами уважно слухали, вдячно сміялися й плескали в долоні. Сьогодні Гнат сяяв не менше Тіни, адже і в його житті настав найщасливіший день, а звабливі карі очі чоловіка мерехтіли шаленими блискавками.

Ось містер Росс, під ручку з Емілі, вийшли на середину галявини та попросили тиші.

– Шановні друзі! Сусіди! Ми з родиною наразі дуже раді бачити Вас усіх. Давно не виходило зібратись до купи такою чарівною компанією. Але сьогодні ми покликали дорогих гостей не просто так. Довгі роки ви підтримували нас в пошуках кровинки й ми звісно в боргу перед вами. Але тепер прекрасна донечка з нами, та нещодавно вона зробила батькам ще один царський дарунок - привела в дім цього благородного красеня, який напередодні став її законним чоловіком. Ми з Еммі живемо тепер, наче в блаженному сні, та дуже просимо всіх вас поринути в нього разом з нами. А тепер давайте дружно скажемо молодят: «Гірко!»

Усміхнені люди ще мить переварювали урочисту промову господаря садиби, а потім повітря просто вибухнуло дружним та багатоголосим:

– Гірко! Гірко! Гірко!..

Тіні з Гнатом нічого не залишалось, як обережно обійняти одне одного та доторкнутись вустами, давно з'єднаними Долею і Богом.

Потім почалися веселі танці й друзі родини, час від часу, підходили до молодят, щоб привітати. Багато хто, до промови Мартіна, навіть уявити не міг справжніх причин зібрання у Россів. Тому тепер перепрошували за відсутність весільних подарунків. Але хіба Тіні з Гнатом вони були потрібні? Вдень закохані отримали головний подарунок на ціле життя й, ніжно пригорнувшись, вони тихенько рухалися в танці.

Зараз, під чиказьким зоряним небом молодята згадували все, що встигло

трапитись з тієї миті, коли Юлія Павлівна покликала Тіну на корпоратив Гната. Саме вона, того не підозрюючи, стала доленосною ланкою в перебігу подій, що започаткували величне Кохання двох прекрасних земних створінь. Потім жінка спочатку жалкувала про свій вчинок, пізніше допомагала та радила щось мудре. А життя невпинно, разом з неймовірним щастям, дарувало цим двом багато болю та страждань. Але ж як прекрасно сяють зараз їх блаженно закохані очі!

Скоро буде повернення до України, а потім вже політ на Мінорку й там щиросердний сеньйор Габріо Тесоро, законний та щасливий чоловік Юлії Павлівни Лагоди - теж влаштує для молодят фантастичну вечірку й подарує обіцяну весільну подорож на яхті.

Виходить, що життя спеціально тримало подружжя Гамаюнів у великій напрузі, щоб пізніше перетворити його на нескінченне свято? Але так не буває! Та можна сміливо припустити, що після всіх випробувань, вони точно подолають будь-які труднощі та залишаться навіки щасливими й нерозлучними!

Їх безмежне Кохання не згасне, а безсмертя про яке мріяли - їм принесуть троє синів та маленька донечка, на появу котрої з нетерпінням чекають: Тіна з Гнатом, Емілі й Мартін Росси та звісно Юлія й Габріо Тесоро, кожен у своєму затишному гніздечку, серед наших шалених та непростих світів.